

Arthur Cothenall

NGỤC THẮT GIỮA RỪNG GIÀ

MINH QUÂN MỸ-LAN

ngục thất giữa rừng già

Arthur Catherrall

Bản dịch của
Minh Quân - Mỹ Lan

ngục thất giữa rừng già

Arthur Catherall

Bìa: Internet

Nguồn: Internet

Trình bày: Muôn Phương

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

**ngục thất giữa
rừng già**

ARTHUR CATHERALL

**Sài Gòn
1970**

LƯỢC TRUYỆN

“Ngục thất giữa rừng già” là một câu chuyện dài đầy lý thú của tác giả Arthur Catherall.

Mở đầu câu chuyện, tác giả giới thiệu đến độc giả hai nhân vật chính là cậu bé người Ấn Độ tên là Gupta giúp việc cho ông chủ người da trắng nọ và Gordon Russel chính là chủ của cậu, ông là một nhà thám hiểm thực thụ. Nhưng hoàn toàn khác với những nhà thám hiểm ngoài kia, Gordon không hề nói năng đối xử thô lỗ, ưa uống rượu, ăn ở bẩn

thủ, bữa bãi mà hết sức ngăn nắp, cẩn thận, sạch sẽ, ăn uống điều độ, đối xử với những kẻ giúp việc rất nhã nhặn và tận tâm.

Theo lối sống đó, ông cũng không cho phép bất kì ai trong đám người giúp việc của mình đi trái lại. Khi Gupta lấy có vật để trốn tằm, ông chủ bắt cậu bằng được từ bỏ công việc đang làm và đi tằm. Không chỉ có mỗi chuyện này, còn nhiều lần khác như việc rửa đĩa, giặt quần áo,... Một người con Ấn Độ như cậu thực sự không thể hiểu nổi phong cách sống này nhưng cậu yêu mến ông chủ của mình vô cùng.

CHƯƠNG 1

upta! Con đã tắm rửa xong rồi chứ?

Nghe hỏi, cậu bé giúp việc cho ông chủ da trắng đang ngồi đánh giày trước lều ngẩng đầu lên, vừa cười vừa lắc đầu – cái đầu tóc bù xù như tổ quạ – đáp gọn:

– Thưa ông chủ chưa.

– Chưa? Tại sao thế, hử? Ông chủ gặng hỏi. Gordon là một người Ăng-Lê chính cống, từng sống tại Ấn Độ nhiều

năm, nói rõ ra, ông là một nhà thám hiểm. Dân bản xứ vẫn quen gọi ông bằng ông chủ chứ ít khi gọi đến tên. Không giống như một số nhà thám hiểm khác mà người ta thường thấy trên màn ảnh hay trong các tiểu thuyết phiêu lưu mạo hiểm: nói năng đối xử thô lỗ, ưa uống rượu, ăn ở bẩn thỉu, bừa bãi... Gordon Russel trái lại ông hết sức ngăn nắp, cẩn thận, sạch sẽ, ăn uống điều độ, đối xử với kẻ giúp việc rất nhã nhặn và tử tâm.

– Thưa ông, con bận nhiều việc quá. Để lát nữa rồi con sẽ tắm.

Ông Gordon Russel gật đầu ra dáng hài lòng nhưng không quên điểm vào mặt Gupta, nhắc lại:

– Này Gupta! Con nên biết rằng người ta phải giữ gìn thân thể và áo quần luôn luôn sạch sẽ như tâm hồn mình, dầu

rằng đang ở trong rừng già đi nữa, cũng vậy. Tắm xong, nhớ giặt luôn cái quần cụt đi, nghe không? Ta thấy quần con bẩn lắm đó. Thôi! Đi ngay đi! Trời sắp tối sập rồi, đừng có giả vờ kiếm chuyện chần chờ cho tối rồi lại bảo: “Thưa ông, con sợ rừng đêm” như hôm qua, nghe chưa?

“Ông chủ da trắng này kỳ quá đi thôi! Mình tắm hay không thì can gì mà ông cứ bắt tắm hoài”. Gupta nghĩ thầm và nói lớn:

– Thưa ông chủ, con đi ngay đây! Dứt lời, Gupta bỏ chiếc giày ống đang đánh dở xuống, vơ vội miếng xà phòng cầm khư khư trong tay, chạy vụt đi. Ông Gordon Russel nhìn theo cái bóng dáng còm nhom, mảnh mai như một cái que khô của thằng bé, mỉm cười một cách hài lòng.

Mùi cơm chiên tỏa ra khắp khu rừng thưa, nơi mà ông Gordon Russel chọn để cắm lều dựng trại. Trước căn lều xanh đậm màu lá già của ông, một ngọn lửa reo vui. Gaffar Khan, (tên một người thuộc bộ lạc Pathan) được ông Gordon Russel chọn làm hướng đạo để săn thú trong chuyến đi rừng này là một tên có gương mặt lâm lý, hung tợn mà cậu bé Gupta vô cùng sợ hãi, có thể nói cậu sợ hắn ta hơn là sợ chủ mình. Ông Gordon Russel tuy bận việc, thỉnh thoảng vẫn xoa đầu Gupta và cười một cái, còn hắn, tuyệt nhiên không, cái nhìn của hắn lúc nào cũng gườm gườm, như ngăm đe dọa. Gupta nghĩ rằng nếu mình mà làm ông chủ thì mình tổng khứ Gaffar Khan từ tám hoánh! Lúc Gupta đi ngang bếp lửa hồng, nó nom thấy Gaffar Khan ngồi

xồm cạnh đó, miệng nhai nhồm nhoàm trong khi lão đầu béo phệ, mặt luôn luôn đỏ gay nên có cái biệt danh là Jaggat Singh và hai tên giúp việc nữa đang phụ lão ta dọn bữa ăn chiều. Gupta thở dài tiếc rẻ; nó ao ước được ngồi bên ngọn lửa, nhàn nhã như Gaffar Khan, và nó còn đoán già thêm: lão Jaggat Singh tốt bụng sẽ cắt cho nó một rẻo thịt, ấy vậy mà nó không dám dừng chân...

Vì rằng Gupta thừa biết tính chủ. Khi ông nói một là một, khi ông bảo hai là hai, không có suy suyển đi lấy nửa ly! Mà ông đã bảo nó đi tắm thì nhất định là nó phải đi tắm, không có lời thôi chi cả. Gupta giúp việc cho ông Gordon Rus-sel khá lâu: gần một năm tròn! Nó nhận thấy rằng người da trắng có một quan niệm khá phiền toái, kỳ lạ về sự sạch sẽ. Chẳng phải kể chi chuyện xa xôi, cứ lấy

ngay chuyện rửa nĩa làm ví dụ: một bạn ông Gordon Russel sai nó rửa nĩa, thằng bé Ấn Độ chỉ mang cái nĩa ra chọc chọc xuống đất rồi chùi lên quần. Thế là xong việc. Nhưng ông chủ người Anh không bằng lòng cách làm việc như thế, ông bắt nó nhúng trọn cái nĩa vào trong nước nóng, rửa sạch với xà phòng rồi lau lại bằng một cái khăn trắng tinh! Cha mẹ ơi! Sao mà Gupta ghét đắng, ghét cay mấy cái khăn trắng thế không biết, vì khi dùng rồi chúng như có miệng, tố cáo ngay với chủ nếu bát, đĩa, nồi, dao, muỗng nĩa chỉ rửa sơ sơ! Lại còn chuyện giặt áo quần nĩa, mới kỳ khôi. Nào có lâu la chi – Gupta lý luận một mình – Cứ giặt hôm nay cho trắng trẻo, sạch sẽ thì y như rằng đến ngày mai là bẩn lại rồi!

Gupta rất thông thạo đường tắt ra ao, bằng ngang bụi rậm, vì nó vẫn xách

nước về cho cả trại dùng hàng ngày. Một con suối nguồn nghèo chảy ra cái ao ấy. Xung quanh, cây cối um tùm nom khá ngoạn mục. Nhưng Gupta không hề quan tâm đến cảnh đẹp quanh mình, có thể vì thói sạch sẽ kỳ quái của dân da trắng, vì thói lười biếng của lão Jaggat Singh mà Gupta sẽ mất phần ăn. Chứ không ư: lão đã từng nói “Nếu mày la cà rong chơi về trễ thì ráng mà gặm cỏ như loài hươu Gupta ạ”. Và nếu Gupta có cãi chính rằng: “Tôi đi tắm theo lời ông chủ, không có đi chơi” thì lão lại già họng mà thêm “Ừ thì hãy cứ cho rằng mày đi tắm đi, mà sao mày không lo tắm sớm hơn? Tao hầu ông chủ, tao chả nhọc xác hầu mày”. Đó là chưa kể gã Gaffar Khan luôn ăn như cọp đói lúc nào cũng ăn lấn sang phần người khác, nhất là nếu người đó nhỏ bé mà lại còn vắng mặt như Gupta! Trời ơi! Dễ hấn tưởng rằng những

đứa nhỏ như mình thì không ăn cũng no chắc? Gupta vừa chạy vừa nghĩ thầm. Thành linh cậu kêu to lên:

– Đúng! Đúng!

Mẹ thằng Gaffar Khan là con chó sói đói còn cha nó lại cũng chính là một con gấu đói nốt! Chắc chắn! Chắc chắn như vậy! Gupta cười ha hả. Dĩ nhiên, không bao giờ Gupta dám nói vậy trước mặt mọi người, nhất là trước mặt gã Gaffar Khan ghê gớm đó, nhưng mà bây giờ đây... cây cỏ làm gì có lỗi tai? Sợ gì mà không nói cho nó hả kia chứ? Đến ao, Gupta đi lần theo bờ dốc đoạn cởi quần áo rồi khoảng nước trước khi nhúng chiếc quần cụt xuống.

Đúng lúc ấy, Gupta trông thấy một con trăn, một con trăn cự đại, nằm dài

trên mặt đất, nom lặng lẽ ra tuồng vô hại nhưng hai con mắt thao láo, lạnh băng đang trừng trừng nhìn Gupta và cái đầu dẹp lép nhô lên khỏi mặt đất như cách sẵn sàng phóng đến. Gupta biết rõ loài trăn như biết bàn tay nó có bao nhiêu ngón vậy. Chúng di chuyển rất mau, rất dễ dàng dưới nước cũng như trên cạn, chúng quấn quanh mình nạn nhân và siết mạnh, siết cho kỳ con mồi tắt thở và mềm nhũn rồi mới bắt đầu ăn. Và Gupta còn biết thêm rằng muốn giết nạn nhân, trăn cần phải có một điểm tựa, chẳng hạn một thân cây, một cái cọc cứng để nó quấn đuôi vào đó. Vì vậy, Gupta rất bình tĩnh, nó không sợ hãi lấy một tí ti nào. Gupta nhổ toẹt xuống đất một bãi, bộ điệu và giọng nói đầy khinh bỉ như mình là... người sành sỏi nhất trần đời.

– Cút xéo! Đồ loài rắn rết không cha không mẹ! Đừng hòng đụng đến gót chân tao!

Mắng xong con ác vật, Gupta cúi xuống định nhặt một viên đá ném nó nhưng chưa kịp hành động thì có tiếng nước xao động làm Gupta ngờ vực dừng tay, nhanh nhẹn như một con sóc nhỏ, cậu bé phóng tuốt lên bờ, vừa kịp tránh xa chiếc mồm nhọn và rộng vạc của con sấu lớn dầm mình trong bùn. Giống cá sấu ở Ấn Độ có mồm thật nhọn, thật dài và rộng, chúng ưa tập trung tại những ao hồ, sông con để rình rập mỗi ngon, những con vật hiền lành vô tội đến ao uống nước là bị nó chop lấy ngay, không kịp đề phòng chi cả!

– Hù!... hù!... hù!...

Gupta la lớn lên để dọa con sấu. Xem chừng con vật không nao núng chút nào. Cậu bé lưỡng lự giây lâu; nửa muốn trở về trại tức thì, nửa lại sợ phải nghe những lời thuyết dài dòng và khó hiểu về sự sạch sẽ của tâm hồn, của thân thể nếu mình không rửa ráy tay chân, mặt mũi và giặt áo quần. Cuối cùng, Gupta quyết định đi rửa ráy xa hơn một tí. Ấy thế là con sấu bơi theo... Nhưng được một lúc con ác vật có vẻ nản, nhất là khi nó cảm thấy mực nước cạn dần, sấu bỏ cuộc.

Đợi cho sấu quay lại dòng sâu dang xa rồi mới bắt đầu công việc; nó nhúng mạnh cái quần soọc bằng kaki xuống nước rồi xách lên đặt trên một phiến đá lớn, xát xà phòng và nhồi thật kỹ. “Ái chà! Lão Jaggat Singh nhồi bột bánh nướng cho ông chủ cũng chỉ đến như mình thôi!” Gupta cười thầm so sánh...

Tuy sợ cá sấu cũng ngang với sợ cạp và sợ báo, nhưng sau khi giặt xong chiếc quần, sự sung sướng làm Gupta quên chúng đi, cậu bé giữ quần, mắc lên một cành cây. Trong khi chờ đợi quần khô, Gupta ngả lưng cạnh đó và ngủ quên lúc nào không biết, vì nó làm việc quá mệt nhọc trọn ngày. Chợt, một tiếng kêu báo động làm Gupta tỉnh giấc:

– Coót... coót... cót! Cót... co – cu!
cót co cu!

Đó là tiếng kêu của một giống khỉ, tiếng kêu có nghĩa là: “Dậy đi! Dậy ngay nào! Kẻ thù đang rình đó, bạn ơi!” Tức thì Gupta nhồm dậy ngay, tim đập loạn xạ trong lồng ngực, vì Gupta vốn biết rõ loài khỉ ấy, chúng rất ghét loài thú ăn thịt, nên mỗi bận trông thấy bóng dáng loài thú này là kêu rú lên. Phải công nhận rằng nhờ chúng mà hằng ngày trong

rừng già có vô số con vật hiền lành được thoát nguy. Gupta chộp cái quần còn ướt mặc vội vào mình. Mặt trời đã khuất hẳn và bóng tối như phủ vây, úp chụp xuống đầu đứa trẻ nhát gan... úp chụp một cách vội vàng, đầy đe dọa! Nó chạy thiếu điều vắt giò lên cổ, dọc theo bờ ao và sau cùng theo đường tắt trở về trại, bất kể bụi bờ, gai góc.

“Mình ngu quá đôi là ngu! Ngủ như một mụ đàn bà có bụng!” Gupta tự nhắc thầm mình, thế nào rồi ông chủ cũng rầy cái tội về trại sau khi mặt trời lặn cho mà xem! Lại còn một nỗi bực mình: chắc chắn là Jaggat Singh chỉ để cho mình dĩa cơm tí tẹo thôi. Chao ơi! Đối với Gupta thì cách trừng phạt thứ hai quả đáng gờm hơn cách thứ nhất nhiều, nhiều lắm. Đến gần trại, Gupta chậm chân lại và lắng tai nghe tiếng động trong đêm.

Gupta biết rằng giờ này chắc chắn có lũ báo lẫn quất rình rập đâu đây. Lũ quỷ này rất thèm thịt chó và có thể liều lĩnh xông vào cắn cổ con Bob – con chó xù đen của ông Gordon Russel – mà Gupta rất yêu thương. Sau mỗi bước chân, cậu bé thấy sự sợ hãi càng tăng thêm, ngay cả tiếng lá khô xào xạc trên đầu cũng gây cho cậu bé một niềm ngờ vực, đầu óc ngây thơ của Gupta chứa rặt những hình ảnh kinh khủng về loài báo quý quái.

Hết bóng chiều đổ xuống là Gupta nghĩ ngay đến chuyện báo tấn công. Khi thấy ánh lửa trại, Gupta được vững lòng đôi chút, dù hai chân run bầy bầy tưởng như không đỡ nổi cái thân còm nhom gầy đét... Gupta không ngớt quay lại phía sau xem chừng... coi có đôi mắt của con beo khát máu nào chiếu sáng trong bóng đêm chẳng? Sau cùng, Gupta cũng

về được tận bếp lửa bình yên. Cậu ngã khụy xuống cạnh đấy và thở hồng hộc vừa cười toe toét như một lực sĩ chạy bộ vừa thắng cuộc!

Và Gupta càng yên tâm hơn khi thấy ông chủ cũng cười với mình chứ không la rầy chi, cậu bé tưởng như vừa trút được hai thùng nước cuối cùng nặng trĩu, sái cả vai, vào vại. Cậu mơ màng nhìn ngọn lửa nhảy nhót reo vui, phải! Vui quá! Gupta cũng muốn nhảy nhót như ngọn lửa hồng kia nếu không bị mệt lử. Đột nhiên, Gupta hết mơ mộng, tỉnh phắt lại vì giọng ông chủ vang lên, giận dữ khác thường – ông Gordon Russel vốn hiền hòa, nhã nhặn – ông nói như quát:

–... Hả? Gaffar Khan! Anh vào lều của tôi làm cái gì mới được chứ? Ai cho phép anh lục lọi đồ đạc của tôi?

Không hiểu tại sao, Gupta cảm thấy lo ngại, linh cảm như sắp có chuyện gì không lành. Ông Gordon Russel bước từng bước rất dài thật nhanh qua khoảng rừng thưa đến lều. Con Bob thì chạy lăng xăng theo chủ. Gaffar Khan, tên hướng đạo đang đứng trước cửa lều xanh có vẻ hơi... sững sốt... Không! Đúng hơn là ngượng nghịu, vì hành động xấu xa bị chủ bắt gặp – Gupta đoán thế – Trên một tay hắn đang cầm chiếc khay bằng kim khí mà cả đoàn tình cờ tìm thấy trong một lâu đài hoang vào một ngày gần đây. Nom bộ dạng Gaffar Khan, Gupta vừa sợ vừa ghét. Quả vậy, hắn là kẻ điển hình nhất cho bộ lạc Pathan, một bộ lạc có tiếng là hung tợn, đa sát nhất trong các bộ lạc miền núi của xứ Ấn Độ. Đôi mắt đen với cái nhìn thách thức, xác xơ, sáng quắc, nổi bật trên khuôn mặt xương xương, quai hàm bạnh, mũi quặp,

hai hàng lông mày rậm tốt thấp sát gần mắt giáp nhau giữa sống mũi như không chừa khoảng cách bình thường. Hay chửi thề, hay câu kinh, ưa bắt nạt xung quanh. Hẳn từ chối tất cả mọi việc vì với hẳn việc nào cũng hèn hạ chỉ trừ có mỗi việc săn thú dữ mà thôi. Gaffar Khan là một người dễ đồ quạu, bất kỳ lúc nào.

Lần thứ nhất, Gupta trông thấy hẳn có vẻ chùn trước sự giận dữ của chủ, một người rất tốt đối với kẻ giúp việc cho mình. Bob vốn ác cảm sẵn từ lâu đối với tên dân Pathan hung hãn này – ra con chó cùng tâm trạng với Gupta – nó đoán hiểu được sự tức giận của chủ cũng như tà ý của Gaffar Khan và con vật biết đây là dịp tốt để trả thù những bận vô cơ Gaffar Khan hành hạ nó. Con vật gầm gừ, sủa lên rồi lăn xả vào người Gaffar Khan, hai vành tai mỏng vểnh lên, dựng

đứng. Gaffar Khan không phải là kẻ nhút nhát, nhưng hắn rất ghét loài chó, nhất là con Bob hắn càng ghét, nên chờ cho con vật lại gần vừa tầm là giơ cao cái khay lên nện mạnh xuống một cái đích đáng ngay mõm Bob làm cho con vật ngã quay lơ mấy vòng, văng xa hơn cả sai tay.

– Gaffar Khan! Anh là một tên lỗ mãng!

Ông Gordon Russel không dần được nữa thét to lên, cùng một lúc ông nhanh chân đến cứu con vật khôn ngoan. Gaffar Khan mất cả lễ độ và tự chủ, cầm cái khay bằng tay trái, còn tay phải thì giáng một thoi ngay giữa mặt chủ nhân và trong lúc ông chủ loạng choạng vì cú đấm bất ngờ, độc ác của hắn, chiếc đèn trên tay ông rơi xoảng xuống. Gordon Russel bùng mặt, lùi lại một bước. Không chậm trễ giây nào, kẻ bắt lương xông đến, Gupta

hãi hùng, nhắm chặt hai mắt rú lên một tiếng khi thấy con dao găm trên tay Gaffar Khan đâm bổ xuống ông Gordon Russel, ánh thép sáng lóe lên như một tia lửa xanh lạnh lẽo trong đêm và ông chủ lão đảo ngã gục xuống không kịp kêu lên một tiếng.

Kẻ sát nhân xoay mình về phía có tiếng rú vừa rồi và nhảy bổ đến, hung hăng tựa con ác thú say mồi. Thằng bé cũng vừa mở mắt ra, nó kinh hoàng nhìn trân trân vào vết máu đỏ loang dần thấm ướt chiếc sơ mi kaki của chủ, khoảng dưới xương vai bên trái. Gupta lặng người không nhúc nhích được, nó như con ếch bị rắn thôi miên. (Cũng may một điều là nhờ tiếng rú thất thanh của cậu bé làm tên sát nhân đâm hoảng, nếu không hẳn đã bồi tiếp cho chủ một dao trí mạng thứ hai). Tên sát nhân giận điên

lên vì Gupta phá hỏng dự tính, giờ cao chiếc khay giáng thẳng cánh bổ xuống đầu thẳng bé một cái chí mạng. Gupta tối tăm mặt mũi, khụy ngay xuống. Gaffar Khan rảnh tay, quay lại với chủ tâm kết liễu sinh mệnh ông Gordon Russel.

Hắn quên rằng cạnh hắn còn có con Bob can đảm và trung thành với chủ; con vật này tuy bị hắn nện cho một cú nện thân, chưa hết đau nhưng cũng liều lĩnh phóng đến tấp vào chân hắn, để cứu chủ. Gaffar Khan kêu lên một tiếng đau đớn, buông dao, xông xộc chạy vào lều chủ lực lấy khẩu súng săn đem ra kê lên vai nhắm con vật, tức thì, con vật bỏ chạy. Một tiếng nổ dội trong bóng tối, nòng súng tóe lửa và tiếp đó có tiếng rên rĩ làm Gaffar Khan ngỡ là con vật đã bị hạ. Tên cuồng sát muốn bắn thêm phát nữa nhưng bóng tối của rừng già đã che

chở cho con vật thoát khỏi bàn tay tàn ác của hắn.

Gaffar Khan đặt súng xuống, định kéo xác chủ giấu vào bụi rậm nhưng không kịp nữa: tiếng gọi làm hắn đâm lúng túng. Gã đầu bếp và hai tên phụ việc đã trở về sau nửa giờ tìm kiếm Gupta, theo lệnh chủ. Gaffar Khan không có thì giờ để che giấu tội ác, đâm liều, hắn nắm chặt khẩu súng trong một tay, còn tay kia thì cầm cái khay kim khí, đứng chờ ngay giữa rừng thưa. Radha Kishen – một tên phụ việc – bước vào trước tiên ngay giữa vùng ánh sáng của ngọn lửa, theo sau hắn là Jaggat Singh, tên hỏa đầu quân béo phệ – thở hào hển, cuối cùng mới đến Sadar Makhan – tên phụ việc thứ hai – cả hai dừng lại, há hốc miệng vì cảnh tượng trước mắt, cả bọn nhìn chăm chú vào cái xác nằm sóng sượt dưới đất

và cùng biểu lộ một sự hoảng hốt như nhau, không thốt được thành lời.

Gaffar Khan là kẻ bình tĩnh trước tiên, giọng hần như một quan tòa.

– Không ai được quyền đánh một người dân Pathan, dù cho đó là người da trắng. Tôi không hề cố ý giết ông ta... nhưng sự nóng giận quá mức đã xảy ra nông nổi... Không một ai có thể làm nhục người trong bộ lạc Pathan mà khỏi bị trừng phạt.

– Anh đã bắn chết ông chủ? Radha Kishen hỏi.

Sadar Makhan tiếp bằng giọng khô khan:

– Cảnh binh sẽ... – Không! Tôi chỉ bắn con chó thôi. Con Bob quý tự đừng xông đến cắn tôi, tôi lấy khay đập nó, vậy

mà ông Gordon Russel làm dữ với tôi, tôi phải tự vệ chứ? Phát súng mà các anh nghe là tôi bắn con Bob đấy. Nó dữ hơn cộp cái nó muốn xé nát tôi ra...

– Rồi cảnh binh đến thì sao đây?

Sadar Makhan nóng nảy hỏi. Giọng trầm tĩnh, Gaffar Khan gặng lại:

– Cảnh binh làm gì biết được chuyện này? – Hẳn tiếp, dịu giọng xuống một chút – Các anh nhìn thử cái khay xem! Hẳn ngừng lại, chìa cái khay ra trước ánh lửa cho ba người cùng thấy, đoạn lại lấy dao rạch một đường dài trong lòng khay. Khi hẳn nhắc mũi dao lên, lần vạch bày ra vàng rực, sáng ngời. Hẳn tiếp giọng tự tin: – Vàng đấy! Chiếc khay này làm bằng vàng khối. Tất cả những đồ vật mà chúng ta tìm được trong lâu đài đổ nát, những chén bát, cốc tách lọ hoa, nghĩa là

những món hiện cất trong lều ông chủ đều bằng vàng khối. Đó là một tài sản lớn. Kể từ giờ này, nó thuộc về ta.

Biết mình lỡ lời, tên gian hùng chữa lại:

–...Thuộc về chúng ta, cả bốn chúng ta! Hãy tin tôi đi! Tôi không nói ngoa đâu.

Ba nhân chứng lăm lét nhìn nhau. Gaffar Khan thở phào nhẹ nhõm, hẳn tin rằng mình đã mua chuộc được bọn này: vàng sẽ làm lóa mắt chúng, làm mờ lương tâm chúng, còn công lý ư? Công lý làm gì tìm ra tận chốn rừng sâu? Xem chừng “cá đã cắn câu”, Gaffar Khan cố thuyết phục thêm:

– Các anh nghĩ lại xem, chúng ta vào rừng sâu để đi săn phải không? Vậy mà

chúng ta đã săn được con thú nào chưa? Tại ông chủ cả, ông tìm thấy tòa lâu đài bỏ hoang đổ nát kia, ông giải thích rằng có thể đó là một tư thất của vị hoàng đế nào đó, chết cách đây đã mấy trăm năm nay... và ông đã bỏ dở cuộc săn, cắm trại tại đây, bắt chúng ta di chuyển những tảng đá và nhặt những cổ vật...

Trong lúc Gaffar Khan thuyết phục, bọn tùy tùng im lặng lắng nghe, thì cách đó cỡ sáu thước trên đồng lá khô, Gupta hồi tỉnh. Đầu choáng váng, cậu nghe tiếng nói nhưng không ý thức được gì. Phải cố gắng lắm, Gupta mới mang máng hiểu và nhớ ra mọi việc. Đằng này, tên sát nhân tiếp tục:

– Gordon Russel biết rõ những vật đó toàn vàng khối, còn tôi, tôi chỉ hơi nghi nghi, cho nên đáng ra thì chạy đi tìm thằng nhóc Gupta theo lời ông biểu

như các anh, tôi đã lén ở lại, vô tận trong lều của ông xem xét kỹ những món đồ quý giá. Khi ông biết được, ông nổi giận lên... Jaggat Singh ngắt lời, giọng run run:

– Tại sao ông nổi giận? Tôi không hiểu...

Tên sát nhân cười khẩy:

– Tại sao à? Sao anh ngốc thế? Còn tại sao nữa nếu không phải là tại ông muốn giữ kho tàng làm của riêng? Ông sợ tội mình chia phần hay là chính quyền tịch thu. Vẫn ngờ nghệch, tên Sadar Makhan hỏi:

– Vậy chó của đó thuộc về ai?

Gaffar Khan cười lấy lòng:

– Còn ai nữa? Ngoài chúng ta ra, không ai biết có kho tàng tại đây, chúng ta có quyền chia nhau tất cả, chúng ta sẽ giàu có, thế lực như bốn ông hoàng! Chúng ta khỏi phải làm việc vất vả nữa, kể từ nay chúng ta không thiếu một thứ gì. Có rất nhiều vàng, đủ cho bốn đứa mình tiêu xài trọn cả một đời và để lại cho con cháu...

Gupta khiếp đảm, nghiêng chặt hai hàm răng để khỏi va vào nhau lập cập. Và cậu lắng nghe thật kỹ từng lời Gaffar Khan vẫn đều đều:

– Tôi biết các anh sợ bị kết án là đồng lõa trong vụ này, nhưng chớ lo. Đây không là một tội ác, đây chỉ là một sự rủi ro. Tai nạn vẫn thường xảy ra trong rừng thẳm, chúng ta sẽ nói rằng Gordon Russel bị cọp vồ và tha đi. Ai có thể khám phá ra sự thật?

– Cảnh binh! Cảnh binh sẽ thấy dấu dao đâm... Sadar Makhan bật lên thành tiếng:

– Cảnh binh sẽ không thấy gì cả – Giọng trầm tĩnh, dịu dàng hơn, Khan nói – Chúng mình sẽ đem xác ổng bỏ trong tòa lâu đài kia, dần lên một tảng đá lớn, để tránh việc có người tìm thấy xác. Không bao lâu bọn chuột hoang sẽ thanh toán giùm mình, sẽ chỉ còn lại bộ xương thôi, mà nếu còn sót rẻo thịt nào đã có lũ kiến dọn dẹp sau.

Gupta rùng mình, nó cảm thấy đau nhói trong lồng ngực.

Jaggat Singh vốn là một tên nhát, nhát như thỏ đế. Quả tình hắn rất sợ bị ghép tội đồng lõa trong vụ sát nhân. Vẫn run rẩy, hắn nói:

– Người ta không được phép giấu giếm một vụ giết người. Tôi không muốn dính vô vụ này. Hơn nữa còn có con Bob tinh khôn.

– Và thằng bé – Radha Kishen tiếp
– Anh đã làm gì thằng nhóc đó! Con nít nó hay nói thật. Mình phải làm sao cho kín nhem vụ này? Làm sao cản nó chớ? Hả? Làm sao? Làm sao bịt miệng nó đây? Miệng người đâu phải miệng bình?

Nghe Radha Kishen hỏi dồn, Gaffar Khan đổ quạu. Hắn gằn giọng, quả quyết:

– Được? Tôi biết cách bịt miệng thằng Gupta, mà cách đó – hắn dặng hắng một cái, nhìn gườm gườm vào mặt Radha Kishen, tiếp – Cũng làm cho anh im nữa, Radha Kishen ạ! Anh thấy gì trong tay tôi đây? Hả? Không đợi Radha Kishen

trả lời, hắn nói bằng giọng tự phụ: – Khi súng lên tiếng thế là người im lặng, phải không? Trời sinh người dân Pathan với khẩu súng trong tay, ít khi bắn trật lăm, anh đừng quên điều đó.

Im lặng trong vài giây. Rừng đêm như hợp với lời đe dọa của tên hiệu sát, rồi Khan tiếp, giọng ve vãn:

– Tôi không hiểu sao chúng ta lại dễ nổi nóng lên như vậy anh Radha Kishen ạ? Chúng ta là bạn tốt với nhau, phải không? Vận may vừa đến với chúng ta, tội gì không chớp lấy? Không ai dại gì mà đuổi thân tài khi ông đến với mình. Hãy bằng lòng chia đều của cải với tôi, Sadar Makhan và Jaggat Singh! Mọi chuyện để tôi lo; tôi sẽ làm cho thẳng nhóc với con chó quỷ quyết tâm luôn.

– Tôi không ham vàng đó...

Jaggat Singh đột nhiên lên tiếng bất ngờ trong khi hai tên kia xiêu lòng. Gã đầu bếp đã bình tĩnh trở lại, không những thế gã còn muốn tỏ ra là gã thuộc một gia đình có đức hạnh, có chữ nghĩa, học thức – điều mà trong suốt thời gian làm bếp cho ông chủ, gã luôn luôn nhắc đến – không để cho lương tâm mờ ám vì một lợi bất chính. Gã nói một câu thuộc nằm lòng:

– Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ. Của cải không do mồ hôi nước mắt tạo nên làm sao lâu bền được? Một đời tôi, tôi chỉ...

Tên sát nhân ngắt lời Jaggat Singh, giọng đe dọa:

– Nghe đây: nếu anh từ chối chia vàng, tôi sẽ đến gặp cảnh binh và khai rằng bọn mình cùng đồng ý giết Gor-

don Russel và chính các anh giết chó không phải tôi. Chắc chắn là tôi sẽ bị tù về tội đồng lõa giết người, nhưng đồng thời các anh cũng không thoát được, mà e chừng lại nặng tội hơn, tôi cam đoan với anh như vậy. Thôi, nói ít hiểu nhiều, khỏi phải dài lời, vô ích. Bây giờ, anh, tất cả các anh hãy chọn đi: hoặc sống tự do và giàu có sung sướng, hoặc chết rục xương, bỏ xác trong tù, dễ quá mà. Tính kỹ lưỡng đi rồi trả lời tôi, đừng mất thì giờ nữa. Chỉ có vậy thôi!

CHƯƠNG 2

 Trên đồng lá khô, thằng bé toát mồ hôi vì sợ. Nó nhìn thấy đằng kia tên sát nhân tay dao tay súng, nét mặt hầm hầm. Ba người nọ thì kéo nhau ra xa xa, thì thầm bàn tính, vẻ lo sợ hiện lên rõ rệt trong mắt họ. Trong giây lát, cả ba kéo nhau vào. Radha Kishen lên tiếng thay hai bạn:

– Này Gaffar Khan! Tụi này nhận lời đề nghị của anh, nếu anh hứa chắc

là cảnh binh sẽ không khám phá ra câu chuyện...

– Thì đó là cái chắc, còn phải bản khoản làm chi cho mệt xác, mấy anh khờ quá!

– Nhưng anh phải chia vàng ngay cho tụi này...

– Bậy nào! Đó là cách chui cổ vào tròng mau nhất. Mấy anh không biết sao: vàng là nguyên nhân gây nhiều tội ác. Cảnh binh mà biết tụi mình có vàng, họ sẽ nghi ngờ. Không, không được. Mình cứ giấu kỹ kho tàng, trở lại lấy sau, lúc nào mà không được! Nó ở trong tay mình mà. Bây giờ thì hãy để cho mọi người đinh ninh là Gordon Russel chết vì vuốt cạp...

– Anh sẽ giết chết thằng Gupta với con Bob, hử?

Sadar Makhan hỏi, Gaffar Khan lừ mắt:

– Anh thương tiếc tội nó lắm chắc?

Sadar Makhan ngượng nghịu như đứa trẻ phạm lỗi:

– Không! Nhưng mà... kể cũng tội, nhất là thằng Gupta, nó có...

– Thôi! Đừng giở giọng đạo đức nữa

– Gaffar Khan gắt to lên – Đã nói đồng ý với tôi rồi thì cứ mặc tôi thu xếp cho xong, đừng có lộn xộn tôi lại nóng lên! Nghe đây này: thế nào chốc nữa con quỷ Bob cũng trở lại tìm chủ nó, đợi lúc đó tôi sẽ nã một phát vào đầu cho nó phọt óc ra. Còn thằng Gupta nữa... Mọi việc ổn thỏa hết, cứ tin tôi!

– Tốt lắm! Nhưng mà... anh có chắc

rằng ông Gordon Russel nghèo thật chẳng?

– Hà! Hà! Lưỡi dao của tôi mà đã nhúng vào máu kẻ nào, kẻ nấy rất ít hy vọng thoát chết, tuy nhiên, để chắc ăn, chúng ta cần kiểm soát lại, để các anh vững bụng, phải không?

Bốn tên cùng kéo lại phía cái xác nằm bất động. Gupta nghĩ rằng đây là cơ hội tốt để nó thoát thân, liền cố gắng đứng lên để chạy trốn. Tội nghiệp, Gupta không biết lượng sức; đầu cậu vẫn còn quay cuồng vì cú đánh lúc nãy, lại vấp vào gốc cây, ngã quỵ, nằm sóng soài không gượng được. Sadar Makhan nghe tiếng động, quay lại và kêu ầm lên:

– Thăng nhóc Gupta! Chính nó đấy! Nó thoát phen này nó sẽ kể hết với bọn cảnh binh cho mà xem!

Lập tức Gaffar Khan quay lại, vừa lầu bầu chửi thề vừa lên cò súng nhắm vào đầu thằng bé. Ngay khi ấy Jaggat Singh bỗng ở đâu lại lù lù đến đứng án trước mũi súng, nên hẳn phải đẩy tên béo phê sang một bên khiến tên này suýt ngã vào đồng lửa. Jaggat Singh hét toáng lên. Gaffar Khan giật mình đúng lúc bóp cò, sự việc xảy ra đã cứu sống cậu bé. Thật vậy, Gaffar Khan là tay súng cừ khôi và viên đạn sẽ đi thẳng vào đầu thằng bé nếu không có sự ngẫu nhiên làm chệch nòng súng qua một bên. Gupta kêu lên thất thanh như thể trúng đạn rồi, song sự thực viên đạn chỉ suốt ngang hông bên trái.

– Cừ quá! Tôi bắn trúng nó rồi, các anh phục chưa? Đuổi theo gấp! Mau lên!

Sự sợ hãi quá mức làm Gupta như được chấp cho đôi cánh, tiếc thay: nó

không phân biệt được gì trong rừng dày. Trước mặt nó toàn một màu đen. Thỉnh thoảng những cành cây quất vào mặt nó, vào hai cánh tay trần và hai bàn tay xòe rộng, giang thẳng trước mặt. Không bao lâu Gupta chạy đến một vùng cây cao lớn, Gupta hơi mừng vì thoát được những cành cây mà nó tưởng là hàng chục cánh tay xương xẩu ma quái giờ ra như muốn chop lấy nó, treo cổ nó lên tận ngọn cây cao, nhưng dưới chân nó những đám cỏ thì như muốn cột chân nó lại giao cho bọn người rượt đuổi nó: hai ba lần liên tiếp, Gupta vướng chân ngã quỵ. Được cái, Radha Kishen và Sadar Makhan cũng bị trở ngại y như cậu bé, chúng luôn mồm chửi rủa. Sự giận dữ của chúng giúp Gupta thêm can đảm.

Chợt Gupta trông thấy ngay trước mặt mình một khoảng trời đầy sao lấp

lánh như hàng nghìn chiếc đèn con con. Thì ra Gupta đã vượt khỏi khoảng rừng dày. Vài giây sau, Gupta tìm ra được con đường mòn mà lâu nay nó vẫn theo lối đó đi xách nước. Quả thực khu vực quen thuộc này có lợi cho tình cảnh nguy hiểm của Gupta. Gupta đến bờ hồ rất dễ dàng, ánh sao phản chiếu trên mặt hồ đen ngòm và lặng lẽ. Rồi Gupta khựng lại vì không lẽ chạy tràn xuống hồ để mời cá sấu xơi ngon thịt mình ư?

Nhưng đã muộn: Gupta chạy đến gần mé nước quá mà đất bùn ở chỗ này lại mềm nhũn nên chân Gupta lún sâu xuống, cố hết sức cũng không nhấc lên được, nó hoảng hốt, kêu lên một tiếng thất thanh trong lúc bùn ngập lên gần quá đầu gối. Tên Radha Kishen chạy đến sau, tránh được tình trạng của Gupta, Sarder Makhan vừa trở tới cũng đứng dừng

lại kịp, rồi Gaffar Khan lăm lăm tay súng và Jaggat Singh thở hồng hộc cũng hiện diện tại đó. Gaffar Khan ra lệnh trong lúc lên cò súng:

– Đứng tẻ ra! Tẻ ra hình cánh quạt mà vây nó. Nó đã rơi xuống nước hay lún trong bùn, nhưng thế nào nó cũng tìm cách trèo lên. Hễ thấy là kêu lên tôi tặng nó một viên kẹo đồng ngay tức khắc.

Sau mệnh lệnh của Khan, mọi người im lặng nín thở, chờ sẵn trên bờ hồ, không ai cử động. Rồi đôi mắt tinh anh của Khan bỗng nhận thấy có vật gì cựa quậy dưới nước, cách bờ cỡ thước rưỡi. Còn ai vào đó nữa nếu không phải là thằng nhóc chó? Lập tức hất nòng súng lên vai nhắm và bấm cò. “Đoàng” một tiếng nổ dội, to, khô khan bật lên, ánh lửa sáng lóe từ trong họng súng làm rừng già rục rục sáng lên trong một nhoáng rồi bóng tối

lại vây phủ đen, dày như cũ; đồng thời có một sinh vật vùng vẫy, vọt lên khỏi mặt nước và ngã xuống làm nước bắn tung lên, ướt cả mặt bọn săn người. Cái gì như một cái roi khổng lồ đập mạnh trên mặt nước nhiều lần, lâu cỡ một phút và sau cùng im bật. Tên Sadar Makhan chửi thề:

– Mẹ kiếp! Tay thiện xạ bắn nhằm con sấu chó không phải thằng người! Cứ để yên, nhờ mõm sấu giết nó có hơn không! Anh giết nó lại hóa ra cứu nó...

– Câm lại! Mày giỏi hơn tao chắc?

Radha Kishen can:

– Thôi! Đừng có cãi nhau vô ích. Hồ này không phải chỉ có một con sấu thôi... chuyện gì mà lo?

Jaggat Singh chen vào:

– Phải! Có chuyện đáng chú ý hơn, các anh có nghe tiếng khí báo động không?

Giọng thảng thốt, Radha Kishen tiếp:

– Có cọp! Hay con báo chi đây! Nên trở về là hơn, trại có lửa... cứ để thằng quý cho sầu xử.

– Đừng nói ngu! phải đứng đây coi thử nó chết chưa? Không thể để cho nó vượt khỏi tay ta...

Ba tên đồng lõa cùng nhận thấy lời Khan chí lý. Báo, hổ kẻ quả đáng sợ thực, nhưng gông cùm trong ngực lại cũng đáng sợ, có phần hơn. Cả bọn đứng yên, mắt trừng trừng nhìn xuống hồ rình động tĩnh, tai dỏng lên như tai chó săn. Những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ tan

dần và vài phút sau ánh sao lại lấp lánh trên mặt nước.

Thời gian nặng nề trôi qua. Gaffar Khan quả quyết sau một hồi do dự:

– Thằng nhóc chết rồi! Không có tiên hiện ra cứu nó đâu, đừng lo. Vẫn lăm lăm tay súng, tên sát nhân dẫn đầu, cả bọn lục tục theo sau, thở phào nhẹ nhõm. Giữa rừng già không ai ưa bóng tối, bốn tên gian vợi vã tìm về sự an toàn – dù rất tương đối – bên ánh lửa trại sắp tàn.

Sau khi bốn gã sẵn người đi khuất, thằng bé cựa quậy trong bùn, ngoi lên. Cũng may cho nó, chỗ ấy không sâu lắm và vốn lạnh trí, khi cảm thấy chân mình bị lún nó liền giang thẳng hai cánh tay và cố gắng không nhúc nhích tí nào: thân hình nó từ từ bị ngập sâu, xuống cho

đến tận cảm rồi đất cứng lại. Mấy bận, nó định bò lên nhưng bọn săn người chờ sẵn trên bờ nên nó đành ngồi im, gần như tê liệt vì sợ; nó tin rằng cặp mắt cú vọ của tên Gaffar Khan sẽ nhận ra cái đầu nổi lên mặt bùn của mình và lúc ấy thì...

Gupta quên một sinh vật đáng sợ của đầm lầy! Trong lúc hoảng hốt, nó không hề để tai nghe tiếng lao xao báo hiệu một con sấu đang bơi lại gần nó. Trời thương làm sao, viên đạn đồng của Gaffar Khan đã cứu nó thoát khỏi mõm con vật quái ác. Nhờ phát súng tóe lửa, Gupta trông thấy rõ ràng con sấu vùng lên rồi rơi xuống cách nó cỡ vài tay người lớn. Đó là giây phút hãi hùng nhất của đời Gupta.

Thoát chết, cậu bé bò lên bờ rồi cứ ngồi đó mà run lập cập không thiết gì

nữa. Khá lâu sau đó, Gupta hoàn hồn, lo lắng cho số phận mình, cho tính mệnh ông chủ mà cũng là ân nhân của mình. Làm sao đây? Gupta còn nhỏ quá, chuyện lại xảy ra trong rừng đêm, muốn tìm về một làng gần nhất cũng mất mấy ngày đường mà rủi bị Gaffar Khan hay được, đuổi kịp thì chắc chắn hẳn không do dự chút nào trong việc thủ tiêu nhân chứng độc nhất để giữ kín tội ác trong vòng bí mật.

Đột nhiên, một tiếng loạt xoạt trong bụi rậm gần đó làm Gupta giật mình toan vùng chạy. Liền đó, có tiếng rên rỉ đáng thương của con Bob trung thành làm Gupta vô cùng phấn khởi. Con vật tìm ra vết bạn, nó đứng bằng hai chân sau, hai chân trước thì bám vào vai, vào sườn Gupta, liếm tay, liếm mặt, liếm cổ Gupta một cách âu yếm và mừng rỡ.

Gupta đứng lên, dịu dàng nói:

– Bob giỏi lắm! Tao biết mày là chó săn hạng nhất. Giỏi lắm! Nhưng không phải lúc vui mừng đâu, phải làm cách gì chó? Ông chủ của mình...

Nước mắt trào ra ràn rụa và cậu bé lại ngã quỵ xuống nghẹn ngào vì đau đớn và thất vọng. Con vật khôn ngoan, can đảm liền an ủi và khuyến khích tiểu chủ bằng cách cọ chiếc đầu lông xù của nó vào mình Gupta và kêu lên mấy tiếng nhỏ như có ý bảo “Đừng sợ! Tôi sẽ giúp anh cứu chủ mình”. Gupta hỉ mũi trên lưng bàn tay rồi đưa mấy ngón tay dính bùn nhớt nháp quẹt nước mắt, rồi lại rưng rưng khóc...

Khổ thân thằng bé! Thằng bé không còn nơi nào để nương tựa, ngoài ông Gordon Russel. Một ngày kia, cha mẹ nó và

nhiều người làng cùng tử nạn trong vuốt cọp. Dân làng kéo nhau đến cầu cứu với người Anh. Ông Gordon Russel mang súng đến, đuổi được cọp dữ nhưng chỉ cứu sống được Gupta và một số người khác. Thương xót cậu bé mồ côi, ông đã mang theo nuôi và đối xử rất tử tế.

Gupta sẽ ra sao? Sẽ trôi giạt về đâu khi lại mồ côi lần nữa đây? Bob có vẻ hết kiên nhẫn vì tiểu chủ cứ ti ti khóc hoài. Con vật kêu ăng ẳng đứng lên, cắn quần Gupta lôi đi. Dáng chừng chú chó cho khóc là vô ích, mất thì giờ mà thôi. Gupta quẹt nước mắt lần nữa, vừa vuốt ve con vật vừa thì thào với nó.

– Được rồi! Tao đi đây mà! Nhưng im đi nghe không?

Gupta giang rộng hai tay ôm con vật vào lòng, lấy tay bịt mõm nó lại. Cậu bé

bắt chước ông Gordon Russel khi ông rình một con nai. Cử chỉ đó có nghĩa là “Bob! Đừng nên gây nên một tiếng động nào cả”. Bob hiểu ý tiểu chủ, lặng thinh. Nó nằm phục xuống ngay gót chân Gupta như biểu tỏ sự vâng lời và sẵn sàng đương đầu cùng mọi bất trắc hiểm nguy.

Thần kinh căng thẳng, Gupta biết người làng mình không một ai dám vào rừng già trong đêm hôm khuya khoắt thế này. Trường hợp bắt buộc, họ đi từng đoàn đôi ba chục mạng, mang theo khí giới đầy đủ và thắp đèn đuốc sáng rực cả một vùng, họ cố làm ồn càng nhiều càng tốt để thú dữ lánh xa. Còn mình, Gupta lấm bắm trong miệng – mình là đứa bé và chỉ có một mình, mình biết làm gì để đối phó đây?

Nhưng rồi Gupta vững tâm một chút, nói với con vật: “Quên đi chó! Tao

còn có mày. Hể đánh hơi có người lạ hay thú dữ thì báo cho tao hay liền nhưng đừng có làm ồn lên, nghe Bob!” Rất thận trọng và chậm rãi, người và vật lần mò về trại. Lửa cháy to thêm, sáng rực cho nên cả hai phải đi vòng hơi xa kéo bọn gian trông thấy.

Sau cùng, Gupta và Bob đến nấp dưới một gốc cây to cành lá um tùm, buông rũ tận đất. Gaffar Khan ngồi dưới đất hút thuốc và trò chuyện với tụi kia. Ông Gordon Russel vẫn nằm giữa khu rừng thưa nhưng một chi tiết khiến tia hy vọng lóe sáng trong tim thẳng bé. Nạn nhân đã đổi thế nằm, Gupta thì thào trong tai Bob. – Chắc chúng chưa xê dịch ông chủ, ông nhúc nhích một mình đó. Bob! Tao tin là chủ mình chưa chết đâu phải không? Bob rên lên một tiếng nhỏ vẻ đồng ý với Gupta.

Cậu bé yên lòng, người và vật nằm sát bên nhau nhìn ngọn lửa tàn dần. Gần nửa giờ sau Gaffar Khan đứng lên, ba tên đồng bọn làm theo. Gupta hồi hộp nhìn chúng tiến lại gần ông Gordon Russel. Lông trên lưng Bob dựng đứng lên khi tên độc ác lấy chân đá hất cánh tay cứng ngắc của ông, nó như muốn vùng lên, Gupta hốt hoảng vội vàng đặt tay lên đầu con vật ra hiệu bảo nên im lặng. Bob hiểu ngay là không phải lúc phản kháng nên thôi, không húc hặc nữa, ngoan ngoãn túc thì.

Cả bọn thì thầm bàn tán một lúc rồi phân tán: Jaggat Singh, Radha Kishen, Sadar Makhan trở về chỗ ngủ dưới tàng cây, ngoài bìa rừng thưa. Tên Gaffar Khan thì thay vì ngủ như cả bọn lại vào lều ông chủ, đốt đèn lên, Gupta hậm hực nói với Bob: “Cha chả! Nó muốn thay ông chủ,

thấy không? Bob? Quá rồi! Đồ ăn cướp thật mà!” Gupta định ninh là tên cướp lục lọi cái gì, nhưng không, vài phút sau đèn tắt, Gupta chợt hiểu tên khốn muốn hưởng tiện nghi của cái giường êm và cái mừng tuyn như kiểu người da trắng đấy!

Khu rừng thưa lặng lẽ như cũ. Những tàn lửa cuối cùng cũng sắp tắt hết, Bob đưa mắt nhìn Gupta dò hỏi, nó sốt ruột vì trong lúc hai chúng nó nằm yên tại đây thì cách vài thước, chủ chúng đang đau đớn hay sắp chết cũng chưa biết chừng. Năm phút rồi mười phút trôi qua. Gupta biết rằng Bob không kiên nhẫn nổi nữa, ngay cả nó cũng vậy. Nó dễ dàng con vật:

– Tao biết mày thương chủ, tao cũng vậy, nhưng thằng khốn Gaffar Khan là loài hổ đói, nó ngủ có một mắt, còn một mắt vẫn mở để rình, hai tai thì dỏng lên nghe ngóng... Mình làm sao đây?

Trả lời tiểu chủ, con vật không lên tiếng, chỉ lấy chân cào cào đất, bộ dạng nóng nảy, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Gupta; nó chỉ mong được đến gần chủ tức thì. Gupta quyết định thăm dò xem sao. Nó đi vòng ven rừng tiến về hướng lều xanh của chủ. Bob hăng hái chạy theo, mõm đưa trước, đuôi thẳng như những bận chuẩn bị vô mối. Đến gần lều, Gupta dừng lại, đứng lặng, cậu bé chỉ nghe tiếng ngáy đều đặn của Gaffar Khan. À! Nó ngủ say rồi!

Dáng bộ quả quyết, Gupta rời chỗ nấp đi đến chỗ chủ nằm. Con Bob mừng quýnh, kêu thành tiếng nho nhỏ, vượt qua mặt Gupta, phóng nhanh đến bên nạn nhân, liếm mặt ông chủ một cách triu mến, sung sướng. Gupta nhón gót chạy theo, tim đập thành thịch vì sợ con chó kêu to thì hồng lét. Quì cạnh chủ,

nhìn kỹ, Gupta thấy ông mở to mắt, cậu bé mừng quá sức, cậu vùi đầu vào ngực chủ để che giấu tiếng nấc sắp phát ra.

Ông Gordon Russel sờ soạng đưa bàn tay to lớn đặt lên vai cậu bé, vuốt mớ tóc bù xù của cậu và sau cùng một tiếng nói quen thuộc, thân yêu nghe như gió thoảng, vang đến tai Gupta.

– Đừng khóc, con! Chúng ta sẽ chóng thoát, không sao, đừng sợ, Gupta!

Bob xôn vôn, đuôi ve vẩy không rời chủ. Ông Gordon Russel ra lệnh:

– Nằm yên, Bob! Chóng ngoan nào!

Bob buồn bã nằm xuống. Giọng ông chủ cất lên:

– Con có thể đi cầu cứu không? Ta bị thương nặng lắm, Gupta ạ! Gaffar Khan

đâm một nhát dao vào lưng ta, ta mất nhiều máu lắm.

Gupta ghen ghét, xúc động, cố gắng trả lời:

– Thưa ông chủ, con không thể bỏ ông ở đây một mình, chúng sẽ giết ông mất! Con đã nghe chúng bàn tính với nhau lúc nãy.

– Con rất tốt, tốt quá, Gupta ạ. Ta sung sướng mà thấy con trung thành và hãnh diện về sự can đảm của con.

Cậu bé Ấn mỉm cười qua hàng nước mắt trong khi bàn tay run run của chủ vuốt ve tay cậu. Những lời đó còn quý hơn những tờ bạc giấy mà ông thưởng cho Gupta mỗi lần Gupta tỏ ra sạch sẽ, ngoan ngoãn. Gupta chậm rãi kể lại dự tính của bọn sát nhân: chúng sẽ mang

ông vào tòa lâu đài hoang dần đá lên mình ông. Giọng nức nở, Gupta nói tiếp:

– Tụi nó nói sẽ có cả trăm con chuột, cả ngàn con kiến ăn thịt ông, ông sẽ chỉ còn có bộ xương không ai nhận ra. Rồi lũ quạ...

Gordon Russel hiểu rằng khó lòng thoát khỏi tay quân độc ác nếu không trốn ngay tức khắc. Mà làm sao trốn? Ông yếu quá không đứng lên nổi.

– Gupta! Con có thể kéo ta đi không? Nếu con kéo ta đến được tòa lâu đài hoang thì may ra...

Gupta không trả lời, dùng hai cánh tay gầy guộc, khằng khiu như hai cái que ra xốc nách chủ, cố sức bình sinh kéo ông đi. Thân hình nặng gần 80 ký lô chỉ nhích được độ 15 phân, rồi thôi. Gup-

ta thất vọng quá đỗi, nó buông vai chủ, rưng rức khóc, nói như rên:

– Làm sao đây, ông chủ? Con vác ông không nổi.

Hai cánh tay gầy của Gupta rũ rời, tê liệt vì đã ráng sức quá. Gupta há hốc miệng để thở, hai đầu gối va vào nhau, nó phải ngồi xuống để lấy sức. Con vật thì chỉ biết nhìn, nó rất sung sướng, chủ còn sống và Gupta đang tìm cách cứu ông. Ông Gordon Russel thì thầm:

– Còn có một cách.

Gupta sáng ngời mắt vì hy vọng vào lời chủ, ngẩng đầu lên, lắng tai:

– Con xin nghe ông! Ông chỉ cho con đi!

– Nhưng khá nguy hiểm; ta không

muốn buộc con, nếu con thấy không thể làm thì ta cũng cam, ta không trách con đâu. Con nhỏ quá, không thể làm những việc quá sức con.

Tuy không tìm được cách nào khác, ông Gordon Russel vẫn do dự vì không nỡ bắt Gupta phải đem mạng sống của nó đưa vào tay tên Gaffar Khan độc ác. Gupta giục:

– Ông chủ nói đi! Ông vẫn bảo con là trí khôn ở trong đầu óc, không ở cánh tay mà! Ông không tin con sao?

Ông Gordon Russel tặc lưỡi một cái rồi nói:

– Con biết cái áo săn của ta không nào? Nhớ nó không?

– Dạ, biết, dạ, nhớ chứ...

– Trong túi áo có cái súng lục, biết không?

– Dạ, cũng biết nữa.

Lần này nó trả lời hơi run, vì nó biết ông không mặc áo trong mình, tức là nó trong trại, chỗ thằng ăn cướp nằm ngủ. Dễ sợ quá! Nạn nhân tiếp:

– Lấy được khẩu súng đó rồi con chỉ ngay vào thằng Gaffar Khan, kêu nó dậy và nói: “Gaffar Khan, hãy nghe lệnh tôi đây: anh phải dậy ngay, vác ông Gordon Russel vô tòa lâu đài hoang. Nếu không nghe tôi bắn anh tức thì!” Nó sẽ sợ hãi và tuân theo lời con.

Lần thứ nhất, Gupta tức mình sao không được to lớn như ông chủ hay ít ra cũng bằng tên Radha Kishen nhỏ con. Cổ Gupta nghẹn cứng, khô khốc, nhưng

Gupta vẫn trả lời dứt khoát:

– Dạ, con sẽ làm chuyên đó, ông chủ!

Trả lời đồng dạc xong, Gupta lại sợ, căn lều tối thui. Lại nữa, rủi mà trước khi Gupta mò lấy được súng, tên Gaffar Khan tỉnh dậy thì ôi thôi! Còn tệ hơn đưa đầu vào miệng cá sấu! Tội ác thứ hai này xóa mất tội ác thứ nhất. Chắc chắn là sống sang giàu với hai tội ác thì hơn là sống cực khổ với cái cùm và nhà tù. Thằng Gaffar Khan mà biết thương ai, dù là đứa nhỏ còm nhom đi nữa! Tiếng ông chủ lại vang lên:

– Ta nói dự tính liều lĩnh đó vì cùng đường rồi. Gupta ạ! Nhưng ta không bắt buộc con. Ông dừng, thở dốc, rồi nói lại, rõ từng tiếng. – Nhớ! Ta không bao giờ bắt buộc con, tùy con định đoạt, con có quyền... Hãy suy nghĩ chín chắn!

– Con nghĩ kỹ rồi, ông chủ ơi! Con sẽ... Con sẽ làm mà!

– Cảm ơn con! Nhưng chớ vội vàng... Bob nằm yên.

Bob buồn bã nằm xuống theo lệnh chủ. Gupta lặng lẽ tiến về căn lều xanh, Bob liếc nhìn ông Gordon Russel rồi nhìn Gupta, không biết mình nên làm gì. Sau cùng nó quyết định ngồi canh chừng người bị thương. Căn lều hiện ra mờ mờ trong đêm, làm bằng vải bố dày, không thấm mưa, căng thẳng nhờ những cái cọc thẳng đứng. Gupta đứng lại để nhớ kỹ vị trí các vật trong lều: cái giường chiếm phân nửa lều bên phải, giữa hai cọc lều, cọc chính và cọc bên phải. Gaf-far Khan chắc đang ngáy đều trong đó, đầu quay về cuối lều, bụng mừng tuyn trắng đang hoàng.

Cái áo săn chắc là treo trên cái móc sắt đóng ở cây đinh cuối lều, gần mặt người đang ngủ. Hơi thở đều đặn của tên này làm Gupta vững lòng một chút, nhẹ nhàng cậu chui tọt vô lều như một chiếc bóng, không tiếng động. Gupta bước lên bốn bước, quơ tay ra sờ soạng tìm cái áo...

Ngay lúc đó, Gaffar Khan cựa mình, Gupta hoảng hồn, rụt tay lại đứng im như pho tượng, không cả thở! Tên cướp mới ngủ, nó rì rầm gì đó rồi xoay qua phải, phía Gupta đang đứng. Song may quá; chỉ một giây sau hắn lại đổi thế nằm, quay mặt vào trong và thở đều như trước. Gupta không bỏ mất thì giờ, hành động liền; cậu nắm lấy cái áo săn rồi lục túi lấy súng ra. Bất ngờ, túi áo, phía có súng bên trong va vào cọc lều bật lên

một tiếng cạch khô, ngắn, làm kẻ đang ngủ tức thì tỉnh dậy.

Gupta biết thế vì tiếng thở đều chợt ngưng lại. Gupta tại nín thở, ngừng tay tưởng chừng dây thần kinh mình sắp đứt bung ra. Rất nhạy cảm, tên sát nhân hiểu rằng không phải trong lều chỉ có mình thôi. Cha chả! Hẳn tự nhủ: chắc là thằng mập động lòng tham vô ăn cắp hay giết mình đây? Rồi hẳn lại cười thầm mà cho rằng chuyện đó hão huyền, thằng mập là thằng thỏ đế, cho gì nhận nấy, không dám làm chuyện động trời đâu! Ủ, mà cũng không nên cả tin, biết chừng hai thằng kia lén vô? Hay là tụi nó đồng lòng... biết đâu được?... Vàng làm mờ mắt mà lại! Hẳn im lìm không cửa quây, lắng tai, chỉ có tiếng ếch nhái vọng lại từ xa, xa lắm.

Đằng này, Gupta bỗng sợ điếng khi nghĩ rằng tiếng tim cậu đập to quá, thẳng khốn dám nghe lắm chứ không chơi. Phải hành động gấp, tức thì, không nên chậm trễ, nguy hiểm lắm. Thế là Gupta lại thò tay lục túi, lôi súng ra; cùng lúc đó, Gaffar Khan bật dựng lên như cái lò xo, giơ hai cánh tay rần rỏi, lực lưỡng ra định chộp lấy bóng đen đang cử động là Gupta. Một bàn tay hấn quơ đụng vào mình Gupta, tiếc cho hấn; hấn bị vướng trong cái mừng tuyền chắc chắn. Vả lại, trước khi ngủ, hấn đã cẩn thận nhét kỹ mừng xuống nệm. Cái lưới này vô tình đã che chở cho Gupta!

Ban đầu, hồn bất phục thể, Gupta hét lên, song cậu bình tĩnh lại chĩa mũi súng ngay vào Gaffar Khan, không cho hấn vạch mừng chui ra, truyền lệnh trong bóng tối lơ mờ, giọng hơi run:

– Nằm yên! Nằm yên! Tôi bắn đó!

Nếu lúc đó mà ban ngày ban mặt thì Gupta đỡ sợ hơn mà Gaffar Khan cũng dễ hành động, hắn sẽ không chịu thua thằng oắt đâu. Nhưng hiện, hắn sợ thật tình vì hắn biết là thằng bé sợ quá hóa liều, dám lấy cò bắt tử chó không phải dọa suông đâu. Hắn sẽ theo ông bà về côi khác, bỏ vàng lại cho tụi vô tích sự hưởng, uống quá đi! Hắn suy nghĩ thật lâu, hai tay đã đặt lên lưới mừng, đành hạ xuống. Hắn ngã lưng xuống giường làm lò xo kêu ken két.

Chuyện xảy ra không đến nỗi kinh động rừng già, nhưng cũng đủ đánh thức tên Radha Kishen vốn tỉnh ngủ. Hắn hơi ngại và muốn biết việc xảy ra. Hắn hỏi chỗ vào:

– Chuyện gì đó? Gaffar Khan?

Gupta lại một phen kinh hoàng nghĩ đến chuyện Gaffar Khan kêu đồng bọn tiếp cận. Cũng may là ngay lúc đó cậu bé được tiếp viện: Bob, bạn tốt của Gupta đã có mặt tự hồi nào! Con vật gầm gừ như muốn chứng tỏ cho kẻ cướp kia biết rằng hấn cử động hay kêu cứu với tên Radha Kishen là Bob trị tội tức thì. Gaffar Khan do dự. Con vật đáng sợ kia – dù bị hấn đánh cho suýt phọt óc – há đã không từng can đảm cắn hấn một cái đau điếng nơi gót chân sao? Lần này, nó dám chồm lên vô tận cổ hấn chứ không phải lơ mơ đâu, cái mùng không che chở cho hấn nổi, hấn biết vậy.

– Gaffar Khan! Có gì đó?

Vẫn không có tiếng trả lời. Im lặng trở lại rồi Gupta nghe có tiếng Sadar Makhan và cả tiếng Jaggat Singh lao xao, tên nào cũng muốn biết nguyên nhân

gây tiếng động trong lều xanh. Gupta không cần suy nghĩ kỹ để đi đến quyết định. Cậu rời chiếc giường đến cánh cửa lều và hạ lệnh:

– Gaffar Khan! Hãy nói to cho chúng biết rằng không có gì cả, nếu không tôi bắn anh cho coi! Nói mau. Ông Gordon Russel bảo tôi cứ việc bắn chết anh nếu anh cãi lại tôi.

Tuy là một tên hung tợn và bướng bỉnh nhưng trong tình trạng này, hắn còn biết làm gì, cái mừng mông mà chắc gói trọn hắn bên trong, nếu hắn cố giở lên cho bằng được hay xé ra thì chưa kịp đã bị đạn rồi. Hắn không muốn chết hay bị thương một cách lãng nhách do tay thẳng ranh như vậy. Hắn biết, Gupta bình thường vốn nhát gan và sợ hắn, thấy hắn đâu là ưa lảng xa ra, nhưng đã đến cái mức cầm súng dọa hắn thì có thể

nó đã hết sợ hóa ra liều lĩnh, không kể chi hậu quả việc làm, một kẻ liều lĩnh mà trêu gan nó là đại, là chuốc nguy hiểm vào mình. Hấn lên tiếng ngay:

– Không, ngủ đi! Chẳng có chuyện gì cả. Tôi trở mình bị té xuống đất đó thôi, cái giường quý này hẹp quá. chùng nào có gì tôi sẽ kêu các anh.

Ba tên đồng bọn càu nhàu nho nhỏ đằng xa. Vậy là cậu bé thắng một keo, chiến thắng nhỏ đó giúp cậu tự tin thêm một chút. Lệnh thứ ba:

– Lấy diêm quẹt lên, mở mùng ra rồi thắp đèn cho sáng, mau!

Gaffar Khan riu riu tuân theo, làm theo lệnh Gupta trong lúc mắt hắn gườm gườm như muốn nuốt tươi cả thằng bé lẫn con vật tinh khôn. Gupta làm như

không thấy mặt hầm hầm của tên cướp, truyền lệnh tiếp:

– Bây giờ ngồi xuống, ngồi yên!

Gaffar Khan tức lộn ruột mà không dám cãi. Hắn ngồi thụp xuống theo ý Gupta, đoạn nói:

– Tội nghiệp cho mày quá, Gupta ạ! Mày tưởng mày ghê lắm vì có khẩu súng lục tí tẹo đó trong tay hả? Đã được lắp đạn chưa? Đã mở khóa an toàn chưa? Hà hà!...

Gupta suýt bị lừa bởi mấy lời tên gian hùng vừa phỉnh, nếu cậu nhìn xuống cái súng hay rút tay ra khỏi cò súng là hắn nhào đến bóp cổ cậu liền, tựa như con cọp đói vô mỗi; nhưng Gupta khôn ngoan, suy nghĩ trước khi nghe lời hắn. Cậu thốt những lời làm tên gian ác hết sức

ngạc nhiên và phải gờm mặt.

– Dễ quá mà! Cần gì phải hỏi tôi? Anh cứ hỏi thẳng cái súng, nó trả lời anh tức thì!

Gaffar Khan cười gằn:

– Thứ đồ súng nhỏ xiu, tao biết quá mà! Nghĩa lý gì.

– Thì nhỏ xiu chớ sao! Vậy mà nó hạ được beo đó, nói cho anh biết! Đừng khinh thường; nếu không tin, tôi thử anh coi, ngay bây giờ đây không có lâu lắc gì đâu mà anh sốt ruột.

– Tao ghét những lời huyênh hoang của cái miệng nhỏ xiu còn hôi sữa mẹ!

Gaffar Khan vừa chế giễu vừa liếc nhanh ra cửa lều vì thoáng thấy có bóng ai lấp ló bên ngoài. Đáng ra, Gupta

không thấy cái liếc đó nhưng cậu theo dõi thái độ hắn và cũng liếc ra ngoài một cái, cũng thấy bóng người. Đúng là ba tên kia, không sai chệch đi đâu cả: chúng thắc thỏm không ngủ được, lại nhờ ánh sáng đèn, chúng nhìn thấy Gupta. Gaffar Khan lại cười ngạo nghễ:

– Sao? Mà tính cách nào đây: một mình chống bốn người mà lại là người lớn bằng cha mày?

Cậu bé giận sôi, quát to lên:

– Đừng nói bậy! Cha tao sao được? Tội bất lương giết người, cướp của mà dám so sánh với cha tao ư?

– Thì cũng được đi! Tội này không xứng đáng là cha mày, nhưng còn vụ kia: mày tính đối phó cách nào đây? Mày không phải con tội này, đúng lắm! Và vì

vậy không đứa nào trong bọn tao tiếc xót mạng mày đâu!

– Đừng lo vụ đó! Nghe đây: đầu tiên tôi bắn ngay vô đầu anh, sau đó sẽ hay... Anh cứ cãi tôi coi, tôi bắn liền. Anh phải biểu tụi nó làm theo lời tôi như anh vậy, không thì tôi bắn anh, được không?

Nụ cười ngạo nghễ tắt hẳn trên môi tên khát máu. Hắc biết thằng nhỏ nói là làm. Hắc thấp giọng hỏi:

– Mày ưng biểu tụi nó làm gì, nào?

Gupta gằn từng tiếng:

– Trước hết là anh bảo tụi nó đừng nhúc nhích gì hết, cứ đứng yên ngoài đó, còn anh thì cầm ngọn đèn lên tay rồi ra khỏi lều, rồi ngồi nhếch xuống đất kia, rồi bảo chúng làm tất cả những gì tôi ra lệnh.

Cứ như thế, hết lệnh này đến lệnh kia. Gupta bắt bọn chúng khiêng ông chủ lại đặt vào một tư thế dễ chịu, bắt chúng nhóm bếp, nấu nước, pha trà, rửa vết thương. Vốn là người có sức khỏe dồi dào, do đó, tách trà làm ông Gordon Russel tỉnh táo lại và sau khi vết thương được rửa sạch, ông sai chúng đi lấy hộp đồ cứu thương. Một lát sau, vết thương được đắp lại bằng miếng băng đã thanh trùng và dán kỹ bằng keo vải.

Trong lúc ba tên kia làm việc theo lời chỉ dẫn của ông Gordon Russel, Gupta quì gối ngay sau lưng tên đầu đảng, lăm lăm khẩu súng, chốc lại dí mũi súng lạnh ngắt đen ngòm vào cổ hắn như muốn nhắc hắn đừng quên rằng hắn bây giờ dưới quyền điều khiển của mình, và hắn phải ra lệnh cho ba tên kia theo ý mình, không được sai suyển một ly con!

Cuối cùng, ba tên kia mang cái băng ca, đỡ ông Gordon Russel lên, đặt nằm trên ấy. Gaffar Khan cũng đang làm việc – làm việc bằng trí óc – hắn vừa tìm ra một mưu kế để đối phó với thầy trò thằng bé. Hắn bảo Gupta:

– Nghe đây Gupta! Em biết rằng dân Pathan rất khâm phục và kính nể sự can trường của bất cứ ai, dù cho kẻ đó là quân thù hay bằng hữu. Em vừa chứng tỏ rằng em là một người can đảm hiếm có, em phải được đền bù, anh muốn vậy! Và anh biết rằng điều em ao ước nhất hiện giờ là cứu mạng ông Russe, phải không?

Gupta gật đầu, chứ không nói gì. Hắn ung dung tiếp:

– Mà ông thì bị thương nặng lắm, anh nói thiệt cho em hay: ông sẽ chết nội trong vài ngày sắp tới đây nếu không

được thầy thuốc săn sóc, cứu chữa kịp thời. Anh tính như vậy: anh và các bạn anh sẽ giúp em đem ông tới làng gần nhất, cỡ hai ngày đường. Rồi mình nhờ một người đến trạm điện thoại kêu bác sĩ, như vậy chắc chắn là ông thoát chết... Ung không?

Gupta nghe kỹ đề nghị và suy nghĩ kỹ hơn. Thừa biết tên lưu manh không tốt bụng muốn cứu ông chủ mình, chắc là nó muốn đánh đổi cái gì hay là âm mưu gì đây. Gupta chặn lại hỏi:

– Tại sao anh lại muốn chủ tôi sống sau khi giết ông? Tôi không tin là anh có lòng tốt đâu. Đừng hòng bịt mắt tôi anh muốn gì phải nói thật ra, tôi mới chịu.

Gaffar Khan lại cười nịnh:

– Cha mẹ ơi! Em còn nhỏ tuổi mà

khôn ngoan như ông cụ, anh thật phục em! Em hiểu ý anh rồi đó. Vậy nè: anh mua sự im lặng của em đó, chỉ vậy thôi? Anh muốn em đừng nhắc đến mũi dao do cơn nóng giận gây ra, trước khi anh có thì giờ trốn đi nơi khác, tu tỉnh làm ăn... Tu tỉnh!

Gupta muốn cười to khi nghe hai tiếng đó. Cái mặt quân sát nhân mà dám nói đến hai tiếng tu tỉnh! Gupta tự nhủ thầm. Nhưng cậu bé vẫn giữ nét mặt thản nhiên để nghe tiếp:

– Em thấy chưa? Điều kiện của anh rẻ mạt! Sự sống của một người chủ da trắng đổi bằng vài ngày im lặng của em! Giá rẻ mạt! Nhưng anh nói thật: anh không tiếc, vì anh rất quý mến em!

Gupta không do dự. Trên đời này đối với một thằng bé mồ côi như nó,

không có gì đáng quý, đáng trọng, đáng được bảo toàn hơn sinh mệnh người mà nó yêu quý, coi như thể cha ruột nó. Phải! Không ai dám đến gần một con hổ bị thương, có họa là điên mới làm như vậy. Mà nếu người ta đã ví ai với con hổ bị thương tức người đó cũng nguy hiểm như nó. Thế là Gupta nuốt tiếng “Bằng lòng” đang chực tuôn ra khỏi miệng mình.

Gaffar Khan sốt tiết vì không thấy Gupta trả lời. Hắn hỏi dồn:

–Thế nào? Em bằng lòng chứ! Giá rẻ mạt mà!

Gupta liếc nhìn ba tên đồng bọn của Gaffar Khan: chả tên nào dám nhìn cả, chúng cúi gằm mặt xuống. Gupta kết luận rằng đề nghị của Gaffar Khan là

một quỹ kế chứ không phải thực lòng.
Cậu đồng dạc bảo:

– Không! Ông Gordon Russel muốn
mấy người đưa ông vô tòa lâu đài hoang
kia, không cần đi xa đâu hết!

Tên gian phải cố hết sức để che giấu
được sự mừng rỡ hiện lên mặt hắn. Ý
muốn của ông Gordon Russel là một sự
rồ dại, hắn còn ao ước gì hơn, chủ tớ họ
sẽ bị giam lỏng trong đó cho đến chết,
đùng hòng ra thoát. Hắn buông xõng.

CHƯƠNG 3

Dược! Tùy em! Gaffar Khan hăng hái giúp đỡ đồng bọn, mỗi tên khiêng một góc băng ca. Cả đoàn người di chuyển về hướng tòa lâu đài hoang phế, tòa lâu đài này chắc khi xưa rất đẹp đẽ. Một cây bồ đề khổng lồ chằng chịt những rễ dây và cành lá xum xuê rậm rạp che khuất tòa nhà, trông như một con bạch tuộc với vô số cái vòi tua tủa xung quanh. Nhờ thế, nó nằm kín đáo không bị ai khám phá từ mấy thế kỷ nay.

Mùa nắng vừa qua, mặt trời đã thiêu rụi một số cành lá khiến bày ra vài mảng vách trần trụi.

Gupta đi sau, một tay bưng đèn, tay kia cầm súng. Bob theo kế bên như để bảo vệ cho tiểu chủ. Cả đoàn sau khi vất vả trèo qua nhiều tầng đá, đến trước một cánh cửa to lớn chạm trổ thật cầu kỳ, mỹ thuật; họ tiến sâu vào trong một dãy hành lang rục rở. Chỗ này là những hàng tượng vũ nữ xinh xinh, chỗ kia, một số hình voi và hổ chạm nổi tinh vi.

Gupta tiến vào một gian nhỏ hơn. Đoạn cậu ra lệnh cho cả bọn hạ băng ca xuống rồi lui ra. Gaffar Khan tính mang theo cây đèn bão, song Gupta ngăn lại:

– Để đèn đó cho chúng tôi!

– Ấy! Giỡn hoài... chú nhỏ! Để đèn

lại làm sao tội này thấy đường trở về? Tối thui như mực bên ngoài.

– Mặc kệ các người. Chỉ biết rằng ở đây chúng tôi cần đèn.

– Xin tuân lệnh ngài! Ngài–Chúa–Tể–Rừng–Già–Tí–Hon! Chúng tôi xin tuân theo ý Ngài!

Vừa đặt chiếc đèn lại gần chỗ cũ theo lời Gupta, tên Gaffar Khan vừa nói bằng giọng chế giễu. Rồi hấn quì mọp trước mặt Gupta, mặt mày nhăn nhó trông phát tởm trước khi lui ra. Tiếng bước chân xa dần ngoài hành lang vắng.

Giọng Gaffar Khan vang lên trong bóng tối đầy dọa dẫm:

– Gupta! Tao cho mày hay: dân Pathan chúng ta lấy máu rửa nhục. Mày đã sỉ nhục tao quá mức! Ngày mai tao

sẽ trở lại khi ánh sáng đủ rõ cho tao sử dụng súng.

Một chốc sau, im lặng trở lại bao trùm tòa lâu đài cổ. Bob đến bên chủ, lưng quay về phía ngọn đèn, bóng con vật in trên vách nom to lớn quái dị. Cảnh tượng đó làm Gupta khiếp sợ; nó chưa bao giờ cấp sách đến trường cho nên không thể phân biệt được những hiểm nguy thật sự như cọp, rắn, sấu, báo, trăn với những hiểm nguy do trí tưởng tượng như yêu ma, quỷ quái mà tất cả dân làng đều kinh hãi về đêm!

Tuy vậy, cậu cũng theo con chó đến bên chủ thăm dò sức khỏe ông và cậu hết sức bằng lòng khi thấy ông mở mắt, tay run run vuốt ve con vật bên mình. Tự nhiên, Gupta thấy vững lòng lại, quì bên băng ca, úp mặt vào nghe ông chủ, thì thào:

– Ông chủ ơi! Đừng chết! Đừng chết!
Ông đừng bỏ con nữa... hu, hu, hu...

Nước mắt thằng bé làm ướt ngực áo sơ mi ông Gordon Russel. Ông an ủi nó bằng giọng dịu dàng:

– Đừng khóc con! Không sao đâu!
Chỉ vài bữa là yên ổn trở lại mà! Ừa, mà ta đang ở đâu đây? Gaffar Khan đâu rồi?

Giọng ngắt quãng vì tiếng nức nở tuôn ra, thằng bé kể lại mọi việc và cũng không quên nhắc lại lời đe dọa cuối cùng của tên Gaffar Khan gian ác. Ông Gordon Russel có vẻ nghĩ ngợi. Tuy không rõ vết thương mình nặng nhẹ thế nào nhưng ông cảm thấy mình rất yếu, mỗi cử động làm ông nhức nhối quá thể. Im lặng một lát, ông đặt tay lên vai Gupta, cất tiếng:

– Con hành động như một người lớn, một người tự tin và can đảm nhất! Không ai có thể làm hơn con, nhưng con hãy nghe ta đừng ở đây lâu. Hãy đứng lên tìm đường trở về làng ngay! Ta chắc con sẽ tìm thấy đường đi, đến đó gặp cảnh binh kể rõ chuyện này. Họ sẽ tóm tên Gaffar Khan độc ác và ba tên đồng lõa.

Ông cố gắng một cách khó nhọc mới tháo được cái đồng hồ tay trao cho Gupta, ông tiếp, giọng vô cùng âu yếm:

– Cầm lấy đi con! Ta tặng cho con đó! Quả là một phần thưởng quá ít, quá nhỏ so với sự tận tâm của con, nhưng tiếc rằng ta không làm gì được hơn. Bây giờ hãy đi ngay! Xin Chúa từ tâm che chở cho con!

Gupta cầm lấy chiếc đồng hồ chủ

trao cho, bỡ ngỡ một giầy mắt tròn xoe, nó không bao giờ dám mơ tưởng sẽ làm chủ một báu vật như thế. Nó do dự:

– Con không thể bỏ ông ở đây. Tên ăn cướp đó sẽ trở lại giết ông, thật mà, hắn sẽ giết ông, thật mà, hắn sẽ giết ông nếu con đi vắng...

– Thì đã hắn, nhưng ở lại đây thì được gì? Hắn sẽ giết nốt con mà thôi, vô ích. Ta không muốn thấy con chết oan uổng như vậy. Hãy trở về làng, con không thể làm gì hơn, con đã giúp ta nhiều quá rồi, ta có chết cũng cam...

Gupta bật khóc to:

– Không! Con không thể bỏ ông chủ một mình đâu.

Rồi nó nén khóc suy tính. Thành linh nó reo lên vui vẻ:

– Không sợ nữa, con đã nghĩ ra cách giết thằng Gaffar Khan, con sẽ giết nó cho ông xem!

– Cách gì? Làm sao con giết được hắn?

– Ông quên khẩu súng sao? Đây này, thưa ông chủ! Bằng cách này đây: con núp sau tảng đá khuất, rình nó vô đây, con nã vô đầu nó một phát là xong, tụi kia sẽ chạy trốn hết. Đó ông nghĩ coi, không phải là nhờ khẩu súng này mà còn bắt tụi nó làm đủ chuyện đó sao? Con còn giữ súng đây này!

Ông Gordon Russel bật cười làm Gupta ngơ ngác: có gì vui trong tình thế này đâu, kia chứ? Nhưng nét mặt đăm chiêu trở lại tức thì, ông ngắm nghía rất lâu khẩu súng tự động của ông. Phải! Nó là một khí giới toàn hảo, nhưng Gupta

không ngờ khuyết điểm của nó nên mới đưa ra kế hoạch vừa rồi. Ông nghiêm giọng:

– Con không giết hẳn được đầu, ta rất tiếc nhưng sự thực là thế, Gupta ạ!

– Ông không tin con ư? Ông tưởng con sợ nó ư? Ông tưởng con không dám giết nó ư? Rồi ông xem, con sẽ làm được tất cả, miễn cứu mạng ông.

– Phải! Con đã chứng tỏ như thế, nhưng con không biết điều này; súng không có đạn bên trong!

Gupta há hốc miệng, sững sờ kêu to một tiếng vì kinh ngạc. Vậy mà với cái súng vô dụng đó, nó đã bắt được tụi cướp tuân lời răm rắp. Chủ nó buồn bã tiếp:

– Hôm kia ta mở súng ra lau và chưa kịp lắp đạn vô lại. Con thử đi thì biết.

Gupta nhắm ngay cửa sổ bóp cò, chỉ một tiếng “tạch” khô khan vang lên mà thôi, không tóe lửa, không nổ to, không gì cả. Gupta thần thờ nhìn bức tượng trước mặt, kêu lên nho nhỏ: “Trời ơi! Ra cái súng không dùng được, đạn còn nằm trong lều xanh, sao mà chủ tớ mình xui xẻo quá vậy kìa”.

Rồi nó thở dài đánh sụt một cái. Bob nửa thức nửa ngủ, mồm gác trên chân tiểu chủ, tai vểnh lên như muốn chia sẻ nỗi lo lắng của Gupta. Gupta nói với Bob:

– Tao biết tội mình có thể trốn trong rừng, chừng vài ba ngày là mình sẽ tới làng và báo tin cho cảnh sát... Nhưng để làm gì chứ? Có lợi gì đâu? Vì lúc đó chủ mình sẽ chết vì vết thương hay là bị tội khốn tìm giết mất rồi!

Chao ôi! Trách nhiệm trĩu nặng trên đôi vai gầy của nó, sao mà nó khổ vậy, hờ trời? Rồi Gupta ngắm nghía cái đồng hồ đeo tay, đẹp thật: kim và các con số chỉ giờ tỏa ra ánh sáng dạ quang xanh dịu, mát mắt. Một cái đồng hồ tay! Thần diệu biết là chừng nào! Nhưng cũng nguy hiểm chớ không dễ dàng đâu. Ai mà tin ông Gordon Russel cho mình? Họ sẽ vu là mình ăn cắp của chủ ngay. “Với lại – Gupta đau nhói trong lòng khi nghĩ đến đây – Nếu ông chủ chết thì mình cũng chẳng thiết chi đến cái đồng hồ quý giá này nữa”.

Thình lình, Gupta giận dữ, nói với con vật:

– Không! Ông chủ không chết! Tao không chịu như vậy, ổng tốt quá phải không? Mà sẽ ra sao nếu ổng bỏ mày? Tao cũng vậy... không có ổng, làm sao...

Bob găm gù ra vẽ đồng tình rồi ngồi ngay dưới chân Gupta ngẩng đầu chờ lệnh. Gupta đứng lên với ý chí quả quyết; phải đi thăm dò quanh đó và tìm phương kế giúp chủ mình. Gupta ra đến cửa lớn, cửa này là một phiến đá to chạm tro công phu, hai bên có hai cột cũng là những tác phẩm điêu khắc giá trị. Rễ cây bồ đề che mất một phần. Một trong hai cột nghiêng nghiêng như chực đổ nếu không nhờ rễ cây bồ đề ghì lại. Một ý kiến nảy ra trong óc Gupta; nó bật thành lời:

– Mình làm ngã cây cột này đúng lúc thằng Gaffar Khan đi ngang đây là nó dẹp ruột tức thì!

Gupta lại gần cột, ra sức đẩy thử, song nó vững quá, không hề rung rinh chút nào. Thình lình, Gupta nghe tiếng chân hươu chạy trong rừng. Chắc là có

cộp đây! Nghĩ tới đó, Gupta nổi da gà khắp mình, nó chưa quên tấm thảm kịch đã cướp mất cha mẹ: một con mèo rừng to lớn, có vằn khắp mình đã nhảy lên vồ mẹ nó, nghe tiếng kêu cứu, cha nó xông đến nhưng con thú dữ đã xoay qua giết luôn người đàn ông can đảm.

Gupta nuốt ực hai giòng nước mắt thống khổ như chực tuôn ra, nổi đau xót vò xé lòng nó. Nó nhớ đến cái tên Gupta mà nó mang đây cũng do ông Gordon Russel đặt cho. Tên thật nó là “Amalta” tiếng địa phương có nghĩa là bông hoa, vì cha mẹ nó hiếm hoi sinh được có mỗi mình nó, nó lại nhỏ nheo, mảnh khảnh như con gái nên họ chọn cho nó cái tên đó.

Khi cha mẹ nó chết, đã có người đổi tên nó là “Sót” nghĩa là đứa trẻ được may mắn sống sót sau cái tai nạn hổ về làng.

Nhưng ông Gordon Russel không bằng lòng tên đó, ông cho nó sẽ tủi thân vì cái tên “Sót” và khó quên được cái chết thảm của cha mẹ. Ông đổi là Gupta, theo ông, tên này tốt hơn mà cũng có ý nghĩa nữa! Gupta không muốn tiêu ma ý chí, nếu cứ quay về dĩ vãng đau buồn. Nó vịn cao tim đèn để tìm ánh sáng giúp mình vững dạ hơn.

Chợt Gupta cảm thấy có vật gì rơi ngay chân mình, Gupta bưng đèn xem xét, ra một con ong chết, Gupta ngẩng đầu lên thì thấy có rất nhiều tổ ong rừng đóng trên cao, trên cánh cửa. A! Có mật ong! Gupta rất thích mật ong, nhất là mật ong rừng. Nước dãi ứa ra đầy miệng Gupta quên cả sợ, thấy tổ ong thẳng bé chợt nhớ ra mình nhịn đói từ chiều, và Gupta nghĩ ngay đến việc ăn mật đỡ lòng.

Chẳng khó khăn gì nếu mình biết cách. Gupta từng nhiều lần lấy nắm hương đất gần tổ ong, mùi thơm của khói làm ong ngủ say, nhờ vậy có thể lấy mật dễ dàng, không bị ong đốt. Nhưng tại đây, giờ này, muốn có nắm hương phải ra ngoài tìm, Gupta đâu dám; lỡ gặp báo thì sao? Chưa kể thằng Gaffar Khan đang rình cũng nên, suy đi tính lại đủ cách; có thể đẩy cho tổ ong rơi xuống, tổ ong rùng bằng đất sét vỡ ra và lấy mật được ngay, nhưng bọn ong tức giận sẽ chực hờm sẵn mà đốt tất cả sinh vật nào lảng vảng lại gần để trả thù!

Bị ong đốt để ăn được mật thì có thú vị gì? Thà đói còn hơn. Thằng bé buồn rầu ngồi lặng, lặng nghe dạ dày như bào nạo bên trong. Đột nhiên như một tia sáng lóa ra trong đêm tối. Gupta nghĩ đến chuyện dùng ong trị tội bọn sát

nhân! Ý nghĩ đó làm Gupta bưng bưng hy vọng, lại lạc quan như cũ. Sao không? Hàng vạn con ong trong các tổ kia sẽ là đồng minh đắc lực của Gupta, sẽ làm Gaffar Khan phải bó tay và khẩu súng sẽ trở thành vô dụng.

Gupta cười khan, thích thú, ngẩng nhìn và đếm kỹ các tổ ong. Có tất cả những mười một tổ, không! Mười hai chớ! Chỉ cần làm rơi xuống một tổ là tất cả sẽ ủa ra chích kẻ có mặt tại đó tức thì, kỳ chết chưa tha. Làm sao cho rơi một tổ ong mà mình khỏi bị chích đây? Gupta moi óc suy tính kế hoạch. Ồ! Phải cần có một sợi dây để buộc sẵn vô đó, rồi chờ khi...

Bob vênh một tai, một tai thì xụ xuống, có lẽ nó mừng vì đây là lần thứ nhất từ đầu hôm đến giờ nó được thấy tiểu chủ có vẻ vui. Gupta không chú ý

đến con vật vì mãi bắn khoăn; làm sao tìm được sợi dây? Sau cùng, Gupta đứng lên, lảng lạng lại bên cây đèn, vắn nhỏ tim xuống, đem đặt vào chỗ khuất cho ánh sáng khỏi tràn ra ngoài, đoạn bảo Bob:

– Đứng cạnh đó nghe không? Đừng chạy theo tao, chừng nào tao kêu hăng ra tiếp cứu!

Bob ra dáng tuân lệnh tiểu chủ, lui vào trong rồi nằm xuống, đóng tai lên với vẻ can đảm, tự tin. Gupta vượt qua hàng rào chằng chịt bằng rễ bồ đề không chút khó khăn, rồi tiến về phía trại. Định lợi dụng bóng tối để đến gần thùng vật dụng của Jaggat Singh lục tìm sợi dây nhưng thất vọng biết bao; Gupta thấy ánh lửa trại bập bùng soi sáng cả một vùng rừng thưa, gần trại, tiếng nổ tí tách vui tai.

Đúng là Gaffar Khan đã cắt đặt sự canh phòng cẩn mật. Gupta lại gần chút nữa thì thấy hẩn và Jaggat Singh đang ngồi hút thuốc. “Chắc hai tên kia ngủ, chốc nữa sẽ thay nhau”. Gupta tự nhủ. Thế là đành trở về tay không. Nhưng nó không ngừng moi óc nghĩ cách tìm ra một sợi dây. Một sợi dây!

Một ý kiến chợt đến: Gupta lập tức xé áo, cái áo nỉ đang mặc trong mình ra thành từng sợi nhỏ, nối lại với nhau làm nên một cái dây dài trên mười thước, như ý muốn. Nó lại vắn cao tim đèn lên để ánh sáng đủ chiếu ngay cửa ra vào, rồi nó trèo lên, dọc theo cái trụ nghiêng để lên đến bên trên cánh cửa, sát hai tổ ong thấp nhất. Vừa trông cái thông lọng vào tổ ong, Gupta vừa hồi hộp nín thở vì nếu ong mà hay được thì chúng sẽ thệt kẻ thù tức thì.

May mắn làm sao; trong các tổ ong, tiếng quạt cánh của các bầy ong thợ vẫn rì rào đều đặn, không ngừng, không một dấu hiệu khác thường, Gupta thả một đầu dây dọc theo cái cột rồi bắt đầu leo xuống. Khi Gaffar Khan lò dò vào đây – Gupta nghĩ – Mình chỉ việc giật mạnh một cái là hai tổ ong rớt ngay đầu hẳn. Gupta tưởng như mình nắm chắc phần thắng trong tay, hết sức yên lòng, vịn nhỏ tim đèn rồi nằm xuống đất. Bob cuốn tròn cạnh Gupta, cả hai, người và vật sưởi nhờ hơi ấm của nhau.

Tội nghiệp thằng bé; con chó con có bộ lông, nó thì trần trụi, chỉ có cái quần soọc mà thôi. Gupta muốn thức canh chừng, nhưng quá mệt mỏi và xúc động từ chiều nên nó không chống nổi. Chỉ mười phút sau, cũng như con Bob, nó ngáy đều...

Những tia nắng vàng của bình minh chiếu trên đỉnh Hy Mã Lạp Sơn làm tuyết trắng ngả màu vàng rực. Sau các đỉnh núi, nền trời từ đen đổi sang xám, xà cừ rồi xanh lá mạ và cuối cùng xanh da trời thật nhạt, ánh sáng buổi hừng đông xuyên từ đông sang tây. Bob choàng dậy, ngáp thật dài, đưa cả cái lưỡi màu hồng và răng trắng ngà ra ngoài. Tiếng ngáp của Bob đánh thức Gupta.

Thằng bé rùng mình một cái mạnh, he hé mắt rồi nhắm lại liền. Tất cả các đứa trẻ đều không ưa dậy sớm và Gupta, dù sao vẫn chỉ là đứa trẻ không hơn nên... cũng vậy. Nhưng đúng lúc Gupta toan nhắm mắt ngủ tiếp thì Bob nhắc tiểu chủ bằng cách nằm sát vào Gupta. Cử chỉ âu yếm này làm Gupta tỉnh táo tức khắc; cậu nhớ ngay đến hoàn cảnh

khó khăn của thầy trò mình, chỉ một chớp mắt Gupta ôn lại mọi việc ghê gớm như tuồng chỉ có trong giấc ngủ: Gaffar Khan, cái khay bằng vàng khối, con dao nhọn, ông chủ bị thương, mình bị giết hụt v.v...

Và ngay cả lời đe dọa ghê gớm, “tao sẽ trở lại vào rặng đông” của tên hiệu sát, Gupta cũng nhớ môn một. Bob ngáp dài thêm lần nữa gần sái quai hàm rồi vươn vai và lấy căng gãi ở cổ. – Suyt! Suyt! Im nào! Bob găm gù tỏ ý than phiền sự khó tính bất ngờ của tiểu chủ, đưa mắt dò hỏi rồi như chợt nhớ ông Gordon Russel nằm với vết thương ở gian bên cạnh liền chạy vào thăm. Gupta bằng lòng lắm, vì cậu bé sợ Bob ở lại với mình thì nó sẽ làm lộ sự có mặt của mình khi tên gian ác đến.

Trước khi hành động, Gupta cũng qua bên đó thăm chừng chủ. Ông Russel có vẻ đang ngủ ngon. Tần ngần nhìn chủ một lát rồi Gupta ra hiệu cho Bob ngồi canh. Bob tỏ vẻ ngạc nhiên song nó bắt gặp hai mắt cương quyết của Gupta đành vâng lời. Gupta trở lại hành lang và nấp sau cái cột nghiêng. Suốt đêm sương xuống nhiều quá; quần Gupta ướt như mới giặt xong, Gupta cảm thấy gầy gầy rét và càng lúc càng lạnh thêm. Để đủ sức chống đỡ, nó xoa hai tay vào nhau thật mạnh rồi chà xát hai chân, nó nghe dễ chịu, bớt tê cóng phần nào.

Ánh sáng tăng dần, mặt trời lên khá cao đủ để những tia nắng vàng tươi có thể xuyên qua cành cây, kẽ lá soi sáng lâu đài; ánh sáng chói lọi khiến tòa lâu đài hoang phế bỗng như rực rỡ hẳn lên; có sinh khí một cách bất ngờ, tia nắng làm

cho những món đồ khảm xà cừ dù mạng nhện giăng ngang, giăng dọc vẫn lấp lánh một cách ưa nhìn. “Mình sang như một ông hoàng, chớ đâu phải chuyện chơi?” Gupta khôi hài nghĩ. Bỗng một tiếng động khẽ làm Gupta chú ý. Không sao: chỉ là một chú chuột không đáng sợ, dù là nó to gần bằng con mèo con. Nó chạy nhanh thoăn thoắt, đến giữa hành lang và dừng lại trước một tia nắng chói, rồi nó đưa hai chân trước lên, ngồi chễm chệ tại đó, vừa vuốt mấy sợi râu mép bằng hai cẳng trước.

Bây giờ thì Gupta không khỏi so sánh nó với một cụ già sưỡi nắng trước cửa, trong những buổi sáng mùa đông có nắng! Gupta vẫn lặng lẽ quan sát, chú chuột kêu lên mấy tiếng nho nhỏ: như nghe lời mời gọi của đồng loại, chỉ trong một nháy mắt vô số chuột từ khắp hang

hóc chui ra tấp nập. Gupta như không tin ở đôi mắt cũng như ở tai mình: mười phút trước đây khắp dãy hành lang vắng chỉ nghe tiếng vo ve của ong trên tổ, giờ đây tiếng chuột chí chóc, khua khoắng khắp nơi!

Chúng cắn nhau, đuổi nhau đùa giỡn thật lộn xộn, vô trật tự. Gupta đâm lo, chúng sẽ làm cho chìm mất tiếng động của bước chân Gaffar Khan khi tên này đến cũng nên? Gupta hết kiên nhẫn giang một tay chống lên cột, đổi thế ngồi. Chợt Gupta hoảng hốt vì hậu quả nguy hiểm của cử động vừa rồi; hàng ngàn đôi mắt tròn xoe nhìn trân trân vào mặt Gupta, hàng vạn chiếc chân lao xao tức thì ngưng lại như chúng biến thành tượng đá.

Vốn không ưa và rất sợ loài chuột, lần này Gupta càng sợ hơn: Nếu chúng

đồng loạt tấn công Gupta, có lẽ cậu bé bị xé nát bởi những chiếc răng nhọn hoắt trắng nhớn kia và bao nhiêu máu trong mình Gupta sẽ chảy hết trước khi cậu tìm ra chỗ trốn? Gupta đứng lặng, không dám khinh thường, lũ chuột vẫn trôn trôn nhìn Gupta không nhúc nhích, song một phút sau chúng hoạt động lại như cũ.

Tiếng đùa giỡn rượt đuổi khua khoắng của chúng lần này to hơn, át hết tiếng động bên ngoài. Gupta hết sợ chúng tấn công mình lại sợ Gaffar Khan đến mà mình không nghe thấy, như vậy làm sao Gupta có thể giật dây đúng lúc cho tổ ong rơi ngay đầu hắc đây, hắc trời cao? Chắc là mình thất bại rồi! Thằng Gaffar Khan sẽ bắn mình hai phát súng liên tiếp, bắn Bob một viên nữa vị chi là ba rồi thì...

Gupta rùng mình một cái, khi nghĩ đến cái cảnh bọn chuột hoang tùm lại mời nhau nhập tiệc bằng xác mình và con Bob đáng thương! Chúng sẽ ăn trong vài ngày mới hết hay chỉ một vài giờ đây? Trong lúc đó ông chủ sẽ thế nào...? Bỗng, tất cả bầy chuột nhốn nháo kia lại im sững như tượng, con mắt lảo liên. Gupta hy vọng lắng tai kỹ, xem có phải tiếng chân Gaffar Khan bước vào? Tụi chuột rất thính tai, nếu chúng ngừng lại chắc là có gì đây...

Gupta nắm cứng sợi dây và nằm mọp xuống rất khẽ, tai áp sát mặt đất để nghe ngóng cho chính xác. Vẫn im phăng phắc. Rồi lạ thay, không phải bước chân mà Gupta nghe có tiếng soàn soạt rất lạ kỳ và cả không gian như cô đọng lại nặng nề, ong không bay và ngừng cả tiếng vo ve. Gupta sốt ruột ngẩng đầu lên chú

mục nhìn về hướng hành lang chan hòa ánh sáng. Thật kỳ quái: y như có chiếc đĩa thần vừa biến lũ chuột ra bất động, chúng đang trong lúc đưa chân vượt râu, đang nằm xoài chân, đang chạy, tất cả, tất cả bấy giờ đều nhìn sững về một hướng.

Gupta ngạc nhiên cũng đưa mắt về hướng ấy xem thử con vật gì đã thôi miên lũ chuột và cậu ghen thờ vì khiếp đảm: một con rắn to cự đại đang thông thả bò trên mấy bức khảm dưới đất. Tiếng soàn soạt là do vẩy nó chạm vào đất, vào bức khảm mỗi lần nó trườn mình tới, gây ra. Vị tân khách không ai mời này là một con rắn hổ mang, một con vật nguy hiểm đáng sợ của rừng già! Dễ chừng nó dài hơn hai thước. Thấy nó, Gupta cũng im sững như lũ chuột. Mặt tái mét, Gupta chỉ giương to mắt nhìn nó nhòai tới, nhòai lui giữa đám chuột hoang, tuyệt

nhiên không hề nghĩ đến chuyện tẩu thoát.

Con rắn độc chột ngẩng đầu lên cao hơn sáu mươi phân, rồi trong lúc cái đầu đóng đưa như các vũ nữ Ấn Độ, cái cổ mềm nhún của nó căng phồng lên dần y như một quả bóng được bơm hơi, lúc này, Gupta cũng trông rõ đặc điểm của loài hổ mang đáng sợ: hai vòng tròn quanh mắt như người mang kính, vì vậy, người ta còn phong cho loài này biệt danh: rắn đeo kính! Nó chọn trong số chuột đồng đảo một con thật béo. Đầu nó lắc lư. Bị thôi miên, con vật cũng lắc lư theo nhịp của đôi mắt kính. Đột nhiên con rắn phóng tới nhanh như một làn chớp cắn ngay vào hầu con vật (Gupta biết rằng rằng hổ mang có hai đặc điểm: rất linh động và có một ống dẫn nọc độc – giống như một cái kim tiêm – khi nó cắn vào

sinh vật nào tức thì chân rằng nó ấn sâu vào bấu rặng và thọc vào một cái túi nhỏ chứa nọc, nọc liền theo ống dẫn thẳng vào cơ thể sinh vật bị cắn). Cắn con chuột rồi, rắn quấn con vật lại để nó khỏi chạy vượt trước khi nọc ngấm.

Gupta rùng mình, tưởng như có ai áp một cục nước đá vào ót mình, nhưng Gupta lại nóng lên, mồ hôi toát ra nhớp nháp. Lũ chuột bấy giờ hết sừng sốt, chúng đã hoàn hồn, kêu chí chóc, tìm đường chạy trốn. Chúng chen lấn nhau, tản mác ra tứ phía, chui vào những hang hốc nào gần nhất. Chỉ một giây sau, con vật ngắn số không vùng vẫy nữa, nó chỉ còn là cái xác cứng đờ. Rắn thả chuột ra, xem xét kỹ trước khi thưởng thức món thịt ngon lành.

Đúng vào lúc ấy Gaffar Khan xuất hiện, khẩu súng trên tay sẵn sàng nhả

đạn. Hắn chui qua các rễ cây chẳng chịt để bước vào cửa. Gaffar Khan cũng kinh ngạc đứng khựng lại khi bước qua thêm độ một thước. Phần con rắn mang kính chùng như đã nhận ra sự rung động của mặt đất, tức thì nó quay lại để ứng phó, miếng chụp trên đầu nó phồng lên một cách đáng sợ. Gupta ngồi lặng, vì con rắn dữ làm cho nó quên phắt Gaffar Khan trước mặt dù nó vẫn lăm lăm sợi dây trong tay chờ đợi phút này.

Trễ quá rồi, tên sát nhân đã vào đến bên trong trước khi Gupta kịp hành động. Tên gian hùng rất thận trọng mỗi bước chân, hắn e rằng có thể Gupta nấp đâu đó để bắn lén hắn, song hắn không mấy lo ngại, hắn là tay súng cừ khôi và đã mở khóa an toàn cũng như đã nạp đạn sẵn rồi: Tóm lại, Gaffar Khan đã sắp đặt mọi việc kỹ càng, chỉ còn có một điều không

bao giờ hắn có thể tiên liệu là... con rắn bất ngờ chờ đón hắn! Ác nhân và ác vật cùng lặng lẽ rình nhau, chỉ một lúc mà Gupta tưởng như lâu hàng tháng... Máu trong người Gupta như đông lại vì quá đổi kinh hoàng. Đột nhiên, rắn nhào mình phóng đến nhanh như chớp tấn công, khoảng cách giữa đôi bên giảm đi gần hai thước mà tên Gaffar Khan vẫn chưa kịp có phản ứng nào. Tuy thế, quả đúng như lời hắn từng tự phụ rằng giống dân Pathan không bao giờ bắn hụt đối thủ; Gupta có cảm tưởng như khẩu súng tự động nhảy phóc lên vai hắn... và “đoàng” một tiếng tưởng như rách màng tai Gupta đồng thời ánh lửa lóe sáng trước mũi súng át cả ánh sáng của vầng dương chiếu vào từ các cửa sổ đổ nát của lâu đài..

Gupta nhắm kín hai mắt lại. Một giây sau, khi nó mở mắt ra, con ác vật đã nằm bất động dài ngoằng trên bức khảm. Và cũng đúng lúc đó, có tiếng hai vật lạ từ trên cửa rơi đánh bịch xuống như hai quả banh, vỡ ra tung tóe làm nhiều mảnh trên mặt đất. Thì ra, vì giật mình do tiếng nổ gây nên, Gupta đã giật dây mà không kịp suy tính chuẩn bị chi cả.

Gaffar Khan đi từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác, nhảy tràn qua một bên, hắn chỉ vừa kịp nhận ra đó là thứ gì thì đã nghe đau nhói nơi cổ... và tiếng ong vo vo mỗi lúc một lớn dần. Hoảng hốt, hắn lấy tay đập mạnh nơi cổ, giết được con ong đã đốt mình nhưng tiếp ngay đó một con ong khác chích vào cánh tay hắn thêm mũi nữa, và một con nữa chích thêm mũi nữa, con nữa...

Tên sát nhân múa may như người phát cuồng, vừa la hét, chửi rủa vừa đập bầy ong. Sau rốt, hắn hiểu rằng hắn không thể chống lại hàng vạn địch thủ lợi hại với những khí giới nhọn như mũi kim có tẩm thuốc độc, hắn bèn ù chạy, vừa chạy vừa lột khăn quần tóc ra che đầu và cổ. Đàn ong đuổi theo chích thả cửa vào cổ tay và bàn tay Gaffar Khan.

Một tiếng hét thành linh làm Gupta giật mình lần nữa, kèm theo một tiếng “huých” nặng nề như một thân cây đổ xuống sau nhát rìu sắc bén làm Gupta hiểu rằng tên gian vừa vấp ngã bên ngoài. Tiếng vo ve nhỏ dần chứng tỏ đàn ong giận dữ đang rượt theo địch thủ. Song không phải chúng bay đi hết. Còn một số đậu trên xác rắn thi nhau chích. Bỗng Gupta nghe đau nhói nơi cổ tay trái, nó hiểu ngay là mình bị ong chích, Gupta

ngồi im như tượng đá, không dám xuýt xoa. Thật tựa như một ông y tá độc ác đốt nóng cây kim mà lụi vào tay Gupta. Một phút trôi qua, Gupta nhúc nhối khó chịu, cổ tay sưng vù, nhưng thằng bé đáng thương hiểu rằng chỉ một cử động nhỏ cũng làm toàn ông phát điên lên trở lại, và im lặng là cách tốt nhất để khỏi bị ông khám phá ra.

Ngoài cái quần đùi độc nhất, nó không áo, không khăn để che chở cho thân mình, Gupta sẽ bị chích như một cái gối nhỏ găm kim nếu hàng ngàn con ong đậu trên mình rần rời xác con vật, quay sang hỏi thăm mình. Gupta từng thấy người làng chết vì ong đốt nhiều quá, cũng đã thấy xác một con bò sưng vù vì nọc độc của ong rừng. Mũi đốt thứ hai cũng đau như mũi trước, ngay trên cánh tay trần của Gupta, mặc dù cố sức

nó vẫn kêu khê lên một tiếng. Hình như mấy con ong lảng vảng gần đó chỉ chờ có thể: Gupta bị nốt mũi chích thứ ba, rồi thứ tư. Gupta lạng người chịu đau, không la một tiếng. Trên ba tiếng đồng hồ trôi qua, thằng bé ngồi yên chịu trận, ánh nắng mặt trời như thiêu đốt trên da nó. Bảy vết ong chích làm nó đau đớn ghê gớm. Cổ nó sưng vù, tê cứng mà đàn ong vẫn chưa chịu rời xa.

Cũng may là chỉ vài con lẻ tẻ đốt nó, bây ong đông đảo kia không kéo đến, nếu chúng cùng nhất tề tấn công thì thằng bé đã chết rồi. Có tiếng kêu nhỏ nhỏ vọng lại tai Gupta. Không nghi ngờ chi nữa, đúng là tiếng ông Gordon Russell gọi nó, ông đang cần nó. Ý muốn nôn nả đến cứu chủ làm Gupta bớt sợ đàn ong, nó từ từ đứng lên rút lui khỏi nơi đó, nhưng dậm bước có hai bước thì ba

bốn con ong ở đâu bay lại quanh quần trên đầu Gupta, khiếp hoảng nó đứng im như khúc gỗ. Tiếng vo ve tản mát dần và im hẳn. Chúng đã nguôi giận rồi chăng?

Gupta mò đến bên chủ, vừa bỏ đi vừa rên rỉ, mất hơn nửa giờ nó mới đến ngưỡng cửa gian trong. Gupta thở phào nhẹ nhõm mặc dù nó nghe nhức đầu dữ dội và thêm nữa, các vết ong đốt nhức nhối hơn. Gordon Russel vẫn trong tư thế nằm mê man. Cạnh chủ, Bob thè lưỡi thật dài, hào hển thở trông thật thảm hại, thỉnh thoảng hơi thở nó khò khè như một cái đầu máy xe lửa cũ kỹ ráng lên dốc vậy.

Gupta quì cạnh chủ, đặt tay lên cái trán nóng hôi hổi của ông:

– Ông chủ ơi! Ông sốt phải không! Ông có nghe tiếng con nói không? Con

không vô được vì ong chích, nhưng mà thằng Gaffar Khan chạy xa rồi. Gupta đây! Con làm gì cho ông bây giờ?

Khuôn mặt hốc hác của ông Gordon Russel vẫn im lìm bất động. Một phút trôi qua, đôi mi ông rung động và ông hé mắt nhìn Gupta, đôi mắt như thất thần và ông nhắm lại. Gupta lập lại câu hỏi bằng giọng lo sợ. Ông Gordon Russel lại hé mắt ra nhưng chừng như chưa khỏi cơn mê do sự đau đớn và cơn sốt hành, ông lắp bắp:

– Nước! Nước, cho ta uống! Ta khát quá.

– Thưa ông chủ, con sẽ đi kiếm nước. Con sẽ đi... Giọng thằng bé chắc nịch như thể chỉ cúi xuống là có ngay bình nước, nước có sẵn bên tay vậy.

– Ông chủ cứ nằm đây, con đem nước đến ngay. Đôi mắt mờ mệt của ông Gordon Russel khép lại, Gupta đứng lên, lẩm bẩm: “Nước! Phải tìm nước ngay tức thì!”. Trong rừng già thì thiếu chi nước? Nhưng muốn tìm nước phải ra khỏi nơi này, mà muốn ra khỏi nơi này lại phải đi ngang qua tấm cửa có hàng vạn ong đầy nọc độc vẫn còn lảng vảng bên hai cái tổ vồ.

Nỗi thất vọng xâm chiếm lòng Gupta, Gupta không bao giờ ngờ đến phút này: tự dưng mình trở thành tù binh của chính đồng minh mình, những đồng minh đã ngăn cản Gaffar Khan thực hiện lời đe dọa của hắn. Mà đâu ra được, tìm đâu cho có thùng chứa nước đây?

Tuy vậy, trí khôn của Gupta dạy nó rằng phải giải quyết từng vấn đề một, chứ không nên ôm đồm hay ngồi mà than

thở suông, vô ích. Phải ra khỏi lâu đài đã rồi sẽ tính sau. Gupta ngấm nghĩa một khung cửa sổ trên dưới còn dính những mảng thạch cao ở vách, coi bộ trèo lên sẽ được dễ dàng. Gupta trèo ngay lên, bấu ngón tay ngón chân vào trên đá. Bám được vào khung cửa sổ đóng rêu xanh nó ngồi lên và cố giữ vững tư thế ấy. Bên ngoài, một cây to mọc dưới chân tường và một cành lọt vào lâu đài như một cánh tay chìa ra đón bắt ai. Gupta nắm lấy và hết sức khó khăn mới xuống tới đất.

Thằng bé chợt thấy mình lọt vào một khu vườn có nhiều cây cối, chắc do chủ nhân lâu đài khi xưa – một ông hoàng nào đó – đã mang giống từ những miền ôn đới xa xôi về trồng tại đây. Nhiều cây ăn trái thật tốt, thật lạ, nhưng đã quá già nua, cần cỗi như sắp chết, song cũng còn nhiều cây khác sum sê, bất chấp

thời gian. Đôi ba cây sai oằn những quả, Gupta chú ý đến những quả ấy, nó chưa hề thấy những chùm trái đỏ tươi như thế bao giờ và không ngớt tự hỏi có thể ăn những quả đó được không? Cứ tưởng tượng đến lúc được nhắm nháp những trái chín mọng đó, Gupta đã ứa nước dãi ra rồi.

Gupta đi vòng quanh mấy gốc cây, tìm cách trèo lên. Một lát sau, Gupta trèo lên cây thấp nhất. Lên cao cỡ sáu thước, cây tẻ ra làm hai nhánh, nhờ thế, Gupta có một chỗ ngồi vững vàng. Cậu bé bắt đầu nếm thử vài trái đo đỏ ấy, nó có nhiều nước và khá ngọt, Gupta chắc là không độc, có thể đỡ lòng. Gupta ăn một nắm đã thấy đỡ khát và bớt đói. No bụng rồi, Gupta hái thêm và tìm cách mang về cho chủ với Bob.

Nhìn quanh quẩn không thấy cái gì có thể đứng được cả cậu bé đành cởi quần ra – chẳng ai thấy mà lo xấu hổ! – Lấy một sợi dây leo cột túm hai ống quần lại như cái túi hai đáy. Hái dây túi rồi, cậu bé tuột xuống với cái xách mới sáng chế một cách hăng hái, phấn khởi. Bây giờ đến chuyện nghĩ cách mang về sao cho chóng. Gupta dùng một thứ dây leo mềm và dai, chọn một sợi thật to, chắc nhất, cột một đầu vào miệng xách, đầu kia thì buộc vào bụng mình, rồi trèo lên cái cây to ban nãy, cái cây có cành đâm vào cửa sổ lâu đài.

Lên đến cành, Gupta kéo sợi dây buộc túi lên đoạn thả vào trong và tháo luôn đầu cột vào bụng mình ra, cột đầu đó vào khung cửa sổ. Sau rớt, nắm đầu dây tuột xuống rất lẹ làng. Bob chăm chú theo dõi việc Gupta làm, khi cái xách

xuống tới đất nó chạy lại, thò mũi ngửi ngửi chiếc xách, lười thè ra. Nó sẽ sung sướng biết bao nếu Gupta cho phép nó được ăn vài trái cây lạ đó, song Gupta muốn dành cho chủ trước, và con vật ngoan ngoãn tuân theo. Gupta mang xách đến bên chủ, ngồi chồm hổm lấy ra vài trái vắt nước cho chảy lên môi ông.

Ông Gordon Russel yếu quá nên công việc thật khó khăn, đôi lần dòng nước trong quả làm ông sặc lên. Sau khi vắt hết nước Gupta vứt xác cho Bob, con vật ăn ngon lành. Cứ từ từ, chậm chậm bằng cách đó, Gupta cho ông uống hết nhãn số trái cây, cũng cỡ nửa lít nước không đầy mười lăm phút. Thứ trái lạ đó là trái nạc, thứ quả này chứa chất ngọt gắt nên ăn không đã khát, được cái chúng chứa nhiều đường nên có tác dụng khỏe người ra.

Sau bữa ăn chay đó người bị thương nhắm mắt lại, đôi má hơi hồng lên một chút, chứng tỏ ông khỏe được và ông thở đều. Chỉ giây lát ông ngủ rất ngon. Một chốc sau ông tỉnh dậy, mở mắt nhìn Gupta chăm chú, ông nói khe khẽ:

– Này Gupta! Con bảo người ta săn sóc vết thương cho ta nhé?

Tội nghiệp! ông chưa tỉnh hẳn, không phân biệt mình đang ở đâu. Tuy vậy, Gupta vẫn lễ phép thưa:

– Vâng! Ông cứ nằm yên con sẽ bảo...

– Phải rửa vết thương ta bằng nước thật nóng rồi rắc thuốc bột sát trùng lên và băng lại. Con nghe chứ? Phải có nước nóng. Nếu ta có la lên cũng cứ mặc kệ, nghe chưa? Cứ tiếp tục rửa, rửa... Phải dùng nước nấu chín, vì nước chín giết vi trùng...

– Thưa ông chủ, con biết, con sẽ làm theo lời ông.

Gupta mù tịt, không biết con vi trùng ra sao, to hay nhỏ, tại sao nước chín giết được nó, nhưng nếu ông chủ đã ưng thế thì Gupta sẽ làm theo ý ông. Cái đó không quan hệ gì, cái quan hệ là phải lo cho có nước. Ông Gordon Russel của mình, thì thảo trong cơn mê sáng:

– Con giỏi quá Gupta ạ! Con giỏi quá! Nước trái cây của con tìm ngon lắm, quí lắm, nhưng không hết khát... ta cần nước, phải có vài lít, nghe con?

– Thưa ông chủ, vâng! phải có nước nấu chín để rửa vết thương với nước lạnh để ông uống cho hết khát...

– Đúng đó, con hiểu rồi đó. Khi nào về nhà ta sẽ thưởng cho con và tăng lương

cho con nữa. Nếu ta quên con phải nhắc nghe?

– Thưa ông chủ, vâng! Ông Gordon Russel lại nói lắm nhảm gì đó không thành lời và chìm trong cơn mê. Mắt đầy lệ, Gupta cố ngăn tiếng nấc tuôn ra. Nó sợ ông chủ không về được đến nhà. Gupta quay nhìn con Bob, Bob đã liếm đến giọt nước trái cây cuối cùng. Bây giờ nó ngược nhìn tiểu chủ, bộ dạng tiêu tụy nom hết sức thảm thương. Hình như nó cố gắng lắm để khỏi gào lên, mắt nó nhìn Gupta như van lơn, cầu khẩn, như muốn nói. “Anh Gupta ơi! Tôi khát lắm! Cho tôi uống! Cho tôi uống, kéo tôi chết mất!”

Gupta không chịu nổi cái nhìn ấy, đứng phắt lên. Nó lại gần sợi dây còn lòng thòng nơi cửa sổ. Nước! nước! Làm sao đem được nước nóng hay là nước

lạnh vào đây? Gupta cũng khát y như chủ và con Bob. Nước trái cây gắt cổ và để lại trên lưỡi vị chua chua khó chịu, chỉ có nước, vài cốc nước lạnh mới xua tan vị chua đó khỏi lưỡi mà thôi. Nước đầy ao, đầy hồ, đầy suối, lai láng khắp rừng mà ở đây chủ tớ khát cháy cổ, không làm sao có vài giọt, khổ không? Không ra ngoài được, lại không có đồ chứa, phần sợ quân thù...

Không chủ đích, Gupta kéo sợi dây ra ngoài, tuột xuống vườn lần nữa, đi dạo quanh vườn. Bất ngờ, Gupta chú ý đến những cái nấm hương mọc ở một gốc cây. Thấy nấm, liên tưởng đến ong, đến khói nấm tỏa ra làm ong say ngủ, Gupta lại thèm rở dãi! Rồi Gupta xấu hổ tự trách mình: “Tình trạng này mà chỉ nghĩ đến mật ong”. Và sợ bị cảm dỗ, Gupta quay ngay đi, không ngoái lại. Phải tìm

cái thùng hay cái xô đựng nước. Gupta rảo bước thêm, nhắm hướng lều xanh đi thẳng đến. Mỗi bước chân làm Gupta thêm quả quyết, khác hẳn lúc đầu.

Sự nguy hiểm bất ngờ làm cho cậu bé đổi khác: khôn ngoan và biết trách nhiệm hơn, không còn là một thằng Gupta nhút nhát, sợ sệt của đêm qua. Khi màu xanh của cái lều thấp thoáng trước mặt, Gupta càng thận trọng, nhưng vẫn tiếp tục bước đều. Gupta đã thấy bóng tội cướp. Gaffar Khan ngồi gom lửa, trông hẩn thật đáng thương hại: cổ, cánh tay, cổ tay và ống chân đều đắp bùn nhão, nhưng đã gần khô. Nọc ong hành hạ dữ quá!

Số là sau khi chạy chí chết ra khỏi lâu đài, chạy như một tên điên đến chỗ cắm trại mà ong vẫn đuổi theo sát gót, không tha, hẩn chột nhớ bèn chạy bay ra ao, đâm đầu xuống nước không nghĩ gì đến

cá sấu và rắn rít túc trực đợi mồi. Quá nhức nhối, hần quên tuốt tuột. Hần dầm mình xuống bùn, dưới nước cho đến lúc ngực như muốn vỡ tung mới ngoi lên giữa hồ. Nhờ vậy, đàn ong tản mát dần.

Hần ngồi nghỉ một lát thật lâu trên bờ ao, nước mát làm mấy chục vết đốt dịu lại. Hần trở về trại sau khi bơi bùn lên các vết thương. Jaggat Singh đang nấu ăn ở ngọn lửa khác bên kia khu rừng hoang, nét mặt dầu dàu. Sadar Makhan và Radha Kishen cũng buồn bã cạnh hần, hình như – Gupta đoán thế – tội này có gì không bằng lòng nhau.

Đúng như thằng bé đoán: một cuộc đấu khẩu vừa xảy ra giữa bọn chúng. Gaffar Khan tuyên bố rằng hần không bao giờ rời nơi này trước khi có bằng chứng đích xác là ông Gordon Russel và Gupta chết. Ba tên kia trái lại, đinh ninh rằng

thằng bé đang trên đường đi cầu cứu làng kế cận, và chúng tỏ ý muốn đuổi theo. Gaffar Khan giải thích:

– Các anh không hiểu người đồng chủng bằng người da trắng. Thằng khốn đã liều mạng cứu ông Gordon Russel hôm qua, không bao giờ lại bỏ rơi ông ta hôm nay. Nó sẽ chỉ rời ổng khi ổng tắt hơi.

– Biết quá rồi, khỏi cần làm tài khôn. Mà tôi tin là ổng chết từ khuya, còn đâu nữa? Còn thằng nhỏ thì đã đi nửa đường là ít.

– Ổng chưa chết, ông chết mình biết liền, mình không phải tội điếc mà!

– Phải đó! Hễ ông chết thì thằng Gupta nó chạy đến báo cho anh hay liền.

Sadar Makhan chế giễu, Gaffar Khan cười tự tin:

– Mấy anh tôi lắm, người hay vật, các anh đều mù tịt, vậy mà cũng bày đặt sinh sống giữa rừng già! Nghe đây này: khi nào chủ nó tắt thở, là con chó tru lên liền. Người da trắng quý chó như trẻ con, chắc một phần do đó... hể chó tru lên là lão chủ bị loại ra khỏi vòng chiến, chỉ còn thằng nhỏ, hà, hà.

Sadar Makhan cần nhần:

– Dẫu sao, chúng ta cũng phải canh chừng cửa lâu đài...

– Thì anh cứ đi, tôi có cản đâu? Không nhiều đâu, anh bạn ơi! Chừng bốn năm mũi chích của ong cũng bằng một con chó dữ... Thôi, bãi đi. Không ai lọt qua cửa lâu đài được đâu. Nhìn tôi đây! Thoát chết là may...

Cuộc cãi vã chấm dứt mười phút trước khi Gupta đến, nhưng cả bọn quạu quọ cho tới lúc này, trong khi tên Gaffar Khan cố nén đau vì những vết ong đốt sưng vù lên, nóng bỏng, nhức nhối một cách kinh khủng dù hắc đã đắp lên mấy lượt bùn dày. Quan sát một lúc, Gupta tin là có thể bò đến bên lều, chui vào bằng ngã sau để lấy cái hộp có dấu thập đỏ, nhưng suy nghĩ một lát Gupta thấy không nên, nguy hiểm quá; mấy tên cướp hay thì nó chết đã cam, ông Gordon Russel còn hy vọng gì được sống?

Thằng bé trung thành đau thắt cả ruột vì thương chủ và cũng vì đói nữa. Nó kêu lên nho nhỏ: – Nhưng ông chủ sẽ chết nếu ta không tìm được cái hộp có chữ thập đỏ với cái xô và cái ấm nấu nước, bề nào cũng phải liều. Trong lúc muốn điên vì suy tính không ra lối thoát,

thì, bất ngờ làm sao: chính Gaffar Khan đã giúp Gupta giải quyết vấn đề này.

Một con ong bay ngang khu rừng thưa, chắc là một con ong đi lạc, không đáng ngại, nhưng tên cướp quá hãi vì loài ong nên thấy bóng đáng sinh vật bé nhỏ đó đâm hoảng; hấn nghiêng mình né tránh và phóng một cú đâm về phía con ong, mạnh đến nỗi ngã chúi. Gaffar Khan té lăn một vòng rồi lồm cồm đứng lên, mặt tái mét, dớn dác nhìn quanh như tuồng bị tấn công bằng một đạo quân ma. Hấn hét toáng lên:

– Nó đâu rồi? Hả? Nó đâu rồi?...

Sadar Makhan và Radha Kishen đồng loạt hỏi:

– Nó là ai? Anh hỏi ai?

– Con ong! Tôi thấy một con ong...
con ong!

Giọng hần nhỏ dần ở cuối câu, vẻ
ngượng nghịu hiện rõ trên khuôn mặt
bình thường rất huyênh hoang của hần.
Con ong gây sự sợ hãi cho tên cướp đã
vù xa. Bình tĩnh trở lại, Gaffar Khan nói:

– Hể có một con ong bay đến, thì có
thể là cả đàn ong cùng đến, có thể như
vậy lắm, các người đừng tưởng...

– Ai tưởng gì đâu? – Sadar Makhan
cắn nhai – Tự dưng mà làm người ta hết
hồn...

– Rồi sao không? Bắt lỗi hả?

Tên Gaffar Khan nổi khùng lên, hần
quắc mắt nhìn Sadar Makhan, giọng nói
lại trở về với thói hùng hổ, dữ dằn. Jaggat
Singh giải hòa:

– Thôi, các bạn! Phải hòa thuận nhau.
Dĩ hòa vi quý mà!

Mấy lời văn hoa bóng bẩy của Jaggat Singh không làm dịu cơn nhức nhối của Gaffar Khan được chút nào, trái lại, hấn còn quạu quọ thêm. Hấn quát lên:

– Dẹp lại! Mỗi chút mỗi nói chữ, như là chữ đầy trong bụng cứ chực chảy ra!

Một nụ cười ranh mãnh làm khuôn mặt Gupta rạng rỡ. Cảnh tượng vừa qua và thái độ tên đầu đảng làm Gupta nảy ra một sáng kiến: chỉ thấy một con ong mà hấn hã tới mức đó thì thấy một đàn ong hấn sẽ ra sao?

Được rồi, mình sẽ có một tổ ong đầy nhóc. Gupta chạy như bay, vừa chạy, vừa thở vừa nghĩ đến kế hoạch sắp thực hiện. Trở về đến tòa lâu đài, leo vào cửa

sổ bằng sợi dây, nó đến lục túi ông chủ tìm hộp diêm. Không có diêm, nhưng có cái quẹt máy kỳ diệu khế bật lên là có lửa còn tốt gấp mấy hộp diêm. Gupta cho cái quẹt máy vào túi rồi nói với Bob:

– Ở nhà nghe! Hãy ngoan! Tao sẽ trở về đem theo nước để uống, với băng để băng bó vết thương của chủ, biết chừng có ăn nữa, nghe không? Đừng buồn nghe!

Bob chỉ hơi ngẩng đầu lên, ve vẩy đuôi một cách yếu ớt để đáp lời bạn rồi mọp xuống, chờ đẫn như cũ. Tội nghiệp nó! Nóng và khát quá! Nó đuổi sức rồi. Gupta trèo qua tường lần nữa, đi dọc theo lâu đài đến chỗ có năm mốc, hái một nắm rồi hốt mớ cỏ khô dồn lại giữa mấy hòn đá, bật thêm, ngọn lửa cháy bùng.

Gupta cắm nắm vào đầu một cái que đút vào lửa. Mấy chiếc nắm hình trái lê trở màu rồi bắt đầu cháy, tóe ra rất nhiều khói. Không để mất một giây, Gupta tiến ngay về cửa lâu đài, gậy đưa ra trước. Tim đập liên hồi trong lồng ngực Gupta vì lo ngại nếu quả đặc tính của nắm làm ong say ngủ thì tốt lắm, bằng ngược lại, nó sẽ chịu chung số phận với Gaffar Khan.

Từ các tai nắm, khói tỏa ra rất nhanh và đặc. Chỉ trong một phút, tiếng vo ve ngừng lại, những tổ ong còn nằm trên cửa không nghe tiếng quạt cánh nữa, im phăng phắc. Gupta đặt gậy nơi ngưỡng cửa và leo dọc theo chiếc cột nghiêng. Nắm vẫn tiếp tục bốc khói. Đến đầu cột, Sinh cẩn thận tách rời một tổ, cầm trên tay cái thành phố tí hon ấy và trở xuống.

Thật Gupta không ngờ tổ ong lại nhẹ thế, mà nó chứa hàng vạn côn trùng. Sau

khi đặt chân xuống đất, Gupta đem cái tổ ong bên trong có hàng vạn con đang ngủ say đến xông khói kỹ hơn để được vững lòng. Gupta muốn cho ong ngủ say lâu lâu một chút để mình đủ thì giờ hành động. Gupta dẫm nát tan nắm cháy, đoạn hướng về khu rừng thưa, mang theo cái tổ ong nguy hiểm. Năm phút sau, Gaffar Khan vẫn còn ngồi bên đám lửa, vẻ mặt rầu rĩ. Bỗng hắn ngẩng đầu lên, kinh ngạc. Giọng ai gọi hắn mà trong trẻo, nhỏ bé như giọng Gupta. Ồ! Mà còn ai nữa, ngoài nó chớ? Gaffar Khan quay phắt lại, hắn ngờ ngợ...

Thằng bé khá sạch sẽ dễ thương chứ đâu có giống như đứa vừa xuất hiện ở bìa rừng, trông bẩn thỉu làm sao chứ. Mình trần không áo chỉ mặc độc cái quần đùi dính be bét máu khô, khuôn mặt tiêu tụy, thâm hại lấm lét như con vật bị săn đuổi.

Nhưng thằng bé đồng dạc cất tiếng:

– Gaffar Khan! Tôi có chuyện nói với anh đây!

Lần này, không nghi ngờ chi nữa, đúng là Gupta trở lại. Nhận ra thằng bé, Gaffar Khan lâu bầu chửi thề một câu. A! Hình như thằng tiểu quỷ có mang theo khẩu súng lục giấu sau lưng thì phải. Tên cướp liếc nhanh một cái về phía kia. Jaggat Singh đang lúi húi làm bếp song cũng thấy Gupta rồi, thế nào hẳn cũng báo cho Sadar Makhan và Radha Kish-en biết. Nếu ba đứa tinh khôn một chút, chúng sẽ bọc hậu để thằng bé không có đường rút lui. Vậy là... xong! Gaffar Khan cười khẩy:

– Kia! Chính ngài – Đại Đế Tí Hon! Kính thưa Đại Đế! Ngài muốn điều chi? Ông chủ của ngài có được khỏe không?

Hắn nói thật to cốt cho ba tên đồng lõa cùng nghe tiếng và hắn mừng rỡ khi thấy một bóng người lao vút vào bụi rậm. Ít nhất cũng có hơn một tên đã hiểu tình hình và dự tính tấn công phía sau lưng. Gaffar Khan rất bằng lòng. Phần Gupta, nó không hay biết âm mưu sâu độc ấy, nó nóng nảy bước tới một bước và nói:

– Ông chủ tôi yếu lắm. Tôi đến đây để lấy hộp cứu thương có cái dầu thập đỏ, một cái xô xách nước với cái ấm để nấu nước. Tôi muốn rửa và thay băng cho chủ tôi.

Gaffar Khan cúi chào một cách lễ phép giả tạo, khôi hài rồi giơ tay về phía lều. Môi hắn nở một nụ cười nham hiểm và giọng nói như của bọn phượng tuồng:

– Kính tâu Đại Đế! Ngài hãy dự nhiên cho! Hãy vào lều và lấy tất cả những gì

Ngài muốn. Kẻ hèn này là tôi tớ của chủ Ngài cũng như của Ngài. Mọi cái đều thuộc về Ngài!

– Đúng đó! Gaffar Khan! Tôi đi lấy đây. Và tôi báo trước: hãy ở yên đó, nếu không tai họa sẽ giáng xuống đầu anh.

Gupta từ từ tiến về phía lều, hai tay vẫn khư khư giấu sau lưng. Tên Gaffar Khan nhú mày, bộ điệu của Gupta làm hắn thắc mắc; nếu là súng thì hắn Sinh giờ ra trước để dọm bắn chứ? Cái gì ở sau lưng Gupta vậy kia? Cái gì giúp thằng bé tự tin như vậy? Gaffar Khan thấy bút rút vô tả. Hắn muốn giữ Gupta lại để dễ cho đồng bọn ra tay. Hắn nạt:

– Đứng yên đó! Có gì chứng tỏ rằng ông chủ còn sống? Tao tin là mày tính đến đây đang ăn trộm đồ quý giá của ông. Ông chết rồi phải không?

– Còn lâu! Chủ tôi vẫn sống, ông yếu một chút thôi. Đừng nói bậy! Tôi đi lấy mấy thứ cần dùng, ngồi yên đó. Nếu cử động anh sẽ hối hận cho coi!

– Mày là thứ nhóc con, mày quyền thế gì mà ra lệnh cho tao?

Gaffar Khan quát lên và đứng bật dậy. Hắn vừa thấy hai bóng người trong bụi rậm sau lưng Gupta, hắn muốn kéo dài sự cãi vã ra để hai tên đồng bọn chớp được Gupta. Hắn xông đến và la hét om sòm, cố ý gây tiếng động đặng Gupta không nghe tiếng hai bạn hắn. Quả vậy, lúc mà Gupta nghe tiếng cành cây gãy kêu “rắc” lên một tiếng, cậu bé quay lại thì vừa vặn tên Sadar Makhan lao tới, miệng cười đắc thắng.

Gaffar Khan cũng thế. Tên Sadar Makhan quả nhanh nhẹn, không kém

chi Gaffar Khan. Thần kinh Gupta căng thẳng đến cùng độ, cậu né qua một bên, chuôi khỏi tay chúng một cách tài tình. Nhưng Gupta vấp vào cái rễ cây, tức thì Gaffar Khan xông lại, toan bóp cổ Gupta. Nhanh như một con sóc, nên dù bị té Gupta vẫn giữ chặt tổ ong trên hai tay. Gupta đưa tổ ong ra trước mặt.

– Cú nhào tới! Tôi sẽ ném tổ ong vào mặt anh tức thì!

Một bức tường dưới ao mọc lên thành lình cũng không làm Gaffar Khan kinh ngạc bằng lúc này. Nụ cười đắc thắng trên môi hằn tấy liền, miệng hằn méo xệch trông thật buồn cười. Gaffar Khan lùi lại như thể là Gupta mang bệnh dịch hạch. Thừa dịp đó, Gupta đứng ngay lên, vừa thở hào hển vừa hét to, dáng bộ của một kẻ sẵn sàng liều mạng.

– Vô lều mau! Anh Sadar Makhan cũng vậy. Ngồi hết lên giường? Nếu không thì biết...

Gaffar Khan cũng dọa lại:

– Mày cũng phải coi chừng nữa!

Nhưng vẫn riu ríu nghe lời Gupta. Hẳn bị ong đốt nhiều quá rồi, hẳn không muốn bị một vết nào nữa; Sadar Makhan cũng làm theo. Thà với khẩu súng, chúng còn hy vọng đối phương bắn lệch, còn với đạo quân hàng vạn con ong, phần thắng không ở trong tay chúng chút nào. Cái giường lò xo kêu ken két dưới sức nặng của hai tên này. Gupta lại ra lệnh:

– Kêu cả anh Radha Kishen với Jaggat Singh vô luôn! Tôi ứng như vậy.

– Tao không biết họ ở đâu mà kêu, mày muốn kêu thì kêu đi!

– Anh không biết hả? Ông sẽ giúp anh biết liền!

Gaffar Khan giận lắm song phải ng-hiến rằng nghe lời Gupta. Hấn kêu nhiều lần, hai tên kia mới thò đầu vô. Đầu cúi thấp, hai tên này lăm lét nhìn quanh. Gupta giục:

– Mau lên! Đến ngồi bên giường kia kìa! Được rồi! Bây giờ mấy người quăng ra cho tôi cái hộp có dấu thập đỏ, cái xô xách nước với cái ấm coi! Quên, cái hộp đựng đạn nữa!

Gupta cứ đứng ngoài điều khiển cả bọn, nó nép bên cánh cửa lều, tránh không cho tên sát nhân và đồng lõa thấy mình. Gaffar Khan đẩy hộp đạn và hộp cứu thương ra, nói:

– Đó hộp đạn với hộp cứu thương

đó, còn xô với ấm không có đây, ra bếp mà lấy. Ông Vua con!

– Đưa tôi cây súng săn!

– Không! Mày tới mà lấy.

Cả hai khẩu súng săn của ông chủ đều treo trên cột lều. Gupta nhét hộp đạn vô túi quần, còn hộp cứu thương thì cặp vào nách. Lúc đó, có hai con ong bay ra khỏi tổ và tiếng vo vo tăng lên. Cả tổ sắp tỉnh dậy làm Gupta do dự trong một giây. Ông chủ không đòi lấy khẩu súng nào cả, ông chỉ muốn vết thương được rửa và rửa bằng nước nóng. Nó chỉ cần kiếm cái xô, cái ấm để đun nước. Song nếu bây giờ nó ra khỏi lều là mấy tên địch thủ của nó đuổi theo, một chọi bốn, chắc là nguy cho nó quá! Gupta hét lên:

– Lui cả về phía cuối lều! Không tên nào nhúc nhích.

Gupta đem tổ ong đến ngưỡng cửa giả vờ làm như sắp vứt xuống đất. Tức thì bốn tên vô lại xô nhau lùi vào góc lều. Làm sao không sợ? Một cử động của Gupta là cả vạn con ong ủa ra chích liến. Cứ tưởng tượng ra lúc đó là đủ rùng mình.

Gaffar Khan đã vớ được khẩu súng săn và lên đạn, hắn chỉ đợi dịp là bóp cò liến, còn gì làm hắn sung sướng hơn là bắn ngay giữa ngực thằng bé khốn kiếp đã làm hắn điêu đứng nhiều lần từ hai hôm nay? Khổ thay; tổ ong lại được thằng bé ôm khư khư trước ngực như tấm bia đỡ đạn, nếu hắn nổ súng tổ ong sẽ vỡ ra và...

Vì lẽ đó, tên Gaffar Khan không dám động thủ, tuy hắn thấy rõ Gupta qua lớp vải lều. Gupta quyết định thực hiện kế hoạch ngay. Bước vào lều, đặt tổ ong

ngay chân, chính giữa lều rồi nó đá phốc một cái thực mạnh vào tổ ong như thể cầu thủ “sút” quả bóng vô khung thành đối phương và co giò chạy biến ra bếp lửa. Bầy ong nửa tỉnh, nửa mê, khó chịu vì bị phá rầy. Chúng ủa ra khỏi tổ, bay vo vo làm bốn tên vô lại khiếp hồn, không dám cử động.

Nhờ vậy, Gupta được yên thân, kịp lấy xô, lấy ấm và biến mất dạng vào rừng. Đến ao, Gupta đi dọc theo bờ tới tận nguồn. Chưa bao giờ Gupta xúc động quá như thế và cũng chưa bao giờ nó táo bạo đến như thế. Các dây thần kinh căng thẳng quá mức bây giờ như giãn ra. Gupta phải ngồi xuống một lúc để lấy sức, tim vẫn nháy thành thạch trong lồng ngực nhỏ bé và cổ thì khô rốc.

Nước chảy róc rách cạnh đó, chỉ cúi xuống là đụng mặt nước. Gupta vực mặt

uống từng hơi dài như vượt sa mạc vừa về. Một lúc sau, khi uống đỡ khát rồi Gupta múc một xô nước đầy và thủng thỉnh xách về lâu đài. Rừng già vẫn lặng lẽ, chỉ có tiếng động của ngàn cây xào xạc và tiếng đập cánh của loài côn trùng bay dưới những tia nắng rọi xuyên qua kẽ lá, bụi rậm mà thôi.

Chợt Gupta hồi hộp lắng tai. Có tiếng khỉ kêu đầu đó. Ban đầu chỉ một con, dần dần, năm bảy con và sau cùng như cả mấy chục con phụ họa. Nhất định là sự cảnh báo, chúng đã thấy gì đáng nghi ngờ. Tiếng kêu không có vẻ âu lo lắm, nhưng vẫn có thể là một điềm chẳng lành sắp xảy ra, một con cọp, con báo, con lợn rừng hay một con linh cẩu. Mà biết đâu, chẳng phải là tên Gaffar Khan hung ác?

Gupta dừng chân, ngồi lúi vào bụi rậm, lắng tai. Tiếng khỉ náo loạn một lúc rồi im bật. Hình như chúng không chú ý đến sự lạ nữa. Gupta kết luận: chính tên Gaffar Khan gây ra sự náo động vừa rồi. Vì nếu là thú dữ thì chúng la hét dai dẳng. Gupta bèn đứng lên nhưng cẩn thận hơn trước. Vài phút sau chợt có tiếng cành gãy răng rắc. Gupta vội vàng giấu xô nước, cái ấm, hộp cứu thương, đoạn mới đi về hướng có tiếng động.

Chỉ một chốc Gupta đã thấy tên Sadar Makhan. Hắn hỏi nhỏ đồng bọn:

– Có thật cần đốt lửa dọc theo mặt tiền lâu đài chẳng?

– Anh sẽ không hỏi như thế nếu anh được ong hôn. Tôi muốn tất cả tổ ong phải bị phá tan hết, ngọn lửa càng to, kết quả càng bảo đảm.

Gaffar Khan trả lời giọng thành thạo. Không nghi ngờ chi nữa, quả là lũ lưu manh nhất định phá tan tổ ong để mở lối vào lâu đài giết chủ tớ mình, thằng bé cau mặt kêu lên nho nhỏ.

Lập tức, Gupta trở lại bụi rậm nhặt lấy mọi vật rồi chạy bay về lâu đài. Đến cửa sổ, Gupta cột một đầu dây vào quai xô, trèo lên cây, theo cành cây vào trong, rồi kéo xô nước thả vào. Lại men theo vách, trượt xuống. Chân vừa chấm đất Gupta đã thấy con Bob vục mõm vào xô nước, không chờ lệnh. Gupta để cho con vật uống một lúc rồi lôi nó ra, bắt nằm xuống. Gupta xách xô nước lại gần chủ, tay gác lên xô để ngăn Bob, gọi nho nhỏ:

– Ông chủ! Con đây! Con đã về, có nước cho ông đây. Ông Gordon Russel không cựa quậy, Gupta lay vai ông nhưng vô hiệu. Sau cùng, Gupta nhúng tay vô

xô nước, vẩy lên khuôn mặt tái xanh của ông chủ. Vài giây sau bàn tay rám nắng đưa lên mặt như giữ những giọt nước, kéo về phía miệng. Và đôi mắt ông từ từ mở ra. Gupta mừng quá:

– Ông chủ phải ngồi dậy một chút, ông nhìn coi: con mang nước về rồi!

Nụ cười héo hắt nở trên môi chủ Gupta. Ông gượng ngồi lên nhờ sự giúp đỡ của nó, thật khó nhọc, một phần cũng bởi ông chưa tỉnh hẳn. Tuy vậy đến khi nước vào khỏi cổ hộp đầu, ông tỉnh ngay, uống cỡ nửa lít, ông ngửa đầu ra sau. Gupta đặt ông nằm xuống, hai tay rã rời.

– Nước ngon quá, Gupta ạ? Ta cần nhiều nước! Cảm ơn con. Hai tai ta có hơi nước thoát ra, chắc vậy!

Ông vừa nói vừa cười. Niềm vui này gây cho thằng bé một tia hy vọng về sự sống của ông. Nhưng chỉ một tia nhỏ mà thôi, Gupta không lạc quan lắm. Gupta biết hơi nước, nó thấy khi đun nước trên lửa, hơi bốc lên; nhưng còn tại sao mà hơi nước lại có thể bốc ra từ tai người ta thì thật là khó hiểu. Phải xem xét tai chủ coi sao. Xem kỹ tai chủ, nó la lên:

– Thưa ông chủ, hơi nước? Con nhìn kỹ tai ông rồi, đâu có thấy gì?

Ông Gordon Russel vẫn cười, đôi mắt xanh mở to, khuôn mặt tiêu tụy với chiếc cằm tua tủa râu ria chột tươi lên nhờ nụ cười:

– Ta đùa đấy thôi! Trong mình ta đang nóng lắm, nên ta nói rằng nước vào miệng bốc hơi ra đấy mà!

– A! Con hiểu rồi, thưa ông! Thật ra, Gupta chẳng hiểu gì tất, nhưng dưới mắt nó, ông chủ luôn luôn có lý, ông không bao giờ làm điều quấy cũng như nói sai sự thật.

– Bob ra sao?

– Thưa, con chó uống rồi.

– Tốt lắm, cảm ơn con.

Gupta mỉm cười vì được chủ khen song cùng lúc đó nó sực nhớ ngay đến bọn khốn đang chất củi khô trước lâu đài. Vẻ đăm chiêu hiện lên khuôn mặt mệt nhọc, Gupta nói:

– Thưa, thằng Gaffar Khan với tụi kia sắp vô đây, chúng muốn giết ông và con. Phải đi, ông ạ! Đi khỏi đây liền mới được.

– O! Nếu vậy, con chạy lấy cho ta khẩu súng trường.

– Thưa, khẩu súng còn treo trong lều ông chủ...

Ông Gordon Russel nheo mắt tránh tia nắng làm lóa mắt, ông nhú mày, tập trung trí nhớ. Rồi ông ôn tồn nói:

– Gupta! Ta tỉnh táo nhiều sau khi con cho ta uống nước và cũng khỏe hơn. Đâu, con hãy kể lại mọi chuyện sau khi ta bị thương vì ta không nhớ nổi Gupta ạ!

Gupta vâng lời. Vừa kể, Gupta vừa nhìn mặt chủ. Ban đầu nó thấy ông ngồi lặng thản nhiên, rồi ông nhú mày, rồi ông mím môi và – chao ơi!– nó chưa từng thấy thế – đến đoạn nó bị ong đốt, ông nhắm nghiền hai mắt, nước mắt

chảy dài xuống đôi má hóp của ông! Rồi ông lại mở mắt ra, bây giờ mở thật to, có lúc như muốn chồm ngay dậy. Ông cười như mếu khi Gupta kể chuyện nó dùng tổ ong dọa quân gian.

Nhưng ông không nói một lời nào cắt đứt lời Gupta. Khi Gupta kể xong, ông mới cất tiếng, giọng ông xúc động mãnh liệt:

– Gupta? Chắc con không biết thi sĩ là gì, nhưng không sao. Con cứ nghe chuyện này: Cách đây lâu lắm có một thiên tài, ông ta viết những truyện hay và làm những bài thơ dễ thương bằng Anh ngữ. Ông tên là Rudyard Kipling. Sách của ông ấy thường kể chuyện một người gánh nước. Tiếc quá! Ta quên mất mấy câu thơ cuối...

Ông nhắm nghiền mắt cố nhớ mấy

câu thơ. Gupta lo lắng nhìn chăm chăm vào mặt chủ, nó không muốn chủ mệt vì cái có tên là “mấy câu thơ”. Trán ông nhăn nhoe... nhưng không lâu lắm, ông mở mắt, tươi nét mặt lên:

– Gupta! Ta nhớ ra rồi: nhân vật Ấn Độ ấy tên là Gunpa–din, anh ta đã theo quân sĩ ra trận. Sau cuộc giao chiến, anh ta mang nước đến cho từng thương binh. Và nhà thi sĩ đã nói về Gunpa–din như thế này: Gunpa–Din! Chúng ta đã hành hạ, đánh đập anh. Nhưng có Thượng Đế xét soi! Anh thật quả tốt lành Hơn chúng tôi Nhiều lắm! Hỡi anh!

Ông Gordon Russel nhìn thẳng vào đôi mắt ngây thơ, trong sáng của Gupta, tiếp:

– Những câu thơ ấy có thể áp dụng để nói về con đây Gupta ạ! Con, với cái

bề ngoài mảnh mai của một đứa trẻ là cả một tâm hồn dũng cảm, vị tha, một người lớn biết trách nhiệm, một người gan dạ và tốt bụng.

– Thưa ông chủ, vâng ạ! Gupta trả lời chủ, nhưng trong bụng chẳng hiểu tí ti nào, bởi chưa bao giờ nó nhìn thấy bài thơ mà dù cho có nhìn thấy nó cũng không biết đọc – Gupta mù chữ. Điều Gupta đang canh cánh bên lòng là âm mưu của bọn lưu manh bên ngoài. Mặc kệ thơ và thi sĩ, Gupta không cần mấy thứ đó, lúc này Gupta không cho chủ mơ mộng lâu hơn, nó kéo ông trở lại thực tế.

– Thưa ông, hình như chúng đốt lửa rồi đó. Phải rời khỏi đây bằng cách trèo qua tường. Cửa sổ này có thể giúp mình.

– Trèo tường sao? Ông Gordon Russell quay sang trái rồi quay sang phải,

ngắm kỹ tấm vách đá xám xịt nghĩ vẫn
vớ, và ông lắc đầu:

– Không được đâu, con! Ta trèo
không nổi đâu...

– Ông chủ phải trèo chứ! Hễ lửa đốt
rụi tất cả các tổ ong rồi thì tụi nó sẽ xách
súng vô đây, tụi nó hứa chắc thế nào cũng
giết hết, cả ông, cả con và cả Bob.

– Con hãy đi! Hãy đi một mình. Đột
nhiên, ông ngừng bật lại, không nói hết
lời. Ông đọc trong mắt Gupta sự kinh
ngạc, buồn rầu và đau đớn làm ông xấu
hổ. “Vậy ra ta vút cả rìu lẫn búa, ta đầu
hàng trong khi thằng bé yếu đuối này
liều mình nhiều bận chỉ bởi muốn cứu
ta?”. Ông Gordon Russel nhủ thầm. Rồi
đổi giọng:

– Được rồi, con hãy giúp ta, thử xem,
nào!

Thầy trò loay hoay hơn năm phút và cả hai phải nhận một sự thực đau xót này: ông không thể leo dây, cũng không thể trèo tường nốt. Mất nhiều máu quá, ông không đứng vững nếu không có Gupta đỡ.

– Ta rất tiếc, Gupta ạ!

Ông Gordon Russel chỉ nói được có thế, ông nghẹn lời, không thể diễn tả nỗi thất vọng trĩu nặng trong lòng, trong lúc Gupta dịu dàng đỡ chủ nằm xuống lại như cũ. Mặt ông Gordon Russel lấm tấm mồ hôi, quả tình ông không muốn phụ lòng tốt của Gupta: ông cố hết sức rồi. Gupta ngẩng lên, hít hít mạnh vài cái, kêu:

– Chúng đốt lửa rồi, thưa ông chủ!

– Con hãy đi đi! Cảm ơn con! Cảm

ơn những gì con đã làm cho ta! Con ruột ta cũng không thể làm hơn cho ta đâu, Gupta ạ! Tiếc là chúng ta không có khẩu súng trường, chúng ta sẽ làm cho kẻ thù phải nể...

– Súng còn móc và khóa vào cột lều xanh, con đã nghĩ đến chuyện này mà con không có chìa khóa.

Ông Gordon Russel run tay lau mồ hôi tuôn trên trán, ông cũng hít mạnh trong không khí như Gupta và trở làn khói xám xanh đang cuộn cuộn luồn vào lâu dài mà rằng:

– Tao có chìa khóa đây, con ạ! Ta cột chung nó với nhiều chìa khác.

Ông cho tay vào túi lôi ra một xâu chìa khóa và chỉ cho Gupta một chiếc. Gupta sáng ngời mắt, gật đầu. Ông Gordon Russel nghiêm giọng:

– Chạy ngay đi! Nhưng giờ đừng liều mạng vô ích. Nếu Gaffar Khan có để lại một tên canh chừng thì con khó lòng mà lọt vào lều, lấy súng ra. Trường hợp này, đừng cố gắng làm chi. Phải chạy báo tin cho cảnh sát là hơn. Không có lý gì con phải chết theo ta. Ta không muốn thế. Một mình ta...

– Ông đừng nói vậy, con sẽ đem súng về cho ông trị tội nó. Con không...

Gupta nói một cách cương quyết, tự tin rồi lao đi như một mũi tên, con Bob nhìn theo Gupta, dáng bộ rầu rĩ và chạy lại bên chủ, liếm tay ông.

– Tình trạng thật tuyệt vọng, nhưng ta không đau khổ chút nào vì ta có hai bạn tốt...

Vừa vuốt ve con vật, ông lại nói, bỗng ông ngưng lại nhăn nhó vì đau rồi lại tiếp:

– Phải! Hai bạn tốt! Bob và Gupta! Bob ơi. Ta thương cả hai chúng mày...

Con chó kêu lên ve vầy đuôi thật mạnh.

– Về phương diện vật chất, con không giúp ta nhiều nhưng con ở bên ta luôn, vậy là quý lắm rồi. Còn Gupta, con biết không: cả ngàn, cả vạn đứa trẻ không tìm ra được một đứa như nó. Nếu ta chết, con nhớ đừng rời nó, nó sẽ thay ta...

Ông ngưng nói, vuốt ve con vật trù mẩn đoạn nằm yên. Ý định đi trốn làm ông đuối sức... Tiếng cành khô cháy, nổ lách tách vọng đến tai ông. Mùi gỗ hăng

hắc làm con vật lo lắng. Thỉnh thoảng, nó đưa mắt nhìn chủ như ngấm hỏi: “Thưa ông chủ, mình có thể thoát chứ?” Ông Gordon Russel vẫn lặng lẽ, nhưng sau cùng, ông đành nói với nó:

– Không! Cùng đường rồi, Bob ạ! Bob đáng thương!

Con chó nghe chủ kêu tên mình, lại vẫy đuôi. Ông chủ nói tiếp:

– Nếu chúng giết sạch ong, chúng sẽ vào đây giết chúng ta. Đành thôi!

Ông nhắm mắt lại, mệt nhọc, thiếp đi một lúc.

Rồi ông mở mắt ra, dặn:

– Này con! Hắc sẽ vào đây bằng cửa này. Khi thấy hắc, con cứ nhảy lại vỗ hắc trước khi hắc kịp ra tay. Con chưa cần

một người nào trừ hấn và bây giờ cứ cấn, đừng do dự gì cả.

Khói tan dần, tiếng nổ lách tách nghe thưa và nhỏ lại. Chỉ còn nghe tiếng thở hào hển của con Bob. Chợt, nó đứng bật lên, tai vểnh, mắt nhìn về hướng cửa, đuôi nằm ngang, giống y như khi nó dự cuộc săn trong rừng mà đánh hơi thấy con mồi. Ông Gordon Russel đã hiểu cái gì xảy ra, ông đưa tay vuốt ve chiếc đầu lông mượt của Bob, khẽ thì thào:

– Đừng vội! Cứ từ từ. Đừng để ta phải làm bia đỡ đạn vô ích khi mà chúng ta có thể tránh. Để ta cố nói phải trái cho hấn nghe xem sao!

Vài giây trôi qua mà như lâu vô tận. Bob làm ra vẻ cứng cỏi, nó găm gù trong cổ họng. Đúng là có người rình. Bob liếc thấy một con mắt dữ dằn, một bên má

da sạm nắng và một mảnh khăn quần đầu bẩn thỉu. Ông chủ thì không thấy song ông biết, ông biết tên Gaffar Khan đã đến. Ông đưa tay vẫy và nói to:

– Vào đây Gaffar Khan! Ta đợi anh đây? Đừng sợ! Ta không bắn anh đâu, chưa bắn bây giờ đâu.

Thò đầu vào, tên gian ác liếc nhanh khắp gian trong, hắt hòi lòng lắm. Hắt tiến vào, bộ điệu nghênh ngang, tay trái cầm súng.

– Tôi muốn bắt tên đầy tớ của ông nhưng nó lạnh lắm!

– Phải! Lạnh hơn anh tưởng nhiều. Hãy coi chừng nó! Nếu anh có chút khôn ngoan thì nên ngừng trò sát nhân của anh đi! Và săn sóc vết thương cho tôi. Tôi sẽ quên hết, tôi sẽ tha anh. Nếu tôi

chết, anh bị truy tố đến cùng, anh biết kẻ giết người bị tội gì chứ! Đừng tưởng anh có thể giấu kín vụ giết người này. Gupta nó sẽ tố cáo, hãy nghe tôi.

Tên Gaffar Khan cười một cách hỗn xược:

– Hì hì!!! Hôm qua tôi lỡ tay, tôi làm hỏng công việc... bậy quá! Nhưng, thưa ông chủ! Dao găm không phải sở trường của tôi, xin ông tha lỗi! Một viên đạn nhanh hơn, chắc chắn nhiều mà lại sạch sẽ, thưa ông! Tôi biết người Âu Châu sạch sẽ.

– Còn sợi dây thì không nhanh, không sạch sẽ nhưng cũng chắc chắn lắm đó, Gaffar Khan ạ! Nó sẽ treo cổ mi! Đừng quên!

Mặc dù yếu đuối, không thể tự vệ và

rất giận tên gian ác, ông cũng giữ thái độ bình tĩnh và giọng ông rắn rỏi làm tên gian phải khâm phục. Tiếng ông sang sảng vang tiếp:

– Bắn đi! Gaffar Khan! Ta hứa với mi là sợi dây đang đợi mi, ngay trên đầu chó không xa đâu! Bắn đi!

Gaffar Khan trả lời ông Gordon Russel bằng cách đưa súng lên nhắm. Ông Gordon Russel định nhóm dậy tránh, nên ông buông Bob ra. Con vật chồm tới, mắt quắc lên, môi xệ xuống, trông thật dữ tợn. Nhưng Gaffar Khan là tay thiện xạ: “đoàng!”.

Ông Gordon Russel hết sức ngạc nhiên, vì ông thấy tia lửa xẹt ra sau tiếng nổ (thường thì lửa lóe lên trước khi tiếng nổ phát ra, vì vận tốc ánh sáng mau hơn vận tốc tiếng động). Tiếng “đoàng” thứ

hai giúp ông hiểu ngay là do một cây súng khác. Viên đạn của Gaffar Khan thay vì trúng ông hay con Bob lại lệch qua một bên, xuyên vô vách.

Gaffar Khan tròn mắt kinh ngạc, một viên đạn khác từ đầu bay đến, trúng ngay khẩu súng hắn, sự đụng chạm này làm lệch viên đạn nhắm kỹ, tính gởi cho ông chủ đã bị hắn giết hụt hôm qua. Bob thừa dịp tên này mất bình tĩnh, lao tới liền. Loạng choạng suýt ngã, Gaffar Khan phải giở chân lên để giữ thăng bằng, một chiếc dép của hắn sút khỏi chân, văng ra, vừa văng lúc Bob táp mạnh vào chân hắn một cái nên trò.

Gaffar Khan kêu “oai oái”. Song hắn chỉ mất bình tĩnh một chút, một chút thôi. Hắn từng đương đầu với những trường hợp gay cấn hơn khi hắn còn ở thung lũng Khyber, phía tây bắc vùng

Peshawar. Tại vùng này, nghe đến hai tiếng Gaffar Khan, nông dân đều khiếp đảm – Hấn dùng báng súng toan nện lên đầu con Bob, song Bob nhanh nhẹn nhảy qua một bên tránh được và định xông đến tấn công tiếp.

Tên Gaffar Khan biết rằng súng trở thành vô dụng, vứt xuống, rút dao ra. Đúng lúc ấy, tiếng nổ khác vang lên chát chúa như một ngọn roi, phát ra từ cửa sổ, nơi thằng bé vẫn leo ra, leo vào. Bắn này, viên đạn trúng ngay vách, sau lưng tên vô lại. Gaffar Khan không dám đợi đến phát thứ ba, quày quả quay lưng chạy, khập khiễng vì đất không bằng phẳng và một chiếc dép mất rồi!

CHƯƠNG 4

Bob ngoạm chiếc dép của kẻ thù bỏ lại chạy vòng tròn biểu lộ sự vui mừng. Ông Gordon Russel cũng bật cười theo, nhưng ông ra lệnh:

– Bob! Yên nào!

Con vật ngờ ngác dừng lại đến ngói cạnh chủ. Gupta lò dò bước tới, súng vác trên vai. Cậu bé ưỡn ngực, vẻ đắc thắng làm khuôn mặt rạn rở hằn lên. Gupta liến thoắng:

– Ông chủ thấy không.? Con lấy được súng, và con bắn nó, suýt nữa thì trúng rồi...

Ông Gordon Russel mỉm cười, ngả lưng xuống băng ca. Suốt tấn kịch nhanh chóng vừa xảy ra, thần kinh căng thẳng giúp ông gượng ngồi được nhưng giờ thì ông mệt nhoài. Gupta đưa khẩu súng kèm theo hộp đạn cho chủ và kể chuyện. Rồi nó đi lấy nước mang đến, ông Gordon Russel uống thật chậm, phần còn lại ông cho con Bob. – Thừa ông chủ, để con đi lấy thêm nước và nấu nước rửa vết thương cho ông. Xách cái xô lưng lảng một tay, Gupta trèo lên dây lần nữa, ra khỏi lâu đài.

Chỉ một khắc sau, nước sôi. Đối với người bị thương, mười phút tiếp theo đó là một cực hình: những miếng băng hôm qua dính chặt vào vết thương, muốn rửa

ráy sạch vết thương, Gupta phải gỡ ra mà thằng bé không phải một y tá rành nghề. Nó lúng túng, khó nhọc loay hoay với những y cụ sạch sẽ, sáng chói bằng kim khí.

Người bị thương muốn ngắt vì đau đớn nhưng vẫn mím môi chịu đựng làm Gupta đôi lúc run rẩy, muốn ngưng lại nếu không có đôi mắt trầm tĩnh của người chủ mà nó thật lòng kính mến nhất nhìn nó bằng cái nhìn khuyến khích. Sau cùng vết thương được rửa sạch, Gupta lấy thuốc sát trùng bôi lên.

– Gupta ơi! Thật y như con đổ át xít lên thịt ta vậy đó, con ạ! Nhưng phải làm thế, vì nếu một vết thương không được rửa sạch có thể làm độc và làm chết người, chớ không phải chuyện thường.

Hai thầy trò cùng lăm tấm mồ hôi trán, riêng Gupta dọc sống lưng cũng nhóm nhớp mồ hôi. Nó thở phào nhẹ nhõm. Thật y như có sức mạnh tinh thần kỳ diệu điều khiển bàn tay nó. Nó đã lần lượt làm theo lời chỉ dẫn của chủ, từ từ, cẩn thận. Dán xong miếng băng keo cho chắc sau khi đắp ga sạch lên vết thương rồi, Gupta hài lòng, tin là vết thương của chủ sắp lành đến nơi, ông Gordon Russell thì thào: “Cám ơn con!” rồi nhắm nghiền mắt.

Nửa giờ tiếp theo, hình như ông thiếp đi, sự đau nhức dịu dần. Gupta bị mối lo âu mới: mặt trời sắp tắt! Lại một ngày tàn! Đêm sắp sửa bao trùm khắp rừng già, sự đe dọa sắp đến: nào là Gaffar Khan, nào là thú dữ, nào... v.v... Lấy hết can đảm, thằng bé cắt đứt sự lạng lẽ ghê rợn:

– Thưa ông, mặt trời gần tắt rồi, mình phải rời khỏi nơi này ngay! Ông Gordon Russel hé hé mắt nhìn và thở dài. Tại sao lại phải suy nghĩ và hoạt động khi mà ông rất sung sướng được nghỉ ngơi sau những giây phút thử thách dồn dập như vừa rồi kia? Không có thằng bé, có lẽ ông đã ngủ... và ngủ luôn một giấc ngàn thu, không bao giờ trở dậy vì những âm mưu tàn ác của Gaffar Khan. Cố gượng cười ngối lên một cách khó khăn, ông hỏi:

– Làm sao có thể đi khỏi đây?

– Thưa ông chủ, dùng dây leo.

– Nhưng ta đã cố sức rồi, không được...

– Xin ông cố gắng một lần nữa vì thế nào tên khốn cũng trở lại. Nó độc ác lắm.

– Đã hẳn, ta biết hẳn có nhiều thủ đoạn... Xem nào!

Ông Gordon Russel nhìn lần lượt quanh phòng: bức tường, sợi dây, con Bob và Gupta, nhất định tìm cách cho kỳ được. Và ông nảy ra ý kiến, ông bảo Gupta thực hành ý kiến ấy. Gupta tức thì vâng lời chủ, leo ra ngoài tìm thật nhiều dây rất chắc.

Gupta dùng dây ấy làm thành những vòng tròn đường kính khoảng bốn mươi phân. Rồi nó trở vào, cột những vòng tròn ấy vào sợi dây chính, tạo ra một cái thang dây. Gupta lại tìm một sợi dây khác thật to, thật dài cột một đầu vào cành cây, đầu kia thả tòng teng cạnh cái thang dây. Gupta hài lòng đứng nhìn công trình hoàn tất trong khi màn đêm buông dần xuống, da trời từ màu xanh trở thành tím và những vì sao đầu tiên

bắt đầu lấp lánh trong khi bóng tối tăng dần.

Gupta làm thêm một vòng dây, cột ngang thân Bob, cột dây dính liền vào sợi dây dài kia rồi leo lên cành trước, kéo chó lên theo, thả xuống bên ngoài. Đoạn nhảy phóc xuống tháo dây cho Bob và dặn:

– Đứng yên đó, đừng chạy bậy nghe không? Tao vô giúp ông chủ!

Đoạn leo lên trở vào, dúi ông Gordon Russel đến bên chân thang, móc sợi dây rờ vào nách ông. Phần nó, ngồi trên cành, hai chân dặng hai bên như cỡi ngựa và từ từ kéo chủ lên. Ông Gordon Russel móc chân vào cái thang từng nấc một, trèo dần. Thật lâu lắc, khó nhọc, Ông phải ngừng từng đoạn để thở.

Tuy vậy hai thầy trò đã chứng tỏ được điều này: với sự bền chí và cương quyết, người ta có thể vượt qua trở ngại đến đích, nếu không quá viễn vông. Một giờ sau khi mặt trời lặn, ông Gordon Russel đã nằm ngoài vườn, tha hồ thở và lấy lại sức. Khi hơi khỏe rồi, ông vịn vào Gupta đến nép dưới một tàng cây um tùm, cách đó cỡ năm chục thước, cành lá phủ tận đất, rất kín đáo.

– Thưa ông chủ, con đói quá đi!

– Ta cũng vậy, con ạ, nhưng làm sao đây? Con không nên mạo hiểm trở về trại một lần nữa. Chúng hản canh chừng cẩn thận hơn. Hùng đông hản sẽ trở lại đây và thế nào cũng tìm ra dấu vết thầy trò ta.

– Dấu sao – Gupta nói – mình cũng

phải ăn. Ông cho con mượn cây súng, con đi tìm thịt.

– Con? Đi tìm thịt với khẩu súng to gần bằng con ngay trong đêm như thế này ư? Bóng tối dày đặc như thế này... Tội thân con!! Đừng! nguy hiểm quá! Nếu con có một ngọn đèn và con dao, con sẽ tìm được một con khỉ bị cộp vồ bỏ sót lại chút ít thịt. Ngoài ra, ta không muốn...

– Ông yên bụng mà. Còn tìm được thịt cho coi. Con đói lắm, con mới nghĩ ra một kế... Xoa xoa tay nơi bụng, Gupta tiếp: – Bụng con lép kẹp thế này...

– Khi no, bụng con cũng lép như thường! Ông Gordon Russel khôì hài gượng.

Gupta hăng hái:

– Nhưng con nhớ ông vẫn thường nói “những cái bụng đầy không suy tính được gì”. Bụng con lép, vậy con suy nghĩ được.

Giá lúc khác, hoàn toàn tỉnh táo, ông Gordon Russel không bao giờ bằng lòng đề nghị táo bạo của Gupta, song ông mệt mỏi quá, yếu đuối quá, ông xiêu lòng trước sự mè nheo của thằng bé. Ông cắn dận lần cuối:

– Phải cẩn thận, nghe không? Ta chỉ trông cậy ở con, gắng giữ mình!

– Xin ông yên bụng! Con cố trở về mau mau. Thưa, con đem con Bob theo được không!

– Được lắm, nó sẽ giúp con. Nhưng nhớ về sớm và đem nước cho ta nhé!

– Vâng, con về ngay!

Gupta lấy súng, nhón theo một nắm đạn, lấy theo quẹt máy, tay xách cái xô và huýt sáo gọi Bob theo mình. Bob do dự một giây, hình như bỏ chủ một mình nó buồn, nhưng khi ông Gordon Russel bảo:

– Ngoan, đi giúp anh mày! Bob!

Thì nó rên lên khe khẽ và cúi đầu tuân lệnh. Đi một đoạn đường, Gupta dừng lại quan sát xung quanh. Không khí nóng bức và nặng nề vì đã vào hè, sắp đến mùa gặt. Dù vậy, Gupta vẫn thấy lạnh giá hai tay. Con vật cũng như khó thở, mũi nó hếch lên, nó đánh hơi và như đoán có thú dữ gần đây. Cả hai lặng lẽ đi, quãng ba trăm thước nữa, Gupta dừng lại một cụm rừng thưa cạnh đám cây gai. Gupta bắt chó canh chừng cẩn thận, còn mình thì đi nhặt một mớ cành tre khô, nhóm lửa.

Chỉ một chốc, ngọn lửa làm tan bóng tối vây quanh chúng, làm chúng vững lòng. Tre chứa một chất nhựa dễ bắt lửa, khi cháy nó gây ra tiếng nổ bong bóc khá vui tai và tàn lửa bay tán loạn, bắn xa hơn cả thuốc. Bob ngồi bên ngọn lửa, yên tâm nhìn ngắm ngọn lửa nháy múa tung tăng. Gupta dùng một khúc tre to cắm xuống đất thật chắc làm trụ ngay bên ngọn lửa, rồi cắt sợi dây thật dai đem cột vào cổ Bob. Con vật vùng vằng phản đối: chưa bao giờ Sính chơi trò kỳ cục vậy với nó. Gupta dỗ dành, giọng xót xa:

– Xin lỗi Bob! Tao cũng thương mày như ông chủ, nhưng phải để tao dùng mày nhử mối, nếu không sẽ chết đói hết cả ba.

Con vật liếm hai tay tiểu chủ, bằng lòng song chưa hiểu rõ vai trò nguy hiểm của mình. Sợi dây chỉ cho phép nó

quanh quần trong đường vòng bán kính hơn thước rưỡi. Gupta lấy súng và rút lui phía sau một bụi rậm, núp kỹ. Còn lại một mình, Bob sợ hãi tru lên song đến khi nhận ra được mũi súng lấp ló trong bụi rậm, Bob thôi tru, bình tĩnh ngồi yên, tuy bụng vẫn phấp phỏng không hiểu trò chơi này có gì thú vị! – Bob! Đến đây! Đến mau nào! Con chó vâng lời liền, nó phóng đến nhưng sợi dây vướng cổ, giật lui thật mạnh. Bị dây siết đau quá, nó tức giận lồng lên làm náo động cả khu rừng: khi thì sủa âm ỹ khi thì tru tréo cốt mong Gupta đến tháo dây ra cho.

Mọi việc xảy ra tuần tự như ý muốn Gupta. Nó biết ban đêm ban hôm làm sao tìm ra thịt nếu không có mồi nhử thú dữ đến gần! Cây súng này không chắc giết được cọp, phải tìm một con báo, mà muốn giết báo thì phải nhắm kỹ và cần

có ánh sáng để thấy và nhắm cho chính xác. Cũng không thể chờ đến sáng, vì Gaffar Khan sẽ kéo đồng đảng đến vào lúc mặt trời mọc.

Chỉ còn cách đốt lửa trong đêm và dùng chó nhử báo đến gần, vì báo rất thèm thịt chó. Gupta khổ tâm mà phải dùng đến con Bob thân yêu con vật có thể mất xác như chơi. Tim nó đau nhói, nó đoán một cách mù mờ về tấn thảm kịch sắp đến, cổ nghẹn và khô. Trong lúc Bob vẫn ráng sức giật dây, Gupta khuyến khích chó kêu to lên, để gây sự chú ý cho thú dữ, mặc dù nó lo sợ: không biết con hổ hay con báo đến đây? Một giờ trôi qua, Bob mệt quá, nằm phục xuống, thôi làm dữ, hơi thở hỗn hển của nó phá tan sự tĩnh mịch của rừng đêm. Gupta lau nước mắt nhìn con vật đáng thương, nó thì thào, giọng nghẹn lại:

– Bob ơi! Tha tội cho tao! Ông chủ sẽ kiệt sức nếu mình không tìm ra thịt. Mỗi đứa mình phải cố một chút... mà cũng được ăn nữa.

Con vật nhìn Gupta ngây dại, không hiểu nổi ý tiểu chủ... Tre cháy nhanh mà cũng chóng tàn, Gupta lo lắng nhìn sừng ngọn lửa gần tàn, toan nhổ một ít bụi cây khô châm vô đó thì một sự lạ làm nó ngừng tay, chú ý. Bob vểnh tai trái, nghe ngóng rồi đứng bật lên. Nó có vẻ sợ nó lùì, lùì cho đến khi cổ bị giữ lại vì sợi dây, song nó chỉ lùì từ từ như không muốn tỏ cho tiểu chủ biết rằng mình quá sợ.

Tay dầm mồ hôi, tim đập rộn trong lồng ngực, Gupta quì gối xuống đất chĩa súng về hướng con vật đang nhìn. Lạ quá; phía đó bụi rậm thấp quá, làm sao che nổi con thú rình mồi! Gupta hướng mũi súng về phía con chó, cao hơn mình

nó để khi thú dữ đến sẽ lãnh ngay viên đạn đầu tiên mà không nguy hiểm cho Bob.

Tuy nhiên, Gupta vẫn run và biết rằng run như thế không thể giải quyết được việc. Tình cảnh thật thê thảm cho cả hai. Gupta thì thêm để thêm can đảm. – Dù sao, mình phải cố can đảm thêm một tí, không có gì ăn, chủ, tớ, chó đều chết ráo trong rừng... Mình đã từng vượt biết bao thứ... Gupta bỗng ngừng bật, vì hình như có tiếng động trong bụi rậm phía phải. Tức thì, nó chĩa súng về hướng đó. Trong một giây, Gupta thấy một đôi mắt dữ tợn sáng quắc giữa đám lá cây. Hay là Gupta tưởng tượng? – Rồi một tiếng xào xạc nhẹ vang lên từ hướng đó rồi tiếng cành gãy rắc rắc và sau cùng... im lặng.

Một lúc sau, con chó trở lại bình thường, tiếng gầm gừ dứt hẳn, hơi thở nó đều hòa như cũ. Gupta đứng lên, run bầy bầy từ đầu đến gót chân. Nó tiến sát bên con vật, đặt súng xuống một bên, ôm chầm Bob. Chưa bao giờ Gupta có cử chỉ âu yếm quá mức đối với con vật như thế. Trong làng nó, người ta coi chó như một con vật đáng tởm: chúng ăn của bẩn, rác rưởi, chúng nhát gan, hèn hạ đến nỗi cả chục con xúm cấn xé một con đi lạc, rồi chạy trốn; đuôi luôn luôn quặp xuống khi động thấy chút gì nguy hiểm! Bob thì không; nó là một con vật trung thành, can đảm, biết vâng lời, dám đương đầu với nguy hiểm. Gupta quý nó như một đứa em bé bỏng, khôn ngoan. – Thôi... để mai tìm cái khác, tội mày lắm! Sáng mai chắc...

Gupta ngừng bắt vì con vật thành linh kêu gừ gừ, thân mình nó cứng lại, chúng tỏ có chuyện bất thường. Gupta chỉ kịp nhìn theo hướng chó nhìn và nó thấy một con báo, cách ngọn lửa gần tàn có ba thước. Cảnh tượng đó làm Gupta tê liệt cả bắp thịt và trí khôn. Khi cảm thấy con thú dữ bỏ đi, Gupta thoải mái vô cùng, nhưng bây giờ nó trở lại, Gupta không kịp để phòng, không cả súng trên tay và cũng không còn hơi sức. Con ác thú có bộ lông lốm đốm đang nhìn sững Gupta, tai mắt sáng rực, vàng như hai ngọn đuốc con con.

Đó là một con báo đực cực to. Nghe chó sủa, nó chạy lại thấy Bob bị cột bên ngọn lửa, nó ưa lắm nhưng một tiếng động nhỏ trong bụi do Gupta gây ra làm nó e dè tháo lui rồi bây giờ trở lại. Gupta không ngờ con báo to lớn và dữ tợn đến

mức đó: đôi mắt nó nhìn như xuyên qua da thịt Gupta, Gupta tuy sợ nhưng thầm khen cái vẻ oai vệ của nó: bộ lông lốm đốm, những cọng râu dài hồng lên vì ánh lửa tỏa ra. Mồm há rộng, bày cả bốn cái răng nhọn hoắt ra ngoài.

Trời! Chỉ một phút, có thể nó dư sức đưa cả chó lẫn người về bên kia thế giới. Một tiếng nói vô hình giục Gupta: “Khẩu súng, khẩu súng, nhặt lên tức khắc!”. Con vật vẫn đứng im, đuôi khẽ ve vẩy từ trái qua phải và ngược lại như thể tỏ ý thông thả, không hấp tấp. Gupta thừa hiểu rằng đó cũng là dấu hiệu nó sắp phóng đến vồ mồi. Gupta như mê đi, khi thấy con báo bấm chặt bốn chân cào đất để lấy đà nhảy tới, hai mí mắt khép lại, chỉ còn hai khe mỏng, tia nhìn sắc lạnh như dao, rồi... hai chân sau nó cũng chụm lại, hai chân trước nó đưa ra và như một mũi tên, nó

phóng đến, lao thẳng vào đối phương.

Đột nhiên, Bob tỉnh táo, bật lên như cái lò xo, nó kêu ăng ăng và cũng thu mình lại để nghênh địch. Gupta chột tỉnh, cúi nhặt khẩu súng, tuy biết rằng đã trễ. Trong những giây kể đó, sự việc xảy ra nhanh quá đến nỗi Gupta không hiểu kịp. Đúng lúc nó cúi nhặt khẩu súng, Bob cũng thu hết sức lực phóng đến tấn công con báo. Để đáp lại sự hung hăng đó, báo đưa chân có móng sắc nhọn ra. Con thú dữ rất tinh khôn, nó biết cái đầu đen của Bob sẽ lọt vào giữa những cái móng sắc của nó. May thay; sợi dây mà Bob buộc tức vì cứ giật lui mỗi bận nó muốn phóng tới, sợi dây đáng ghét đó, lần này lại cứu Bob: dây bị căng thẳng giật ngược trở lại, hai tai Bob căng phồng lên, bẻ ra trước vô tình che chở đầu nó. Vì vậy móng nhọn và bén như lưỡi dao

của con ác thú chỉ cắt đứt hai mảng tai con chó, hai mảng nhỏ mà thôi.

Được sợi dây và hai tai cứu mạng. Bob vẫn la om sòm vì đau, nằm vật xuống thở hồng hộc. Phần báo, tuy vô huyệt mỗi, mất thăng bằng nhưng rất nhanh nhẹn nên chỉ hai giây sau nó đã sẵn sàng tấn công tiếp với tất cả giận dữ. Gupta không kịp nghĩ đến việc đầu tiên phải làm: gác súng lên vai, tay trái nâng nòng súng, không! Không kịp gì hết! Con vật vừa lao đến, tức thì một viên đạn từ nòng súng bay ra. Gupta quên chuyện súng giật lùi sau khi bắn. Cái báng súng đáng ra được đặt trên vai, lại đặt ngay trước mặt nên đã đập một cú thật mạnh vào cằm thằng bé đáng thương (Người ta biết rằng trong khi đánh quyền Anh, cú đánh ngay cằm là cú đáng ngại)

Gupta đau đến nỗi loạn choạng ngã quỵ xuống, bất tỉnh tức thì, không biết gì nữa. Con báo trúng đạn ngay giữa ngực, nó chồm đứng lên, rống vang rừng già. Bob kinh hoàng lùi, lùi mãi càng xa càng tốt, lông trên lưng dựng đứng. Bấy giờ, ác thú ngã ngửa ra đánh huych một cái, thôi gằm rống, chỉ còn bốn chân khua khoắc lung tung, bụi cát mịt mù. Hai mươi giây sau, nó thôi cử động như một món đồ chơi hết dây thiếu. Bộ lông lốm đốm xinh đẹp giãn ra, bắp thịt cũng vậy, và khi bụi cát ngừng bay, con vật như đang ngủ ngon lành. Nhưng đó là giấc ngủ cuối cùng của đời nó.

Sợi dây trên cổ Bob bị giằng giật mãi đứt ra, con vật gằm gừ chờ cuộc tấn công mới, song chờ mãi con báo không nhúc nhích. Bob tiến tới có vẻ thách thức, con báo vẫn không phản ứng. Bob hiểu ngay

địch thủ đã tử thương. Nó quay tìm Gupta để báo tin mừng, song cậu nằm im như chết. Bob hơi hãi, kêu lên, vừa kêu, vừa liếm tay, liếm mặt cậu bé cẩn thận. Đang bất tỉnh, bỗng Gupta cảm thấy như có vật nham nhám vuốt ve mình, cậu bé hồi tỉnh, đưa tay xoa cảm, đoạn gạt Bob ra, ngồi dậy. Bob hăng hái đi trước, ngửi đầu và bụng con thú rồi ve vẩy đuôi, ve đắc thắng như có ý bảo Gupta “Cậu thấy chưa? Chúng ta đã giết được nó”.

Gupta theo Bob lại gần xác báo, tuy nó có vẻ chết rồi nhưng cẩn thận vẫn hơn. Gupta nhặt súng, lên đạn rồi đi vòng quanh con báo, xa xa một chút, không thấy động tĩnh gì, Gupta lại dậm chân, huýt sáo thật to, vẫn im lìm. Đúng là nó hết thở rồi. Gupta thử lần chót: lấy báng súng vuốt vuốt cạnh sườn con vật. Vừa làm việc đó, Gupta vừa nghe ngóng

và mắt luôn luôn nhìn quanh, Gupta biết rừng già, nhất là rừng già trong đêm: lúc nào tử thần cũng rình rập kẻ ngu si, vô ý.

CHƯƠNG 5

Khi sao mờ dần trên nền trời, Gupta trở về gốc cây, nơi chủ nằm. Tay trái mang chiếc nồi đầy áp món ra-gu ngon lành, tay phải xách cái xô đầy nước, và kèm thêm vài miếng thịt nướng nữa. Gupta nói như hét:

– Thưa ông chủ! Con đây! Con đem thịt, đem nước về đây, ngon lắm, ông ơi!

– Cám ơn con! Nhưng đừng đánh thức rừng già!

Lời mắng yêu của chủ làm Gupta sung sướng, vui vẻ ông chủ tỉnh táo lắm rồi! Gupta mang nỗi thất vọng, nhưng bỗng nó xịu mặt:

– Chết con rồi!

Ông Gordon Russel ngạc nhiên:

– Có gì vậy?

– Dạ thưa ông, con quên mất, không lấy cái muỗng với cái nĩa cho ông dùng, con tệ quá.

– Tưởng gì... ta có cái nĩa của ông A Đam đây! Đừng quan tâm, bên xứ ta, họ nói rằng những ngón tay được sinh ra trước cái nĩa mà! Đừng bày vẽ nếu như không thể ăn thiếu nĩa thì làm sao sống trong rừng già? Ừa, mà này... Gupta! Con tìm đâu ra thịt đây?

Một ý nghĩ khủng khiếp hiện ra trong óc làm ông rụng rời, ông lo lắng hỏi:

– Bob đâu? Con không...

Đúng lúc đó, Bob kêu lên vì mùi thịt trong nồi làm nó quá thèm, con vật hiện ra trước mặt ông, đuôi ve vẩy thích thú và nếu tiểu chủ nó không kịp giữ nó lại, nó đã vục đầu vào nồi thịt, quên cả lễ phép, tôn ti!

Ông Gordon Russel ngồi yên, đợi cho Gupta ăn thật no rồi mới bắt đầu ăn. Bây giờ, cái bụng lép đã đầy, Gupta liền thoảng kể hết đầu đuôi câu chuyện mạo hiểm vừa rồi. Đến đoạn Gupta dùng Bob làm mồi, ông ngừng nhai, rụng rời, sửng sốt. Một lát sau ông mới tiếp tục ăn, và ông nói nho nhỏ:

– Ta không trách con, nhưng thật ta không bao giờ dám táo gan đến mức dám làm như vậy, lỡ con chó chết thì sao? Đó chính là nhược điểm của ta, ta nhiều tình cảm quá.

Sau bữa ăn, ông Gordon Russel thấy khỏe nhiều, như được sống lại. Cậu y tá bắt đắ dĩ lại rửa vết thương và lấy thuốc rắc lên, băng bó dán kín như cũ. Xong đầu đó, ông đề nghị:

– Ta cần phải ngủ! Chúng ta cần phải ngủ, nhất là con.

Ông ngã mình xuống, nhắm hai mắt lại. Từ hai ngày qua, Gupta không ngủ được quá một giờ. Nó sung sướng làm theo lời chủ, nằm xuống toan đánh một giấc ngon lành. Thình lình, Bob vểnh tai lên và găm gừ trong cổ họng. Gupta mở choàng mắt, đặt tay lên mõm nó, con vật

hiếu ý im ngay. Ban đầu Gupta không nghe gì, trừ tiếng côn trùng vo vo giữa các lùm cây. Rồi nó nghe rõ ràng có tiếng người, thú tiếng người quen thuộc: tiếng tên Radha Kishen.

—... Và chúng đi bằng ngã này, thấy không, rong rêu trên tường tuột mất. Đưa khẩu súng đây! Tôi leo ra vườn...

Gupta chộp ngay khẩu súng trường. Bụi rậm thấy trò nó nấp chỉ cách lâu đài trên năm mươi thước là nhiều. Chắc chúng sẽ đến khóm cây này và lục soát liền bây giờ. Làm sao đây? Ông chủ yếu quá, không đi được. Ở yên đây thì chúng sẽ khám phá ra liền, trừ khi có phép tiên. Chỉ còn một cách cuối cùng; mình rời nơi này để chúng đuổi theo rồi tìm cách làm chúng lạc hướng. Gupta nghĩ thêm: phải đem Bob theo, kéo nó làm lộ chỗ chủ nằm. Gupta quả quyết đứng lên, mò

ra, tiến về hướng tiền diện lâu đài.

Nó phóng một cái qua khỏi tảng đá và huýt sáo gọi Bob theo. Bất ngờ, Gupta đụng đầu ngay với Jaggat Singh. Tên béo phì này nhát gan cho đến nỗi không dám theo đồng bọn vào lâu đài, hăn bảo Gaffar Khan thế này:

– Để tôi đứng đây canh chừng cho, trường hợp tụi nó chạy ra...

Và thế là Gaffar Khan nghe lời, để hăn đứng canh. Nhưng nhác thấy Gupta, hăn sửng sốt, đôi bên chưa biết nên đối phó với nhau cách nào thì Bob sủa to lên. Jaggat Singh nháy chồm lên như thể đã bị chó cắn vào bắp chân đầy mỡ vậy. Hăn rống:

– Cứu tôi! Cứu... Gaffar Khan ơi... Cứu! Cứu!

Và hấn chạy tuốt vào lâu đài, nhảy bừa lên mấy đồng đá nhanh nhẹn, dễ dàng như một con cheo, trái với thói quen nặng nề của hấn mỗi khi di chuyển. Trong lâu đài, chỗ ông Gordon Russel nằm hôm qua. Gaffar Khan sắp đưa súng to nòng cho tên Radha Kishen. Tên này ngồi vắt vẻo trên cành cây chìa vào cửa sổ, Sadar Makhan thì đứng lên vai Gaffar Khan để vói đưa súng lên. Khi nghe Jaggat Singh rống, Gaffar Khan quên Sadar Makhan đang đứng trên vai mình, quay lại làm Sadar Makhan mất thăng bằng, hét dựng lên và nhảy bừa xuống cho khỏi té nặng. Không may, hấn nhảy nhằm hòn đá nhọn làm bàn chân bị thương. Sadar Makhan chửi rửa liên hồi trong khi tên Jaggat Singh chạy như ma đuổi bên lưng. Jaggat Singh thở hồng hộc, mặt đỏ như Jaggat Singh, mồ hôi chảy trên má.

– Chúng ở ngoài kia, chúng... có cả con chó quỷ! May cho tôi thoát được! Ông Gordon Russel nhắm bắn tôi, tôi phải chạy...

– Anh thì chỉ biết có... chạy trốn! – Gaffar Khan khinh bỉ nói.

– Vậy chó tôi đã giao cho anh khẩu súng, sao không bắn ông? Mà lại chạy?
– Bắn ư? Đâu có kịp? Tôi phải lựa hai đường: chết hay chạy trốn, chúng bò dọc theo vách mà đến, bất ngờ quá, khi tôi vừa thấy ông Gordon Russel, mũi súng đã chĩa vào tôi. Không hiểu sao tôi chưa chết chó?

Gaffar Khan nhú mày suy nghĩ đoạn đưa mắt lên cảnh cây chỗ Radha Kishen ngồi:

– Xuống đi! Mình phải đổi kế hoạch mới xong. Và quay sang tên Jaggat Singh, hỏi gặng:

– Chắc không? Chắc anh thấy ông chủ không? Theo tôi, có lẽ anh chỉ thấy con chó với thằng nhỏ, tôi dám cá là không có ông Russel.

Jaggat Singh hơi trù trù một chút, mà thôi, thà là nói dối chứ hắn không muốn mang tiếng nhát gan, xấu hổ chết đi được. Jaggat Singh xác nhận:

– Có chó! Có ổng. Gaffar Khan ơi! Ổng coi không khỏe lắm mà... mà tôi dám chắc anh thấy ông cầm súng, anh cũng phải... ngán. Tôi thấy rõ ràng cả ba: Gordon Russel, con chó với thằng Gupta, đủ mặt.

Gaffar Khan thở dài bất mãn, hắn đặt khẩu súng trường to mà hắn đánh cắp đem qua xuống đất, nói dè chừng:

– Tôi nghi quá, nếu không nghe tiếng con Bob, tôi dám tin là anh thấy ảo ảnh. Anh tôi lắm, chắc anh nói dối, anh không thấy ông Russel.

Đợi cho Radha Kishen trụt xuống xong, cả bốn người lục tục kéo về trại. Gần đến lều hắn bỗng dừng lại, nắm vai tên Jaggat Singh lay mạnh:

– Thú thật đi! Thú là anh đã nói dối đi! Tên đầu bếp hoảng hồn muốn trả lời nhưng thốt không ra tiếng.

Gaffar Khan càng nắm chắc vai hắn, lắc dòn:

– Đồ heo mập! Nói thật đi! Sự thật! Mà nghe chưa? Mạng sống tụi mình tùy

vào đó, ông Gordon Russel có mặt cùng với thằng Gupta không? Nói mau!

Hắn nói tay ra, Jaggat Singh lão đảo lúi lại, hai tay bưng lấy cổ, sợ hãi nhìn cả ba bạn, run rẩy nói:

– Tôi lầm! Có lẽ tôi thấy lầm, không có ông Russel nhưng tôi thề là có thằng Gupta với con chó, có cả súng.

– Đủ rồi tôi tin anh (quay sang hai tên kia, hắn nói) các anh nghe đây: Ông chủ bị thương nặng không đi được, nó giấu ông đâu đó đi kêu cứu. Thằng này phải chết! (hắn nghiêng răng nghe kèn kẹt) Nó phải chết! Rượt theo ngay! Không khó khăn chi đâu. Đừng quan tâm đến chủ nó, ông ta sẽ chết dần.

– Anh tính giết thằng nhỏ à? Nó còn nhỏ... tôi tự hỏi mình có nên...

– ĐỪNG, tôi đã biểu, đừng giở giọng nhân đạo. Nó mà thoát thì không khác gì ông Russel sống, nó sẽ liên kết với cảnh binh. Không sớm thì muộn chúng ta sẽ bị tù chung thân là ít nếu không bị treo cổ.

Cả bọn lặng thinh. Gaffar Khan thêm:

– Các anh biết đảo Andaman chớ? Có nghe nói chớ? một người ngu thì chịu được cảnh tù đầy, nhất là tù ngoài đảo đó, còn tôi, dân Pathan thì không, không đời nào. Thà tôi chết tức thì do một con rắn độc còn hơn, tôi không thích chết dần mòn ngoài đó với lũ trộm cướp, bắt lương nhân nhản trên xứ Ấn Độ này!

Tên Jaggat Singh nghĩ sao? Hắn nghĩ thế này: “Dóc hoài! Làm như giòng giống Pathan là giống quí tộc không bằng, cả

mày nữa, Gaffar Khan ơi! Mày thì lương thiện cóc gì mà chê tội tù ngoài đó bất lương, không muốn sống chung? Chính mày là đầu têu, lôi tao vào cái vòng oan nghiệt này”. Nhưng có cho Jaggat Singh một nắm tiền vàng, hắn cũng không mở miệng nói ra câu đó. Nói ra làm chi? Đặng Gaffar Khan nó bóp cổ cho ư? Jaggat Singh đâu ngu dữ vậy. Jaggat Singh tán đồng liền:

– Phải! Phải! Nhất nhậ tại tù thiên thu tại ngoại. Tự do sướng hơn!

Trong khi đó, Radha Kishen với Sadar Makhan lo lắng trông thấy. Chúng đều nghe đến tên hòn đảo này, đảo nằm trong vịnh Bengale. Tù khổ sai được đưa ra đó, đời sống thật là khủng khiếp, không mong gì vượt ngục, vì quanh đó là biển xanh và cá mập nhiều như rươi, lúc nào cũng lảng vảng tại đó chờ mồi!

Giọng Radha Kishen lạc đi vì lo lắng:

– Làm sao cho thằng tiểu quỷ câm đi được? Ông Gordon Russel thì sẽ chết vì đói và vết thương hành, chớ nó, nó lạnh như con sóc mà lại có súng bên mình...

– Anh đừng lo, nếu nó đi, nó phải đi về phía làng nào gần nhất, hướng đông. Mà qua hướng này nó phải đến một cái vực vừa hẹp vừa sâu. Mình chỉ cần đến trước nó, chặn nó ngang chỗ hai cái cầu dây là mọi việc tốt đẹp liền.

Sadar Makhan reo lên một tiếng biểu lộ sự mừng rỡ. Hắn biết rõ vực này, không thể lội qua được vực ấy, vì có một con suối chảy rất mạnh, dù về mùa khô ráo nhất trong năm. Gaffar Khan nói:

– Tôi có kế này! Anh Radha Kishen chạy mau đến phía cầu và cắt đứt cầu đi, chúng tôi...

– Sao? Cắt đứt cầu đi hả? Cha! Đừng giỡn mà! Cảnh sát biết được, họ chặt tay đó!

– Ngốc! Họ làm sao biết nổi trừ khi chính miệng anh khai ra. Làm việc với bọn nhát gan như anh, chán quá đi! Ai ở đó mà thấy anh cắt cầu, may ra có khi... Đó, hãy nghe tôi, tôi tính kỹ rồi, một là mình cắt đứt một cầu, đón nó cầu kia, hai là không cắt cầu nào hết, thì chia hai tốp canh chừng ở hai cầu. Nhưng chính lỗ miệng anh mới nói đó: thằng Gupta nhanh như sóc. Vậy nên tự lại một cầu mà chặn nó thì chắc ăn hơn.

Bàn qua tính lại một hồi, chúng thuận nghe lời Gaffar Khan: Radha Kishen đi cắt cái cầu phía bắc, tức cầu dây Ramesshwat, còn Gaffar Khan, Jaggat Singh, Sadar Makhan thì núp ở đầu cầu phía nam. Jaggat Singh chuẩn bị một

giỏ thức ăn rồi bọn người rời trại.

Gupta núp thấy hết mọi cử động, nhưng rủi cái là nó không nghe được gì cả. Gupta cũng muốn rời khu rừng nhưng cố nán lại vì sợ bọn này lừa mình rồi sẽ quay lại. Được một lúc khá lâu, nó tin rằng sự ra đi này không phải là cái bẫy như nó nghĩ, yên lòng chui ra. Bọn bắt lương để lại rất nhiều thức ăn, nó phục hồi can đảm trở lại, nó sắp hai giỏ thức ăn thật to mang về cho chủ và kể rõ chuyện chúng bỏ đi.

Ông Gordon Russel trông thật thảm hại, ông không còn bị hành hạ vì vết thương, lại bị sức nóng hành. Không ăn muối từ hai ngày nay – người ta biết rằng muối rất cần cho cơ thể, nhất là tại những xứ nóng, vì cơ thể cần chất này để thay thế chất muối tiết ra theo mồ hôi. Biết chắc quân gian bỏ trại, Gupta chạy bay về

lều, lấy cho ông chủ mấy viên muối. Ông Gordon Russel cũng muốn cùng Gupta góp sức trong công cuộc chiến đấu khổ nhọc này sau khi đã để Gupta gánh vác nhiều ngày, nhưng ông đứng lên không nổi.

Ông lơ lửng giữa không trung, mình trên trời đầu dưới nước. “Mình phải ngủ, vì biết đâu lát nữa mình có thể thức thay cho Gupta?” Và ông làm liền điều đó. Khi tỉnh dậy, ông thấy tỉnh táo hơn dù vết thương làm ông nhức tận xương. Gupta thì nằm dài trên đất, ngủ ngon lành như chưa từng được ngủ nhiều ngày. Trông nét mặt ngây thơ, vô tư lự của nó, ông thương xót vô cùng. Tội nghiệp nó! Nó đã hành động như là một người từng trải, nhiều tuổi vậy! Tuy nhiên, hẳn còn nhiều thử thách nữa cũng lại nhờ ở mỗi mình nó thôi, ta vô dụng quá!

Ông toan đánh thức nó song do dự, không đành lòng. Sau cùng, ông lay nhẹ Gupta. Gupta mở mắt còn trĩu nặng, ngồi lên ngáp dài rồi cầm cúi thu xếp vật dụng. Nó làm một cái lều tranh gần con suối chảy ra ao, đoạn mang giường mùng ra đó. Nó dìu ông chủ đến giường nằm sau khi thăm lại vết thương lần nữa. Ngần ngừ giây lâu, Gupta cương quyết đứng lên:

– Thưa, bây giờ con đi kêu cứu. Con sẽ trở lại trong bốn ngày...

– Ô! Gupta! Con còn mệt lắm, khoan đã, đừng đi ngay bây giờ. Vả lại trời sắp xế rồi. Phải những hai ngày đường mới đến nơi gần nhất. Trong tình trạng này, con đi ngay vô ích, hãy ngủ! Ta sẽ đánh thức con dậy lúc trời sáng...

– Con sợ mất nhiều thì giờ quá, nếu con không đi liền...

– Con sẽ ngã quỵ dọc đường nếu đi ngay bây giờ. Con hãy nghe ta, ta khôn hơn, con biết đời sống trong rừng già nhưng hiện giờ thì ta có lý, con ngủ đi!

Gupta vâng lời chủ, ngủ liền một giấc từ đó cho tới bình minh. Khi những tia sáng đầu tiên ló dạng, ông gọi nó dậy. Gupta ngồi lên, có cảm tưởng mới ngủ mười lăm phút trước đây! Vậy mà khi ông chủ bảo ngủ nó khăng khăng đòi lên đường kêu cứu!

– Gupta! Con ngủ mấy giờ, con biết không? Gà gáy cả chục lần...

– Thưa ông, con có nên đem cả súng theo hay đừng?

– Thôi, con ạ! Con mà lọt vào bẫy chúng thì tên cướp càng giết con sớm hơn.

Thầy trò chia tay, ông Gordon Russel còn dặn dò năm lần, bảy lượt:

– Con cố mở mắt cho to mà đề phòng. Đừng liều lĩnh nghe chưa! Thôi con đi! Xin Thượng Đế phò hộ cho con! Dù ta có chết đi nữa, ta vẫn biết ơn con. Cố mà bảo toàn tính mạng! Ta tiếc không sống lâu để thương yêu, bù đắp cho con...

Gupta ghen ghen:

– Xin ông chủ tin con! Chúa sẽ thương mà giúp con đi về bình yên! Ông chủ sẽ nằm trên cái võng... Ông chủ đừng lo ngại gì hết. Ông chủ vẫn thường nói rằng: “những kẻ ăn ở hiền lành sẽ được

bình an sau cùng” mà, ông quên sao?

Gupta suýt khóc nhưng gượng kịp, nó tin là khi ra đi mà khóc e rằng không hên. Nó cúi xuống chào ông theo phong tục xứ mình, rồi lên đường. Bob theo sau. Ông Gordon Russel dõi mắt theo thằng bé, lòng bồi hồi thương cảm, ông nở nụ cười buồn.

– Thật khó mà tìm thấy một đứa trẻ thứ hai như thế, can đảm, bền chí hơn cả người lớn, trung thành hơn cả một vú già trong thế kỷ trước tại xứ mình! Trời ơi! Sao tôi lại dính chặt tại cái giường này? Không biết lần này nó có thoát khỏi quỷ kế của thằng Gaffar Khan không? Lạy Chúa! Thà con giảm thọ hay con chết, nhưng xin Chúa che chở cho Gupta được an lành!

Gupta thì không có nghĩ ngợi lôi thôi, nó chỉ tự hỏi: “Mình sẽ đi đến đâu trong ngày hôm nay?” Gupta đi gần như chạy. Có lúc nó chạy thật sự. Mỗi, nó lại đi. Sau lưng nó, Bob theo bèn gót, mình đẩy bụi bặm, nó thở hồng hộc như cái đầu máy xe lửa già nua lên dốc chậm.

Thì giờ trôi qua, Gupta không dám nghỉ hay chậm bước chút nào, ngay cả lúc mặt trời lên cao nhất. Thỉnh thoảng nó mở bình nước ra uống một hớp và cho con chó một phần bằng phần nó mà thôi. Con vật chỉ ứng uống hết tiết một lần cho đã khát. Mặt trời như thương tình, dịu xuống và dần khuất về phía chân trời. Gupta khuyến khích con vật:

– Ráng lên! Cây cầu dây ở phía Nam không còn bao xa nữa. Qua tới bên kia có một cái hồ nước trong lắm, Bob ơi!

Một con chuột chạy ngang bụi rậm gây nên tiếng động khả nghi làm Gupta giật mình ngừng lại. Khi thấy không có gì đáng lo, nó tiếp:

–...Và tao biết cái hồ nhỏ có nước trong, mát quanh năm... Anh em mình ngừng lại, ăn uống đàng hoàng rồi tìm một cái cây to có cành cao mà đánh một giấc cho đến sáng mai, khỏi sợ gì hết.

Sự sung sướng làm Gupta tưởng tượng xa vời thêm ra:

– Đây rồi, sau khi mình kêu cứu, ông chủ sẽ nằm một võng, tao với mày nằm một võng, bắt tội Gaffar Khan khiêng, sang hơn cả ông hoàng... Chịu không?

Con vật nũng nịu dụi đầu vào chân Gupta, kêu lên nho nhỏ, Gupta cúi xuống:

– Chà! Không chịu nằm chung với tao hả? Thôi được, tao sẽ bắt tụi nó dẹt riêng cho mày một cái võng bằng gấm cho sang hơn, nghe? Tao sẽ ra lệnh cho tụi nó kêu ông chủ bằng cụ, kêu tao bằng ông, còn mày thì bằng cậu, ứng không?

Và Gupta cười sang sảng, tiếng cười trong trẻo vang động cả rừng già làm cho vài con chim nhút nhát vội vàng vỗ cánh, bay lên. Than ôi! Gupta không bao giờ có thể ngờ rằng tụi sát nhân đã chờ sẵn bên cầu để giết nó và con vật. Nếu biết, Gupta hẳn không bao giờ dám đi nghênh ngang giữa đường và vui vẻ đến mức đó, nó sẽ cẩn thận hơn... Song biết làm sao được? Nó chỉ là đứa trẻ...

Gaffar Khan và Sadar Makhan nằm dài trên cỏ sau khi cắt Jaggat Singh ngồi gác trên ngọn cây. Cả hai vừa mơ màng nghĩ đến cuộc đời sang giàu thế lực khi

kết liễu sinh mạng thằng bé và con chó. Còn ông Gordon Russel thì khỏi bận tâm: ông ta đã chết trong rừng rồi cũng nên. Cũng chẳng cần nghĩ đến chuyện phi tang: xác ông đã có vô số sinh vật trong rừng già lo việc ma chay.

Phần chúng, chúng sẽ tách xa với kho vàng vô chủ, nếu tiện dịp – Gaffar Khan nghĩ thêm – Mình sẽ thanh toán bớt vài thằng, hay giết tuốt cả ba để trọn hưởng sang giàu. Ô! Suy cho cùng thì mấy thằng vô dụng này có sáng kiến hay ho chi đâu? Trong vụ này toàn là công lao một mình ta: giết Gordon Russel, ta giết! Bắn thằng Gupta, ta bắn, con chó rồi cũng vậy cho coi. Ai đã khám phá ra kho tàng chớ?

Bỗng Gaffar Khan giật mình, nhớ đến chuyện thiên đường và địa ngục mà hồi nhỏ hẳn thường nghe mẹ hẳn mang

ra kể để khuyên hấn nên làm lành lánh dữ. Xì! Chuyện cũ mèm, xưa rích, để phỉnh con nít chớ phỉnh sao được Gaffar Khan? Mà dù cho có thật, mấy chỗ đó xa lắc, chết rồi mới biết. Cốt sao hưởng lúc sống đầy cái đã! Nếu quả có địa ngục thì làm sao mình tránh nổi?

Vì chậm quá rồi, thêm hay bớt vài mạng người cũng không thay đổi được. Mình giết biết bao nhiêu mạng? Không nhớ xuể nữa. Gaffar Khan tặc lưỡi một cái, cười gằn như thách thức:

– Tụi quân canh dưới đó cứ mở cửa đi, còn lâu lắm tao mới xuống dưới, hà, hà, hà!

Sadar Makhan đang lim dim mắt, nghe những lời quái gở của Gaffar Khan, hấn tưởng tên này hóa cuồng, vội vàng ngồi lên, dớn dác hỏi:

– Anh nói cái gì vậy? Anh tỉnh không?

– Chớ ai điên hồi nào mà không tỉnh?

– Chớ anh nói gì quân canh... mở cửa?

– A! Tôi nói chuyện chơi mà... tôi nói là tụi quân canh dưới địa ngục cứ mở cửa sẵn chờ, còn lâu tôi mới xuống, hiểu không?

Hai tên gian ác cùng cười sằng sặc. Riêng Sadar Makhan thì vừa cười, vừa nghĩ “Nếu có địa ngục thì chắc chắn là Gaffar Khan phải chui vô sau khi chết, khó lòng thoát khỏi, trừ phi có cánh, mà làm sao nó có cánh được? Cánh ở trên nhà gác Thiên Đàng chớ, ai hiền lành, tu nhân tích đức mới được lên nhận đôi

cánh chó. Rồi hắn chợt nhớ đến thân phận mình mà đâm lo lo, nhưng sau đó, hắn chống chế rằng không phải lỗi hắn, hạn không có chủ mưu vụ này, tại Gaffar Khan mà ra. Ủa, nhưng tại sao mình không từ chối? Mình cũng tham vàng!

Lần thứ nhất, lương tâm của tên Sadar Makhan vùng dậy! Song quá muộn. Sadar Makhan tặc lưỡi tự bênh vực mình trước tòa án lương tâm: “Làm sao chống lại thằng gian ác được? Nó hung dữ, nó buộc mình vô, nếu không nó vu cáo cho mình”. Thế là xong, lương tâm của Sadar Makhan yếu quá!

Còn Jaggat Singh? Thật khổ sở cho thân hắn: khi người ta đã béo phệ mà còn phải ngồi dạng hai chân hai bên trên một cành cây, nhất là cái bụng nặng chứa đầy những mỡ lại cứ phải nhìn về hướng tây vào lúc mặt trời lặn. Tuy vậy, Jaggat

Singh không dám kêu ca, sợ Gaffar Khan nổi nóng, Gaffar Khan vốn rất dễ dàng nổi nóng.

Khi Jaggat Singh bắt đầu nản, muốn tuột xuống vì chịu hết nổi thì, trời ơi! Rõ ràng hắn thấy thằng bé đang đi về hướng này, bên cạnh là con chó tung tăng. Thật là trời thương hắn, hắn nghĩ thế, trời đền công hắn đây mà! Lập tức, Jaggat Singh lấy tay che mắt để nhìn cho kỹ những miếng mỗi tự động đưa vào miệng cọp! Sau cùng, Jaggat Singh thở phào như trút một tạ gạo xuống khỏi vai. Vội vàng tuột xuống rồi khom mình để khỏi bị kẻ thù trông thấy, Jaggat Singh chạy lại bên hai bạn, chạy dọc, ẩn mình trong đám hoa rừng nhiều màu sắc sỡ:

– Gaffar Khan! (Jaggat Singh gọi nhỏ, tay lay vai đồng bọn) thức dậy đi, chúng tôi! Tôi vừa thấy chúng trèo qua

ngọn đồi kia, cách đây một đoạn khá xa, nhưng chính chúng, không sai suyễn chút nào, tôi nhìn sai, anh chặt đầu tôi đi!

– Chúng? Là những ai?

– Ai nữa? Thằng nhóc và con chó.

Sadar Makhan ngáp gấn sái hàm trong. lúc Gaffar Khan ngồi bật dậy như cái lò xo bị đè xuống vừa bung lên. Hắn nhặt khẩu súng sẵn vừa đánh cắp của ông Gordon Russel, lên đạn, rồi nói:

– Nghe đây: tôi qua núp bên kia cầu. Hai anh ở bên này, cứ yên lặng chờ cho thằng bé với con chó lên cầu rồi hãy chường mặt ra, la hét ầm ỹ lên như thể là định đuổi theo chúng. Khi chúng đến giữa cầu, tôi sẽ chặn lại và bắn ngay vào đầu mỗi đứa một phát, cả chó cả người

sẽ lặn tòm xuống vực sâu, thịt xương nát tan... Sau đó xác chúng sẽ trôi theo dòng nước, cuốn tận đến thác mất tích luôn. Tôi bảo đảm với các anh là nếu xác chúng không tiêu tan đi nữa, cũng không ai nhận ra: trừ cha nó... Mà cha nó thì đã theo ông bà về dưới từ lâu.

Jaggat Singh rùng mình một cái, ớn lạnh vì sợ. Tên Sadar Makhan thì gật đầu, công nhận lời tên cầm đầu là đúng... Gaffar Khan bước qua cầu trước khi quay lại dặn:

– Mấy anh đừng ở đây. Hãy đến núp cách chỗ này năm mươi thước về phía tay phải kia... Hẩn chỉ tay về hướng Bắc, tiếp: –... Chặn thẳng Radha Kishen lại khi nó vừa tới. Biết chừng nó cũng gần trở lại đây rồi đó. Đừng để nó làm hỏng kế hoạch của mình. Hãy nhớ kỹ lời tôi, phải nhớ kỹ thằng nhỏ lạnh, con chó

cũng quý quyết nữa.

Jaggat Singh và Sadar Makhan làm theo lời Gaffar Khan ngay. Gaffar Khan hài lòng lắm, thủng thỉnh bước lên cầu. Ba mươi thước dưới chân hắn, một giếng nước chảy xiết trong lòng vực sâu lởm chởm đá giống như hàm răng của gã khổng lồ. Bọt nước sủi trắng xóa. Mặt trời lặn càng lúc càng mau hơn khi xuống gần chân trời.

Một sự im lặng đáng sợ bao trùm cả cảnh vật. Bờ bên phải Gaffar Khan hờm sùng chờ. Bờ bên trái hai tên Sadar Makhan, Jaggat Singh nấp trong bụi rậm. Cái bẫy đã giăng ra, người và vật nhất định sẽ chui vào. Khi hai sinh mạng này bị kết liễu thì đời ông Gordon Russel cũng tàn theo, dễ như lật bàn tay.

Gupta rảo chân bước, một mặt cái

hy vọng được giải khát sớm và được nghỉ làm nó thêm hăng hái, mặt khác, nó cũng muốn qua khỏi cầu trước khi trời tối hẳn. Nhưng kìa, con chó từ nãy vẫn chạy lon ton sau lưng Gupta vẻ mệt nhọc, bỗng ngừng lại, ngẩng đầu lên hít mạnh, rồi nó nhìn sang phải, nhìn Sang trái, găm gù nho nhỏ và chạy vụt vào bụi rậm sủa ầm lên.

– Lại đây! Bob! Lại đây!

Bob vẫn không quay lại. Gupta sức nhớ ông Gordon Russel vẫn thường nói với con vật: “Ngoan nào! Ngoan nào! Bob!”. Mỗi lúc Bob không tuân lời, nên bắt chước liền. Con vật im lặng và trong sự im lặng tương đối đó, Gupta nghe tiếng chó hớp nước kêu lách chách, lách chách. Gupta phì cười, nguôi ngay tức giận. “Phải để cho nó giải khát, tội nghiệp”. Gupta nói thầm. Gupta cẩn thận

vạch trong bụi cây chui vào và thấy người bạn bốn chân đang say sưa uống nước. Có lẽ cả đoàn báo trong rừng già kéo đến. Bob cũng không mảy may chú ý.

Thay vì rầy Bob, Gupta chỉ khẽ đẩy nó ra, quỳ xuống đó và uống nước từ nguồn chảy luôn dưới một hòn đá đầy rong rêu. Bob gầm gừ xoay quanh chủ đề tìm cách uống nước nữa. Rồi thấy không được, nó bực bội nằm xuống như một con ếch, giữa đám cỏ, gần nơi nước chảy. Dòng nước êm ả chảy luôn trong vạt cỏ được một lúc rồi lại biến vào lòng đất, tiếng kêu nghe rong róc nhỏ nhỏ vui tai. Uống xong, Gupta đứng lên, người và vật đều đã khát. Trên trời thấp thoáng ánh sao.

Con Bob uống no căng bụng ra. Gupta thấy một bên sườn của nó lúc này xẹp

ve bây giờ căng phồng lên. Đây là lần thứ tư khi chủ bị nạn, Gupta thấy lòng thanh thản, vui vẻ, nó huýt sáo nho nhỏ và con vật nhảy căng lên, rồi cả hai nằm lăn dưới cỏ. Con Bob, nhận thấy chủ vui nó lăn lộn trong cỏ ướt nhiều lần rồi vung vẩy, rũ lông làm cát ướt bắn đầy mình tiểu chủ. Gupta cười khanh khách. Vài tia nắng cuối cùng sắp tắt hẳn trên nền trời hoàng hôn. Gupta tìm đường dẫn đến chiếc cầu. Nó bảo Bob:

– Thôi chúng ta lên đường! phải qua cầu trước khi trời tối đen. Nếu không khó đi lắm. Bob nghe ngóng một chút rồi vẩy đuôi, nó đứng bằng hai chân sau, hai chân trước bám vào cái xích đựng thịt Gupta mang theo mình. Gupta cười bảo nó:

– Đồ ăn tham! Bụng mày sao mà giống cái túi lủng, nhét thịt vô đầy một

chút là trôi mất tiêu!

Nhưng Gupta cũng dừng lại, mở xách, lấy miếng thịt báo quay vàng ngậy ra, rồi lục tìm dao:

– Đây nè, cho một miếng thôi, nghe không? Phải để dành. Coi tao đây: tao không đụng tới, tao chỉ ăn có chút bánh đây này. Để qua khỏi cầu mình sẽ ăn, ngon hơn.

Cặp mắt xanh của con Bob sáng rực lên và khi chủ nó vừa lấy thịt ra, chưa kịp dùng dao cắt cho nó một miếng nhỏ như ý định thì vụt một cái, con vật chồm lên giật miếng thịt, chạy bay. Gupta tức giận kêu lên và đuổi theo, nhưng khi nắm được cổ nó, nó đã ăn hết một nửa rồi. Thật là quá, miếng thịt dành cho cả cuộc hành trình chứ ít đâu?

Bob vụt chạy, song rồi biết lỗi, nó quay lại, cúi đầu, đuôi và tai quặp xuống, bộ dạng nom thật đáng thương. Gupta vỗ vỗ vào mõm nó, nói:

– Tao cũng đói mà ráng nhịn, mày hư lắm, nhưng mà thôi tha cho! Nếu tao không thương, tao quất cho một trận đau ngất chớ không phải lôi thôi đâu!

Bob nghech mõm lên, đuôi nhip nhip lộ vẻ mừng rỡ, nó biết rằng đã được Gupta tha tội cho rồi. Rồi Bob ngồi xuống coi bộ bối rối trong khi chủ nó dùng tay lau sơ sơ miếng thịt còn lại, cho vào xách và lấy một miếng bánh vừa đi vừa ăn. Trời tối sầm. May mà Gupta thấy hai hành tinh rất sáng – Venus – ở đúng hướng nó muốn theo để đến cây cầu dây, Gupta theo đó mà đi. Bob chậm chạp theo sau, nó uống nhiều nước quá rồi ăn thịt vô – cả hai ký thịt – nên dạ dày nó trở nên óc

ách, nặng nề. Nhiều lần, tiểu chủ nó phải dừng lại chờ. Sau cùng Gupta hết kiên nhẫn, cúi đỡ nó lên tay.

– Mày thật đáng đòn, nhưng tao thương mày quá. Đừ rồi phải không? Ưng ảm chớ gì? Được rồi, tao ảm cho một chút, nhưng ngày mai thì phải đi nghe không?

Vừa nói Gupta vừa vuốt ve cái đầu đen mượt và còn ướt đầm. Gupta ôm chớ trong tay, xuống dốc và bắt đầu qua cầu. Tiếng thác đổ vang lên tận tai Gupta. Gupta vẫn không chút nghi ngờ, vui vẻ nói:

– Nếu mày không dễ thương tao sẽ vứt mày xuống dưới kia, dưới đó đá lởm chởm như cả trăm con dao nhọn. Hết đời mày, còn hòng gì ăn cướp thịt...

Bob ngừng lên, liếm mặt chủ để tỏ ra mình hiểu là chủ chỉ nói đùa thôi. Đúng lúc đó, bỗng thân nó săn cứng lại, hai tai vểnh lên, lông khắp mình dựng đứng, nó gù gù nho nhỏ và nhoài cổ ra qua vai Gupta – cái vai trần không áo – để nhìn lại phía sau. Gupta không nghĩ đến gì khác ngoài cảnh cây to sẽ được treo lên nằm ngủ trong mười phút tới, hỏi đùa:

– Cái gì vậy? Đừng sợ, có tao đây mà! Đồ nhát gan! Chút nữa là mình qua khỏi cầu và được nghỉ ngơi. Đừng sốt ruột!

Lạ thay: được chủ vỗ về, Bob vẫn không im lại rên rỉ to thêm. Thật ra nó không nghe gì hơn Gupta, nhưng ban đêm cái mũi ươn ướt của nó trở nên rất thính, có ích hơn đôi mắt. Bob đã đánh hơi được mùi của Jaggat Singh và Sadar Makhan. Nhất là tên đầu bếp mỗ hôi hắc nặng mùi hơn ai cả. Bob ghét Jag-

gat Singh cũng gần bằng Gaffar Khan, vì những khi ông Gordon Russel vắng mặt, tên này hay chơi xấu lắm, hấn cho Bob ăn lưng lửng mà thôi!

Cái dốc nhỏ có trái đá dẫn xuống cầu dây. Hai bên có hai hàng cột cắm sâu dưới đất. Những cái dây chắc dùng làm cầu được cột chặt vào các trụ này, y như dây neo, những dây phía dưới làm cầu, còn dây trên thì làm tay vịn. Gupta nắm dây thông thả xuống cầu. Con chó không bằng lòng, gào lên. Gupta gắt:

– Im đi,! Đừng làm tao té giờ đó!
Được ằm trên tay còn sợ nổi gì?

Bob cố hết sức để Gupta hiểu rằng có hai tên gian chờ mình, song vô ích. Vẫn vô tình, Gupta vỗ vỗ mõm nó, bước đi. Tiếng thác đổ, sâu dưới ba mươi thước át cả mọi tiếng động khác. Gió hây hây

vuốt ve mặt Gupta. Vẫn giữ con vật thân yêu bằng tay trái, tay mặt vịn dây cầu, Gupta bước tới không chút do dự trong bóng đêm. Được cỡ ba thước, gió thổi mạnh hơn làm chiếc cầu dây đong đưa vì sức nặng của Gupta và con vật không đủ để giữ cho cầu được vững. Nhưng Gupta không sợ cứ tiếp tục đi cỡ mười thước, chợt có tiếng quát the thé trong bóng tối.

– Gaffar Khan! Gaffar Khan! Nó qua cầu! Nó...

Gupta gần đứng tim khi nhận ra tiếng Sadar Makhan, trong lúc Sadar Makhan tiếp tục réo to:

– Gaffar Khan! Anh nghe chưa? Thăng Gupta qua cầu rồi đó!

Mười giây qua, chỉ còn có tiếng găm gừ của nước dưới vực sâu và tiếng gió

lướt trên cầu. Gupta đứng yên như pho tượng gỗ. Suốt buổi chiều hôm nay nó quên băng kẻ thù. Gaffar Khan và đồng bọn hung ác của hắn như là những dấu chân in trên bãi biển bị sóng cuốn mất tăm trong trí Gupta, thật vậy: mỗi bước chân bước đến đưa Gupta trở về với thế giới văn minh, hình ảnh bọn chúng mỗi nhòa nhạt thêm lên, cho đến một lúc, Gupta quên tệt chúng. Nó tin tưởng đến ngày mai, đến cái làng gần nhất mà nó tới cầu cứu, đến vị bác sĩ, đến cảnh tượng ông Gordon Russel nằm trên võng, đến...

Giọng nói của Gaffar Khan át cả tiếng gió và tiếng nước gào thét dưới vực sâu:

– Tôi đợi nó đây? Đẩy nó về phía tôi.

Gupta choàng tỉnh. Lòng Bob dựng đứng lên, nó ngẩng nhìn tiểu chủ như

muốn hỏi: “Lại đánh nhau nữa phải không?”. Gupta quay nhìn phía sau song không thấy gì cả, bóng tối phủ dày im sững, nền trời thì hơi nhạt hơn và ánh sao trông xa như một cái gối găm kim gút. Chiếc cầu rung động nhẹ, nhờ vậy, Gupta biết là có người vừa bước lên cầu, tiến về phía nó. Chắc là thằng Sadar Makhan làm theo lời tên Gaffar Khan chứ còn ai? Như cái máy Gupta bước tràn ra giữa cầu. Mỗi bước chân Gupta cái cầu lại trĩu xuống, cầu đã quá cũ tuy ít người đi lại – và không hề được sửa sang.

Gupta đi được gần hai mươi thước, còn cỡ bốn mươi thước nữa là qua khỏi cầu. Giọng Gaffar Khan vang lên, nóng nảy:

– Sadar Makhan, anh tới chưa? Nó đâu?

Gupta run rẩy gần như ngã khụy xuống, không bước tới được mà lùi cũng không, vì trước mặt sau lưng đều có kẻ thù đón đợi. Hoảng sợ, Gupta đành đặt con vật xuống cầu và vô cùng kinh ngạc thấy con Bob tức thì chui qua chân mình chạy về phía tên Sadar Makhan.

Tiếng chó sủa làm Gupta can đảm lại, khuyến khích:

– Giỏi đó, Bob! Tấn công liền đi!

Đó là những lời Gupta nghe chủ thường dùng để sai khiến con Bob mỗi khi bị nghẽn đường vì bò (Sự kiện này thường xảy ra tại Ấn Độ, phần đất bò được xem như một linh vật). Bob luôn luôn phản ứng mạnh mẽ: nó xông vào giữa mấy con vật ăn cỏ mà sủa rống lên và tìm cách tấp vào chân chúng. Bây giờ cũng vậy. Bob sủa âm ỹ, tiếng nó gần át

tiếng thác gầm.

Sadar Makhan lùi lại ngay; hắn vẫn gờm hai hàm răng của Bob dù hắn có con dao trong tay. Hắn làm gì được với con dao trên một cái cầu dây không ngừng đu đưa như cái võng dài vì gió lớn? Đã vậy con Bob đen như mực, lẫn với bóng đêm, hắn không thể nhận ra, còn dưới chân hắn thì vực sâu thăm thẳm, Sadar Makhan vừa thụt lui vừa chửi rủa âm lên để dọa con Bob. Trong lúc đó, Gaf-far Khan bước lên cầu, hắn cảm thấy cầu rung động dữ dội:

– Cái gì vậy hả Sadar Makhan?

– Con chó quý căn tôi...

– Đá nó một cái cho nó lăn tòm xuống vực sâu, dù sao anh cũng mạnh hơn nó mà!

– Nhưng tôi có thấy gì đâu... mà tôi cũng không muốn lọt xuống vực...

Sadar Makhan vừa nói vừa lùi lại thật mau, song hắn không dám quay lưng lại, vì hắn muốn cho con vật sợ mình...

Gaffar Khan chửi thề ồm tỏi, và tiến tới. Gupta biết thế vì cầu rung động dữ dội hơn. Gupta do dự vì chưa biết ứng phó ra sao: kẻ thù đáng sợ nhất đang tiến về phía mình, Gupta định quay lui về bờ bên trái, cùng lúc đó, Bob cũng trở lại phía Gupta. Mười giây sau, Sadar Makhan la to:

– Bắn thẳng trước mặt anh là trúng đầu nó liền, tôi đã rời khỏi cầu rồi!

Chiếc cầu lại ngưng rung động, Gupta hiểu ngay Gaffar Khan đã đứng lại, sắp bắn mình. Gupta rất lo: hắn có thể

bắn sai nếu dùng súng trường, nhưng với cái súng săn... thì Gupta chỉ còn một lối thoát duy nhất: nằm phục xuống dưới cầu dây. Nhiều mối dây đã đứt, nhiều mắt dây khác kêu răng rắc như cũng sắp đứt. Gupta suýt lộn qua mấy kẽ dây, song may sao: trong lúc lỉnh quính như thế nó có ý kiến hay là cứ để thân mình lộn xuống và cố nắm chặt hai sợi dây lớn nhất, hai sợi dây chính thôi. Thế là, Gupta bám chặt vào hai dây đó, đong đưa giữa khoảng không bên dưới cầu. Bob chúi mõm vào cổ, sờ soạng và rên rĩ.

Hai phát đạn liên tiếp làm nó nháy dưng. Một tia lửa từ nòng súng dài một thước lóe lên làm khoảng cầu chỗ bên này và bờ bên trái sáng rực. Mất bình tĩnh vì ngọn lửa kèm với tiếng nổ, phần bị thương ở khúc đuôi, Bob phóng về bờ bên trái trong lúc Sadar Makhan chạy lên

quan sát. Vậy là Sadar Makhan bị con vật húc mạnh một cái, ngã chũng, hấn hét lên như bị cắt tiết.

Gaffar Khan đang đi tới, khựng lại vì tiếng hét này. Bob cũng sợ không kém, quay lại phía Gaffar Khan, tiếng thác lộp cả tiếng thở hào hển của Bob, bộ lông của nó lại lẫn vào bóng đêm nên Gaffar Khan không thể đề phòng, đụng phải Bob, hấn cũng hét dựng, cũng nháy chồm lên và cảm thấy mất thăng bằng, một chân vắt vẻo nơi tay vịn của cầu dây. Sợ điếng hồn, Gaffar Khan buông súng ra để níu dây cầu và cây súng lọt qua lỗ hồng rơi tòm xuống vực.

Cây cầu chột rung rinh mạnh làm Gupta khiếp đảm, mấy ngón tay bám chặt bắt đầu lơ lửng. Rồi yên lặng trở lại, cầu bớt đong đưa, Gupta hơi bình tĩnh

một chút. Gaffar Khan hần học hỏi hóng lên:

– Nó đâu rồi? T

iếng nói gần Gupta quá, Sadar Makhan trả lời:

– Thằng Gupta hả! Ai biết đâu.

Tim hần nhảy thành thịch trong lồng ngực vì sự xuất hiện bất ngờ của Bob, vừa xoa xoa sau ót đau điếng vì cú té lăn, hần vừa nói thêm:

– Hồi nãy, tôi thấy nó trên cầu mà.

Bước chân càng đến gần Gupta hơn, Gaffar Khan dẫm lên sợi dây cách tay Gupta đầu cỡ năm phân, rồi hần rời xa và tiếng chửi thề của hần nhỏ dần về phía trái, Sadar Makhan không nhin trước cơn giận của Gaffar Khan như trước nay,

hắn cãi lại ong óng. Jaggat Singh cũng góp lời, tuy từ nãy giờ hắn không dự vào việc săn đuổi Gupta.

– Đồ nhát gan! Các anh để nó qua khỏi cầu rồi!

Gaffar Khan kết tội đồng bọn của mình. Sadar Makhan cãi lại:

– Không có ai qua cầu hết, tôi tránh ra để anh dễ bắn, rồi anh bắn xong là tôi trở lên cầu liền. Con chó chồm lên làm tôi té, chó lỗi gì ở tôi. Không biết con chó quý đâu rồi?

– Tôi cũng bị nó chồm lên làm trượt chân. Nhưng cái đó không quan hệ – Gaffar Khan cần nhả trong lúc chưa hoàn hồn – Tôi muốn biết thằng Gupta đâu? Nó đã lên cầu rồi mà biến mất thì có lẽ nó đã thoát qua cầu, về bên trái...

– Không! Tôi đứng yên đây, mắt không rời khỏi cầu, không ai qua đây trừ thằng Sadar Makhan.

Jaggat Singh lên tiếng biện hộ cho mình. Ba tên im lặng tìm hiểu theo ý riêng về sự kiện lạ lùng. Gaffar Khan chợt nói:

– Gupta là thằng ranh con, tôi dám chắc nó bám dây đu đưa đằng kia chớ không đâu hết...

– Ủa, chớ khi anh bắn, lửa tóe lên anh không thấy nó ử?

– Không, vậy mới kỳ...

– Vậy mà nó ở trước mặt tôi kia chớ. Tôi thấy có một cách giải thích rõ ràng: anh đã bắn trúng nó, nó bị thương rơi xuống cầu rồi, hiện giờ nước cuốn xác nó tuốt dưới xa kia.

– Không! – Gaffar Khan quả quyết
 – Cầu trống không khi tia lửa lóe lên.
 Coi tìm vài cây gậy, cột cành khô vô làm
 đuốc! Phải tìm ra nó, nó đang đu đưa
 dưới cầu. Lẹ lên! Không thôi nó thoát về
 phía bên mặt cho coi!

Trong lúc chúng nói chuyện, Gupta
 không phí một giây, vai và các bắp thịt
 rã rời, tê cứng, nó cố sức móc mấy ngón
 chân vô dây cho hai tay được nghỉ. Rồi
 nó nhích dần hai vai lên. Một lúc sau,
 Gupta trồi lên cầu, nhưng bỗng có một
 bóng đen trờ tới làm Gupta hoảng hồn.
 Ra là Bob, Bob liếm mặt chủ, liếm tay chủ
 để khuyến khích. Gupta mừng thầm, ra
 lệnh nho nhỏ:

– Xích ra, để tao làm việc, đừng làm
 vương tao!

Con chó ngoan ngoan nhích ra.

Trong lúc chủ nó cố sức rút một chân lên, rồi từ từ rút thêm chân nữa, con vật nằm yên chờ đợi... Gupta đã lên được khỏi cầu. Nó nằm ngửa, nhìn trời, trán tẩm tẩm mồ hôi lạnh. Sự mệt mỏi và kinh hoàng làm nó tê liệt cả người. Bob lấy mũi mình cọ vào mặt chủ để lôi Gupta thức tỉnh khi cảm thấy nguy hiểm, cầu lại rung động, có người tiến về phía Gupta.

Và tiếp đó, tiếng Gaffar Khan vang lên trong bóng đêm, giọng dữ tợn hơn bao giờ cả làm Gupta rùng mình; nhòai người bò dậy.

– Sadar Makhan! Đốt đuốc lên! Tôi thấy có vật gì trên cầu, đúng là con chó... A! Cả thằng Gupta nữa kia!

Gupta cố hết sức đứng lên và chạy trốn, song hai chân tê cứng. Biết bị chúng

thấy rồi, Bob sủa vang lên, nhe răng nhọn để dọa Gaffar Khan. Bờ bên trái, Sadar Makhan quệt diêm và đốt đồng cỏ khô do Jaggat Singh gom lại làm đuốc. Một làn ánh sáng yếu ớt bùng lên, cây đuốc sáng rõ rồi bóng tối bị xua tan.

Sadar Makhan bước lên cầu gờ cao ngọn đuốc bóng dáng to lớn và cái khăn quấn quanh đầu hắn cùng hiện ra dưới ánh sáng một lúc với đôi vai gầy run rẩy của Gupta.

– A! ông–hoàng–của–rừng–già!
Ông đợi đó, tôi lên đón tức thì! Lần này thì... tôi đem kiệu lên đây!

Gaffar Khan cười to, tiếng cười độc ác làm Gupta nghẹn thở. Hai tay quắp lại, hơi thở đứt quãng, chân run bầy bầy, Gupta lặng nhìn Gaffar Khan tựa con thỏ bị răn thôi miên. Gaffar Khan hăm hờ

chưa từng thấy tay chống nạnh, vẻ đắc thắng, nụ cười nham hiểm vẫn giũ trên môi, tàn lửa do bó đuốc Sadar Makhan cầm bay tán loạn trước mặt Gupta. Gaf-far Khan tiến lên một bước rồi dậm bước thứ hai.

Bob từ nãy giờ đứng lặng bỗng hiểu rõ tình thế nguy ngập, chồm tới làm tên gian lùi lại thật nhanh, miệng ra lệnh:

– Gọi chó lại, nếu không mày sẽ hối khi mày ở trong tay tao đó!

Gupta đứng im, thằng bé đã hơi tỉnh táo trở lại, máu chạy đều lên óc và các bắp chân nó bắt run hơn. Gupta cất tiếng, nhưng để cho tên gian không biết nó vẫn sợ. Gupta nói chậm rãi:

– Đừng hòng ngăn nổi tôi qua cầu, có gan thì xô con Bob ra mà chặn đường

tôi coi? Bob – Giọng Gupta chẳng chặc hơn – Chặn đường tên Gaffar Khan lại!

Bob vênh tai nhưng không quay đầu. Nó có vẻ sẵn sàng nghênh chiến, nét mặt tên Gaffar Khan đánh lại, Jaggat Singh hỏi bạn:

– Anh muốn tôi quăng cây đuốc vô miệng con chó quỷ này không? Mình phải làm liền, đuốc sắp tàn rồi, anh nghĩ sao? Gaffar Khan?

– Không! Phải đợi có cây đuốc khác cái đã. Jaggat Singh! Lấy củ khô, và gây làm thêm đuốc nữa, mau!

Nói xong, hắn rút dao găm ra, khí giới cuối cùng của hắn. Bob không chút sợ sệt, nó dặng chân sau ra dáng bộ cứng cỏi, cổ vươn lên và hai mắt phản chiếu ánh lửa rực đỏ của ngọn đuốc. Gaffar

Khan khom mình tới trước, tấn công bất ngờ, con dao nhọn trong tay hấn xía vào con vật. Bob nhanh hơn địch thủ, lùi lại tránh được. Gaffar Khan lại đâm tiếp một nhát thứ hai, hấn đến gần con vật ba mươi phân nữa.

CHƯƠNG KẾT

Chiếc cầu vẫn rung rinh, Jaggat Singh thở hào hển, mồ hôi nhễ nhại đem đến hai bó đuốc. Sadar Makhan đón lấy, châm vào ngọn đuốc cũ rồi ném ngọn đuốc gần tàn vào mình Bob. Con vật tránh khỏi, rằng nó nhe ra, vẻ dữ tợn trong lúc Gaffar Khan cài dao găm vào thắt lưng và cúi xuống thật lạnh toan nhặt bó đuốc dí vào mặt Bob nhưng con chó nhanh hơn, trong chớp mắt, Gaffar Khan bị Bob đớp cho một miếng vào

bàn tay hẩn, bốn dấu răng sâu hoắm tóa máu, tên này hét ngược lên:

– Thắp thêm đuốc! Thắp thêm mau!
Nó trốn bây giờ! Con chó cắn tao đây!

Sadar Makhan đốt ngọn đuốc thứ ba và đưa cho Gaffar Khan. Tên này vừa dùng đuốc quay vòng vòng quanh mình vừa tiến gần con chó, Bob đành lùi dần, ngọn lửa cháy xem bộ râu Bob và nếu Bob không lạnh, chắc cháy luôn cả bộ lông.

Gaffar Khan biết rằng mình đã có thứ khí giới lợi hại trong tay, đang chiếm ưu thế. Bob cứ phải lùi, lùi mãi. Gupta trái lại, không lê chân nổi, vì mệt nhừ, hai tay chống lên tay vịn cầu dây. Khi Gaffar Khan quay tròn ngọn đuốc, Gupta đã đến giữa cầu, cố sức đi mau hơn mà không được. Gaffar Khan gần tóm được

Gupta. Gaffar Khan lại quát:

– Jaggat Singh! Đem thêm đuốc đến đây! Mau! Không thôi tôi đốt sạch bộ râu đầy rận của anh!

Tên đầu bếp vừa vội vã cột bó đuốc mới, vừa trả lời:

– Tôi đem đến bây giờ, tôi đem đến ngay!

Cái cầu dây lắt lẻo, đu đưa làm Jaggat Singh sợ khiếp đảm, nhưng thà qua mười cái cầu dây còn hơn chịu sự giận dữ của Gaffar Khan. Gaffar Khan chop lấy cây đuốc, sau vòng lửa cách hăm sáu thước, Gupta trông rõ nét mặt đanh ác của hắn mà không khỏi rùng mình. Con Bob thì cháy thêm một bên tai.

Gupta cho là mình đã cùng đường, nó dừng lại chịu đầu hàng, nó bảo Bob:

– Thôi! Mình kiệt sức rồi, mình không thể...

Nhưng Gupta chưa dứt. lời, Bob như cảm thấy quá sức, không phải là quá sức chiến đấu mà quá sức về sự kiên nhẫn cho nên, bất ngờ nó đứng dựng lên bằng hai chân sau, nhắm khoảng cách thuận tiện phóng tới giữa hai ngọn lửa vô đúng vào cổ Gaffar Khan. Gaffar Khan cuống lên, buông rời hai ngọn đuốc để giơ tay đỡ, hai cây đuốc tức thì lăn liền xuống vực, bóng tối thừa dịp phủ tràn. Trong bóng tối đen dày, hấn vừa sợ chó ngoạm cổ vừa sợ lọt xuống cầu nên nằm khom mình, run rẩy trong khi cây cầu đu đưa như cái võng vì những cử động vừa rồi.

Jaggat Singh vừa run vừa gạt mồ hôi đem thêm bó đuốc mới nữa. Sadar Makhan cũng vừa run vừa thắp lên. Gupta cứ nhắm bờ bên phải tiến tới, nó

xúc động đến nghẹn ngào trước hành động liêu lĩnh của con vật đáng thương. Song cũng nhờ Bob, nó như được tiếp sức, không còn tuyệt vọng nữa. Chân nó vững vàng. Đến được đầu cầu thì ánh sáng bùng lên. Gaffar Khan bật dậy định đuổi theo kẻ thù nhưng y như lần trước, Bob choán ngay lối đi, sườn bên phải của Bob bị một vết dao do Gaffar Khan đâm lần đầu, song hai tay kẻ thù của Bob cũng nhòe nhoẹt máu.

Gaffar Khan lảng lạng giật bó đuốc trên tay Sadar Makhan, xông đến con vật, trả thù. Bob còn cách bờ sáu thước, Gupta thì đã đặt chân lên đất liền. Gupta kêu to:

– Giữ nó lại! Bob! Giữ nó lại! Hỡi...

Nhưng giọng Gupta tắt nghẽn, vì nó có cảm tưởng mình đã phản bội con

vật trung thành... khi ra lệnh cho Bob đơn thân chống cự với ba tên gian ác để mình tháo chạy. “Mình hèn quá! Nhưng ông Gordon Russel sẽ chết nếu không được cấp cứu gấp, mà Bob làm sao nói được cho người ta nghe?” Gupta tự an ủi bằng câu đó. Trước khi biến vào rừng già, Gupta còn quay lại nhìn cảnh tượng đau xót trên cầu; cảnh đó đã ghi sâu vào tâm trí nó: Bob vẫn can trường nhảy qua nhảy lại tránh ngọn lửa cứ chực dí vào mình, nhưng kẻ địch sơ hở là nó xông đến tấn công liền.

Bob không lùi nữa, hình như con vật tinh khôn biết rằng nó cản bọn này được chút nào là Gupta có thể đi cầu cứu sớm thêm chút ấy. Jaggat Singh từ sau lưng đưa Gaffar Khan thêm cây đuốc nữa. Gupta hiểu thủ đoạn chúng, Gaffar Khan cầm một tay một bó đuốc, trước mặt con

vật có một bức thành lửa, nó phải lùi hay là bị đốt mù mắt tức thì.

Gupta nén khóc nhìn bạn nó lần cuối rồi cầm cổ chạy tràn, nước mắt nó tuôn giọt giọt, nhưng nó không cả ngừng lại để lau. Nó vừa vạch cành cây tìm lối đi vừa khóc rưng rức. Gupta chạy chân không bén gót, thân mình nó nhẹ bỗng, nó chạy như gió lướt trên ngọn cỏ, thỉnh thoảng nó ngẩng lên nhìn sao tìm phương hướng nhưng rừng dày che mất bầu trời. Cho đến một lúc Gupta vấp ngã và hết sức cố gắng vẫn không đứng lên nổi.

Nghĩ đến chuyện mình bỏ con vật lại trong hoàn cảnh bi thảm, Gupta lại khóc nức nở, sau cùng quá mệt, Gupta ngủ thiếp. Giấc ngủ giúp cậu bé đáng thương lại sức song cũng rất nguy hiểm. Trên cành cây, tiếng khỉ báo động chí chóc,

cách đó năm mươi thước có tiếng gà mái cục tác liên hồi hoảng hốt rồi có tiếng công bay xào xạc; một con trăn vừa nuốt gọn con gà mái rừng đang ấp trứng!

Vậy mà Gupta vẫn mê mệt, chìm trong giấc ngủ chẳng hay biết tí gì, ngay cả tiếng gà rừng gáy vang, tiếng các loài vật khác chào đón bình minh. Có lẽ, Gupta còn ngủ lâu hơn nếu tiếng khỉ quanh đó không kêu to lên đồng loạt. Cách đó nửa dặm đường một con cọp vừa vồ được con nai tơ, ác thú xé con mồi ra ăn từ từ, không vội vã. Khi bóng tối tan loãng hoàn toàn, ác thú rời nơi đó đi tìm nước và chỗ mát mẻ để ngủ sau bữa thịt tươi, hơn ba chục kí lô thịt nai làm cho bụng cọp nặng nề, cọp trở thành lạc quan, chậm chạp và hiền lành. Cũng không cần kín đáo làm chi, các loài vật khác cứ lo tránh nó, chứ nó, nó chỉ ẩn

mặt khi cần rình mồi mà thôi, nó không sợ con vật nào cả. Khi chúa sơn lâm đến cách Gupta năm mươi thước, con khỉ già trông thấy bộ lông vằn kêu ầm lên và cả đoàn hợp nhau báo động, Gupta búng mở mắt, song vẫn nằm bất động.

Thằng bé cố tìm hiểu xem mình – đang ở đâu, làm gì. Khi Gupta hoàn toàn nhớ lại mọi việc và toan đứng lên, con cọp đã xuất hiện giữa hai thân cây, nếu không ngạc nhiên dừng lại, cọp đã dẫm một chân lên ngay vai Gupta. Gupta chờ người trong lúc hổ há miệng ra, lùi lại một bước, cặp mắt vàng ánh tẩn ngẩn nhìn Gupta. Hổ đang no không muốn vô mỗi làm gì, nhưng nếu bị trêu tức, thì những móng nhọn của nó sẵn sàng xé nát, không tha sinh vật nào trước mặt.

Gupta như bị thôi miên, nhìn sững ác thú không cựa quậy. Đôi bên cứ

nhìn nhau như vậy trong vài giây đồng hồ, song đối với Gupta lâu như cả năm dài. Cọp nhe răng ra, gầm gừ nho nhỏ rồi như thấy không đáng quan tâm đến thằng bé gầy nhom, ác thú ngậm miệng lại, hai hàm răng khuất mất sau đôi môi dày, cái đầu to lớn quay đi, đưa phe phẩy nhẹ nhẹ và sau rốt, thân mình vẫn vện chìm khuất trong vòm lá.

Tận lúc đó, Gupta mới dám thở phào một cái, rồi khi hổ dữ biến mất, Gupta bắt đầu run. Dần dần cảnh vật lặng lẽ giúp Gupta định thần, một con ác thú đi qua trước mắt nó mà như đi qua trong giấc mộng! Gupta bàng hoàng dụi mắt, ngờ ngợ như mình vừa qua một cơn mơ! Gupta đứng lên, bắt đầu đồ dốc, xuống ngọn đồi um tùm, tiến về bình nguyên, vì Gupta cho là mình đã phí quá nhiều thì giờ trong lúc ngủ. Rừng thưa dần kh-

iến Gupta tìm được phương hướng rất dễ dàng. Một giờ sau, khi mặt trời đứng bóng, Gupta lên đỉnh một ngọn đồi, từ trên đó nhìn xuống thung lũng: làng mạc trải dài dưới chân.

Gupta biết rằng sự cố gắng của mình đã được đền bù. Nó sung sướng vô cùng khi nghĩ đến việc cứu thoát được chủ mình, người mà nó quý mến hết lòng. Gupta tiếp tục bước tới, không cho đôi chân mỗi nhừ và bắt đầu sừng tấy lên dừng lại nghỉ, dù trong vài phút. Chỉ chốc sau, một con chó dữ trong làng thấy bóng người lạ, sủa hóng lên. Một bầy chó khác cũng nhe nanh, gầm gừ. Gupta không mấy may e ngại vì nó biết rõ lũ chó hèn này!

Chúng chỉ chuyên bắt nạt kẻ nào nhút nhát và không tự vệ được. Gupta vừa đi vừa la mắng âm ỹ cất để đánh

thức dân làng đang ngủ trưa. Mười hôm trước đây thầy trò Gupta đã qua làng này. Ông Gordon Russel dẫn nó đến nhà ông Xã trường xin phép cắm trại tại một cánh đồng. Đoạn mua trứng, mua sữa và nhờ thế, Gupta biết ông ở chỗ nào. Khi Gupta vào con đường hẹp, hai bên là nhà có vách đắp bằng bùn khô, vài người gọi nó, song nó không dám ngừng lại trả lời, phần thì sợ mất thì giờ, phần nữa nó e rằng ngừng lại nó sẽ không đủ can đảm bước thêm bước nào.

Nhà ông Xã thật dễ nhận ra: lớn hơn các nhà khác. Gupta dừng chân trước cửa, lên tiếng chào ông bằng những lời lễ phép cung kính nhất. Sau đó, nó thêm:

– Kính thưa ông, con biết rằng thì giờ của ông quý báu, nhưng xin ông bớt cho con ít phút.

Theo tục lệ địa phương, một đứa trẻ không bao giờ được ông Xã tiếp chuyện, nhưng Gupta vừa sung sướng vừa kinh ngạc khi nghe tiếng chân trên đất và ông Xã xuất hiện tức thì, không đợi nó dứt lời. Vừa bước ra, ông vừa nheo mắt để tránh ánh nắng chói. Gupta thu hết can đảm vào đầu lưỡi.

– Dạ, kính thưa ông, chủ con, cái ông người Anh đó, suýt bị giết chết, hiện giờ...

Nhưng Gupta nghẹn cứng ngang cổ họng; nó thấy trong bóng tối sau lưng ông Xã già nua có bộ râu xám là hình dáng lực lưỡng của Gaffar Khan. Tên này hài lòng thấy Gupta không nói tiếp được, hần tiến lên một bước, cười nham hiểm, đón lời:

– Khỏi! Khỏi mất công thú tội, tao đã kể hết cho ông Xã biết rồi. Trong cơn nóng giận mày đã dùng dao đâm vào lưng chủ, tuy nhỏ mà đã gian hùng...

Gupta càng nghen thêm, nó muốn gào to lên, muốn hiểu rõ hơn lời Gaffar Khan. Nó không bao giờ dám tin hai tai nó: Gaffar Khan, tên sát nhân đó mà dám vu cho nó giết ông chủ nó yêu kính hay sao? Đâu có thể có chuyện đó? Nhưng rồi Gupta biết là tên bất lương dám làm mọi chuyện. Và như một phép lạ, Gupta nói được, nói ngay những lời quan trọng:

– Thưa Ngài, chủ tôi bị trọng thương, nếu không được cứu chữa gấp, ông sẽ chết.

Viên Xã trưởng gật đầu, giọng lạnh băng:

– Ta biết rồi, Gaffar Khan đến đây trước mày, có nhờ tao báo cảnh sát vụ này...

– Thưa Ngài, Ngài nhận lời của tôi, đến sẵn sóc cho chủ tôi chứ?

Gupta nóng nảy hỏi, hết nhìn viên Xã trưởng nghiêm khắc lại nhìn về kẻ gian ác trước mặt mình. Giọng chậm rãi, ông Xã nói:

– Chúng ta đợi cảnh sát đến, trong khi đó, ta giam mi! Kẻ giết chủ phải bị tử tội xứng đáng.

Gupta tròn xoe mắt nhìn ông Xã, quá phần uất và tức giận, nó không còn kiên nhẫn ông ta, nó hét to:

– Nhưng chủ tôi cần cứu gấp. Tôi đã đi suốt hai ngày không nghỉ để đến đây xin tiếp cứu!

– Không ai ngu mà đi tiếp cứu một cái xác chết! Cần gì vội vã! Phải đợi cảnh binh tại đây, như thế họ sẽ biết rằng người làng này không đáng đến tội ác.

Gaffar Khan nói với ông Xã trưởng, không đếm xỉa đến lời Gupta. Ông này gật đầu:

– Đúng như vậy! Cảnh sát mà thấy ai ở nhà này, họ hiểu ngay chúng ta vô tội... – Chủ tôi chưa chết! (Gupta lại hét dựng lên). Gaffar Khan đâm chủ tôi, tôi thấy rõ ràng. Tôi xin thề, tôi cũng xin thề là chủ tôi còn sống! Và chủ tôi sẽ không chết nếu mọi người đến cứu kịp thời... Xin Ngài nghe tôi: nếu chủ tôi chết rồi, tôi còn nài nỉ với Ngài làm chi? Sáng hôm qua, khi tôi sắp đi, ông còn sống. Thưa Ngài, cảnh sát sẽ nói sao, bác sĩ sẽ nghĩ sao khi họ đến đó và họ biết rõ rằng

chủ tôi vừa tắt thở vì Ngài từ chối không mang đến thức ăn và nước uống cho chủ tôi? Tôi lạy Ngài!

– Tôi đã cho ông hay rằng thằng mày ranh quái hơn chồn. Nó tưởng ông không biết gì nên mới dám đi ngang đây, bây giờ thấy chuyện đổ bể ra, nó tìm kế khác để thoát thân. Nếu ông nghe nó, khi đi vô rừng nó sẽ chuồn. Thưa ông Xã! ông nên nhốt nó lại, cho người canh chừng. Rồi cảnh sát sẽ tới, họ sẽ xét xử, không ai phiền trách gì ông cả. Bằng không...

Viên Xã trưởng vuốt bộ râu màu xám, gật gù:

– Nếu ông Russel còn sống, khi đó ông ta sẽ nói rõ ai là kẻ có tội. Trong khi chờ đợi, ta giữ thằng này. Ta không muốn làng ta bị nghi ngờ.

Gupta nén khóc mà hỏi, vì nó sợ khóc người ta sẽ hiểu lầm là nó có tội:

– Ngài đã cho tìm bác sĩ và cảnh sát chưa?

– Chưa! Nặng quá! Mát trời một lúc sẽ hay. Cần gì phải đi liền giữa trưa? Chủ mày chết rồi...

Sự tức giận làm Gupta liều lĩnh, nó gào lên:

– Chưa! Chủ tôi chưa chết! Nếu vậy, tôi sẽ chạy đi kêu bác sĩ, tôi không thể để chủ tôi chết... Ngài sẽ thấy, người ta sẽ nói sao về Ngài. Ngài có mắt mà như mù, có tai mà chỉ biết nghe lời man trá.

Nói xong nó lao mình xuống đường, nhưng chưa được năm mươi thước, nó bị bàn tay gân guốc của Gaffar Khan giữ nó lại. Hắn bóp mạnh lên đôi vai gầy gò

của Gupta, nghiền răng, khôì hài một cách độc ác vừa đủ Gupta nghe:

– Trời còn nắng quá! Em ơi! Em nên nghỉ mát cho khỏe trong tù! Đừng lo cho ông chủ vô ích: ông không cần giúp đỡ nữa vì anh đã cho ba bạn anh trở lại hỏi thăm sức khỏe ông rất kỹ càng!

Gupta ù tai, hoa mắt vì những lời nói ác độc của Gaffar Khan, nó vùng vẫy một cách tuyệt vọng trong đôi tay như hai gọng kìm bằng sắt. Rồi nó bị lôi xềnh xệch trước mắt dân làng, bị tống vô trong một ngôi nhà bỏ hoang, khóa cửa lại.

Tuy vậy, ông Xã không tin hẳn rằng Gupta có tội ông ra lệnh mang thực phẩm và nước cho Gupta. Tên tù trẻ tuổi đau xé lòng vì lo cho chủ nên không biết đói, nó chỉ uống nước thôi. Ý nghĩ của nó hướng về chủ trong rừng, nó khóc y

như ngày cha mẹ nó bị ác thú giết vậy! Một giờ sau khi Gupta vô tù, tiếng chó sủa inh ỏi phía bắc. Đó là tiếng của bầy chó trong làng, nhưng lạ thay: Gupta nhận ra một tiếng sủa khác, tiếng con Bob, tiếng chó như một tia sáng xuyên qua đám sương mù vây quanh Gupta.

Gupta nhón gót nhìn qua cửa nhà giam, ban đầu Gupta chẳng thấy gì, trừ một người đứng ở cửa nhìn về hướng ấy. Tiếng chó càng lúc càng dữ dội hơn và gần thêm. Tiếp đó, Gupta thấy một con chó vàng xấu xí vừa sủa vừa chạy đến bên một con chó mực, bộ lông dày bụi đến nỗi trở nên lem luốc. Sau hai con chó này là một lũ chó nữa, gầm gừ không ngớt.

Đúng là Bob! Con chó khập khiễng tiến tới, vừa tiến vừa quay lại sủa chùng chùng để dọa lũ chó kia. Bầy chó này vừa nghe rằng, nghe nhễnh cổ về phía Bob vừa sủa

nhưng không dám lại gần. Chúng ùn tụ tập lại, bắt nạt những con chó lạc đến làng, nếu thấy chó lạ kia không có bản lĩnh, chúng xông đến xé xác, chia nhau, nhưng gặp chó dữ thì chúng chỉ tìm cách chạy, chó không chống cự bao giờ.

Bob tuy bị thương nhưng con vật can đảm, nó ngang nhiên theo một hướng nhất định tìm chủ mình, vừa đi vừa đánh hơi. Hễ chó nào đến gần, nó há miệng nhe răng dọa liền. Gupta kêu to “Bob! Bob! Đến đây” nhưng tiếng Gupta bị át đi vì sự ồn ào bên ngoài nhà tù.

Một người đàn ông trẻ tới, định nắm cổ Bob nhưng thấy gã ta, tức thì Bob gầm gừ như muốn tấn công làm gã rút lui ngay. Mọi người ủa ra, tò mò nổi đuôi bấy chó, còn bấy chó thì nổi đuôi Bob như đám rước rất ngộ nghĩnh. Gupta nhìn theo Bob, yên tâm chờ đợi. Bob lần

đường đến nhà ông Xã trưởng, dừng lại sửa lên, ông Xã bước ra ngay, theo sau là Gaffar Khan.

Vừa chợt thấy hấn, lông trên mình Bob dựng đứng lên, làm tên gian hoảng hốt tháo lui liền. Bob hít hít dưới đất, chỗ thêm nhà rồi chạy về hướng nam như thể muốn bỏ đi. Bob không sửa nữa; nhưng chỉ một lát sau, con vật ngừng lại chỗ Gupta bị tên gian tóm chặt, xem xét một lúc, do dự khá lâu, rồi nó lại chạy đến nhà ông Xã nhưng không ngừng nữa, cứ vừa chạy vừa ngửi dưới đất đến gần nhà giam.

Lần thứ nhất từ khi Bob đến làng, nó vẫy đuôi tỏ ra mừng rỡ, làm dân làng chú ý ngay đến phản ứng này. Gupta kiễng chân, kêu khan cả cổ:

– Bob! Bob! Gupta đây!

Con chó cũng nhảy căng lên, rồi nó ngồi bằng hai chân sau, hai chân trước giơ lên cao y như lúc nhỏ ông Gordon Russel dạy nó chào người bạn quý nhất của ông! Dân làng xôn xao, nhấp nhóm như bầy ong vỡ tổ. Ông Xã cũng có mặt, ông điềm đàm hỏi trong lúc tay mở khóa nhà tù:

– Chó sửa mày phải không? Ta thấy...

Nhưng ông ngưng lại vì con vật đã xô vào ông làm ông suýt ngã để lao vào vòng tay chủ nó đang giang ra đón đợi. Gupta nghẹn ngào không thốt ra được tiếng nào. Nó ôm Bob vào lòng, trong khi Bob liếm nước mắt chảy dài trên má nó, những giọt nước mắt sung sướng...

Sau cùng, Gupta quệt vội hai giòng nước mắt, không trả lời câu hỏi mà hỏi lại ông:

– Thưa ngài, nếu tôi giết chủ tôi, làm sao con Bob nó mừng rỡ khi gặp lại tôi thế này? Ngài tin tên Gaffar Khan sát nhân hơn là con vật trung thành không biết nói dối hay sao?

Ông Xã trưởng lặng lẽ vân vê bộ râu xám của ông, suy nghĩ. Ông không ưa mua việc. Không muốn dính dáng tới vụ sát nhân, không muốn có liên lạc với cảnh binh; nhưng lương tri ông cũng bảo ông rằng thằng bé này vô tội: nó có lý, chó không nói dối và không biết che đậy tình cảm của nó bao giờ. Ông do dự một chút rồi quả quyết ra lệnh cho dân làng:

– Hãy tìm ngay tên Gaffar Khan, bảo hắn đến đây, ta có cách biết ai là người có tội.

Nói xong, ông cho phép Gupta ra ngoài. Ông tránh nhìn cái cảnh cảm động: con chó nằm gọn trong tay Gupta, trong lúc thằng bé nức lên khóc tức tưởi, không cần cầm giữ.

Người làng xầm xì bàn tán về vết dao đâm bên hông con chó. Những con chó khác bị người làng xua đuổi tránh ra xa, chúng lại kéo nhau tụ tập ở đầu làng, nô giỡn và... gãi rận!

Yên lặng trở lại. Vài phút sau, bóng dáng Gaffar Khan xuất hiện. Dân làng nhường lối cho hắn đến gần chỗ ông Xã trưởng đang đứng với Gupta. Gaffar Khan nhú mày, tia mắt như nẩy lửa khi nhìn thấy Bob trong tay Gupta. Tuy vậy hắn vẫn làm bộ tỉnh:

– Thưa Ngài, Ngài cho gọi tôi đến làm chi?

Con vật từ nãy đang liếm vết thương, chợt nhận ra giọng kẻ thù, quay phắt lại và định chồm lên nếu Gupta không giữ kịp, hần học chiếu cái nhìn căm phẫn vào mặt tên Gaffar Khan.

Ông Xã trưởng kinh ngạc chứng kiến cảnh ấy đến nỗi quên cả trả lời hẳn. Trong lúc ấy dân làng vây quanh càng dày, bình phẩm lao xao, vẻ ác cảm với Gaffar Khan rõ rệt trên mặt họ. Ông Xã nghiêm giọng hỏi Gaffar Khan:

– Này Gaffar Khan! Anh kể cho tôi nghe một vụ ám sát và cho tôi biết kẻ có tội là thằng bé kia. Tôi, tôi biết hết: ông Gordon Russel, thằng bé và con chó mực, vì họ đã đến đây một lần. Tôi hơi ngạc nhiên: Tại sao con vật không ghét kẻ giết chủ nó? Mà lại ghét anh? Tại sao kỳ vậy?

– Ô! Đồ thứ chó ngu! Nó không thấy gì hết, nó làm sao biết? Tôi, tôi thấy...

– Khoan! – Ông Xã ngăn lại – Còn câu nữa, tôi thấy như anh cũng sợ nó? Tại sao?

– Ông định vu oan tôi giết người Anh chắc?

Vừa nói, Gaffar Khan vừa đứng thẳng lên và không suy nghĩ, hắn đưa tay sờ vào cán dao được găm nơi nịt. Ông Xã không bỏ sót cử chỉ nào của hắn, ông cười nhạt:

– Ta thấy anh rất ưa dùng dao trong mọi trường hợp. Thằng bé không đủ tợn như anh. Khi tôi định nhốt nó chờ cảnh sát, nó không có rút dao...

Gaffar Khan vênh mặt lên, ngạo nghễ trả lời:

– Dân Pathan là giống dân can trường, quả cảm; ông là thứ gì mà dám vu cáo tôi về tội sát nhân?

Ông Xã trưởng không cao lớn, lực lưỡng bằng Gaffar Khan, ông chỉ là một ông già, song ông từng trải, can đảm và khôn ngoan. Vẫn bình tĩnh, ông vuốt râu, chậm rãi:

– Ta biết! Ta biết! Nhưng nên nhớ một con hổ dữ vẫn có thể bị xé xác do đàn chó tầm thường. Gaffar Khan! Hãy rút dao đi!

Gaffar Khan do dự, hắn toan nhận lời thách thức xong lại đủ kiên nhẫn để nhịn nhục cho qua. Đúng như lời ông Xã, dân làng ai cũng đứng ngang vai hắn, thân hình lại gầy ốm vì thiếu ăn. Nhưng họ đông lắm, Gaffar Khan có thể giết chết vài người, rồi sau đó... hắn không muốn

chết về tay họ, vì còn kho vàng chờ hăn trong rừng. Hăn vút dao, nói cứng:

– Một người vô tội không sợ gì hết, ông giữ dao đi. Rồi đây, ông sẽ phải xin lỗi tôi cho coi!

Hăn ném một cái nhìn hăn học vào mặt Gupta và cười, tiếp:

– Tôi không ngờ ông già ngần ấy tuổi mà bị một thằng quỷ nhỏ lừa dối dễ dàng. Nó chính là kẻ sát nhân! Ông Gordon Russel đã chết queo rồi...

– Câm đi! Chủ tôi chưa chết, chính tôi biết rõ điều đó hơn anh, ông yếu chứ không hấp hối. Chính tôi đã nấu thịt báo cho ông ăn, đừng nói bậy! Tôi dám cam đoan rằng khi ông Xả cho người đến sẽ gặp ngay chủ tôi. Chừng đó, sẽ biết ai là kẻ sát nhân.

Gaffar Khan lại cười lạnh lạnh:

– Mày vừa gian lại vừa ngu, Gupta ơi! Mày chưa thấy xác chết, tao, tao thấy nhiều lần rồi (quay sang ông xã, hắn nói tiếp). Thưa ông đừng nghe lời nó, vô rừng chi cho mệt. Ai lại đi cứu một cái xác bao giờ!

Ông Xã lắng tai nghe đôi bên lời qua tiếng lại. Ông cương quyết nói:

– Chỉ có một cách giải quyết vụ này: đến tận nơi xem cho tận tường. Trong khi ta đi, một người dân tại đây phải đến trạm điện thoại cấp báo cho cảnh sát hay và mời y sĩ.

– Ông khờ lắm! Làm rộn một y sĩ, vờ đến giữa rừng sâu để săn sóc cái xác ư? Ông không nghĩ đến lúc nó thừa dịp vô rừng tẩu thoát ư?

– Anh không được xấc xược với ta! Ta có tuổi nhất tại làng này và chưa một kẻ nào dám gọi ta là tên khờ hết. Anh không cần lo thằng bé trốn – nó đuổi sức rồi, chính ta sẽ cho nó lên nằm trên võng mà khiêng đi cho chóng. Con chó cũng vậy.

Sau một giờ chuẩn bị, đoàn người sẵn sàng tiến vào rừng. Võng được làm bằng hai khúc cây to và những dây đan, họ mang theo vài giờ thức ăn và đèn dầu để có thể đi suốt đêm. Gupta được lên võng với Bob, không phải nằm chung mà là hai cái đàn tràng hoành.

– Thấy chưa? Bob, tao tiên tri mà! Minh thành con ông hoàng kể từ phút này!

Khoảng ba giờ trưa, một tên dân làng nhanh nhẹn nhất lên đường đi Cha-

nipur. Và bốn giờ họ khởi hành. Tất cả có hai mươi hai người, không kể Gaffar Khan. Giữa đoàn người, bốn trai làng lực lưỡng khiêng hai cái vồng, trên có Gupta và con Bob. Người và vật đưa mắt nhìn nhau sung sướng không thốt nên lời. Đêm xuống trước khi đoàn người đến vực. Họ dừng lại nghỉ một lúc.

Vài người đốt lửa sáng rực trong khi mấy người khác dọn bữa ra. Ăn xong, họ túc thì nhổ trại theo lệnh ông Xã trưởng. Mặc kệ Gaffar Khan phàn nàn, nài nỉ, ông Xã vẫn giữ vững lập trường. Hai giờ sau, hắn nhất định ngừng lại, nói:

– Tôi không đi xa được nữa. Tôi mệt lắm. Tôi cần nghỉ ngơi lấy sức. Tôi đi ngủ bây giờ đây!

Viên Xã trưởng trông nhỏ nhắn bên cạnh hắn, nhưng tinh thần rất vững.

Giọng sang sảng, ông ra lệnh:

– Gaffar Khan! Anh phải theo chúng ta. Nếu anh cãi lời ta, ta sẽ dùng vũ lực buộc anh, đừng trách. Khi nào gặp lại ông Gordon Russel, sự thật sẽ sáng tỏ. Nếu ông ta chết, tức là thằng bé nói dối, bằng ngược lại, tôi không muốn bị cảnh sát trách là đã thả anh đi. Hiện giờ anh thuộc quyền tôi cũng như thằng bé.

Gaffar Khan buộc lòng phải theo lời ông Xã, vì hắn cô thân lại không có khí giới cầm tay. Song cặp mắt hắn dữ dằn như thể có thể nuốt tươi ngay ông già râu xám. Chưa bao giờ Gaffar Khan cảm thấy mình nhục nhã đến mức ấy: vẫn tự hào luôn luôn làm kẻ chỉ huy, nay phải cúi đầu tuân lệnh một ông già quê mùa, nhỏ bé và dốt nát! Gaffar Khan tức lộn gan.

Khi bình minh ló dạng, đoàn người chậm lại và Gupta được phép xuống đất, riêng Bob vẫn nằm trên vũng để người ta khiêng đi vì vết thương cạnh sườn làm độc, mỗi cử động làm con vật đau thêm. Mặt trời lên đến đỉnh đầu, người ta bỗng thấy Sadar Makhan và Radha Kishen xuất hiện, theo sau là tên hỏa đầu quân béo phệ, cả ba dáng bộ không được bình tĩnh chút nào.

Thật tình chúng đã tuân lệnh Gaffar Khan: trở lại giết Gordon Russel, nhưng chúng không tìm thấy ông, và bây giờ, trong lúc đang do dự, chờ Gaffar Khan trở lại chia vàng, chúng không bao giờ có thể ngờ đến cảnh tượng xảy ra trước mắt. Dân làng ngừng lại, ông Xã tiến lên trước, theo kế bên là Gupta, nó đã nhìn ra chỗ quen thuộc: khu rừng thưa nơi có căn lều xanh, cách đó vài bước ngắn.

– Xin chào! Xin chào quý bạn!

Sadar Makhan cất giọng một cách khó khăn, mắt nhìn Gaffar Khan như dò hỏi. Ông Xã trả lời:

– Xin chào quý bạn!

Tia mắt quỷ quyết của Gaffar Khan nói rất nhiều với Sadar Makhan, tên này lên tiếng liền sau đó.

– Thật là quý hóa, nhưng tiếc thay: trễ quá rồi. Phải chi các bạn đến từ hôm qua.

Gaffar Khan nhắm mắt lại để khỏi để lộ vẻ mừng rỡ trên khuôn mặt tàn ác. Cuộc hành trình thật khó nhọc, vất vả mà mỗi bước chân tiến lên, hần lại cảm thấy ông Gordon Russel khó chết hơn. Gupta cũng thế, hy vọng chủ sống cứ tăng theo bước chân. Nhưng những lời

vừa thốt lên của tên Sadar Makhan làm nó nghẹn ngào, thống khổ tràn ngập lòng nó. Mọi sinh vật trước mắt như đảo lộn. Ông Gordon Russel chết? Gupta phục xuống khóc ròn. Ông Xã bình tĩnh hỏi:

– Sao lạ vậy? Thằng bé nói với ta là vết thương đã được băng bó, ông ấy ăn uống được và sắp bình phục kia mà?

– Đúng vậy, thưa ông Xã, nhưng hai hôm nay, ông trở bệnh, ông sốt lại trong khi anh Gaffar Khan tức giận đuổi theo thằng Gupta... và rồi... ông nổi điên lên...

– Sao lại có chuyện nổi điên? Tôi chưa từng nghe nói người điên chết trong hai ngày...

– Thưa ông Xã, đúng vậy! Điên thì chết chóc gì? Nhưng tại vậy đây: ông lên cơn bỏ chạy vô rừng, tui tui rượt theo

không kịp, phần trời tối quá, mà ông không có mang theo đuốc hay khí giới gì hết, ông Xã nghĩ coi điên mà biết gì?

Radha Kishen thêm:

– Tụi tui thương quá, nhưng rồi cũng chịu thua, rừng già tối om, thưa ông Xã, mà lúc đó, khỉ nó kêu lên ghê quá chúng tôi không dám thò mặt vô sâu hơn. Chắc ông Xã cũng hiểu, khi khỉ kêu to trong rừng là báo hiệu có cọp báo gần đâu đó, ai dại gì mà đi nạp mạng cho ác thú?

Im lặng bao quanh toán người của ông Xã. Dù sao đi nữa, ai cũng hiểu tình cảnh của ba tên giúp việc của ông Gordon Russel, không ai trách móc gì. Một người hỏi:

- Anh đã tìm ra xác ông chủ chưa?
- Xác hả? Anh nói như người thành

phổ không bằng. Cọp mà đói thì còn hòng gì nó chữa xác lại, có họa chút xương thôi... Hãy theo tôi mà xem cho rõ.

Đoàn người nối bước theo Sadar Makhan. Họ băng qua rừng thưa, bỏ võng, thức ăn, và các vật nặng lại, Bob muốn chạy theo nhưng bị cột lại một gốc cây nhỏ, nó tức, sủa ầm lên, tìm cách bứt dây. Đi sâu vào rừng, vòng quanh một bụi rậm, mọi người dừng lại khi nghe tiếng con vật rền rĩ, hai người cẩn thận tiến lại phía đó và chỉ thấy một con nai chạy trốn. Rồi họ đến một bụi rậm nữa và thấy vài miếng xương vụn, gãy, không có chút thịt nào sót lại.

Mọi người khựng lại. Mỗi xúc động lan nhanh, trong lòng họ thì cái cảnh này không lạ chi, một người đàn bà đi lấy nước bị cọp vồ, tha đi hay đứa trẻ

mất xác không phải là chuyện hiếm có. Sự tang tóc đè nặng trong không khí vài phút, bỗng một tiếng cười phá tan im lặng...

Ông Xã bất bình, ông rất ghét kẻ bất nhã, ai mà dám cười trong trường hợp đáng buồn này? Ông muốn biết, thì ra chính là Gupta. Gupta giải thích:

– Đó là xương con báo mà tôi giết thịt cho chủ tôi ăn. Chính tôi đã đốt lửa. Nhìn kỹ xem, đây là đồng tro do tôi đốt lửa, tàn đó. Không phải xương chủ tôi đâu.

Dân làng ngơ ngác hồi lâu. Cái gì kỳ vậy kìa? Ai nói thật? Ai nói dối? Đột nhiên có tiếng chó sủa vang lên, không phải tiếng sủa giận dữ mà tiếng sủa reo mừng, báo hiệu điềm lành. Gupta reo to:

– Con Bob đã tìm thấy chủ tôi?
Không có gì làm nó vui được vậy!

Thằng bé vụt chạy về phía chó sữa.
Gaffar Khan hét:

– Chặn nó lại! Nó chạy trốn giờ!

Trước khi ông Xã ra lệnh, mười
tên dân làng đã rượt theo Gupta, Jaggat
Singh chạy không kịp đành ở lại sau, len
lét hỏi nhỏ Radha Kishen:

– Chúng ta làm sao đây? Chắc là nó
nói đúng? Xương mình thấy không phải
của ông Russel đâu...

– Đừng nói bậy! – Radha Kishen nạt
Jaggat Singh, hắn nói theo ý muốn, chứ
không phải theo sự thật – không phải
xương ông thì xương ai? Ông đã...

Nhưng hấn nghẹn họng khi tiếng Gupta vang động rừng già:

– Ông chủ ơi! Đừng sợ, ra đi! Tiếng chó giống giả vui hơn.

Gaffar Khan rượt theo Gupta, bỗng hấn khựng lại: trong rừng rậm um tùm, những đám bụi thấp lay động mà không có chút gió nào lướt qua, rồi một cái đầu nhô ra khỏi đám lá xanh:

– Chào ông Xã! Chào tất cả... Phải! Chính ông Gordon Russel!

Ông xanh xao, chân đứng không vững, nhưng mắt ông xanh biếc, tỏa ra ánh sáng yêu đời.

– Chắc không ai ngờ là tôi sống được, nhất là các anh, có đúng vậy không? Tôi, tôi rất mừng được gặp các anh!

Khuôn mặt đánh ác của Gaffar Khan xám ngoét. Lần này, hấn sợ hãi thật tình. Môi run run, hấn như sắp nói gì rồi nhanh như chớp, hấn gạt dân làng ra một bên, vùng chạy vô rừng. Sadar Makhan cũng chạy theo. Radha Kishen chưa kịp phản ứng thì bị hai người bên cạnh giữ lại. Jaggat Singh khởi nói, hấn đứng yên như cái cây mọc rễ xuống đất, hấn kiệt sức rồi, mồ hôi tuôn như tắm.

Trên chục người lực lưỡng rượt theo Gaffar Khan. Chỉ trong nửa giờ, họ tóm cổ được hấn. Gaffar Khan bị trói, mặt sưng vù chứng tỏ hấn đã chống cự mãnh liệt trước khi bị bắt. Jaggat Singh thú hết mọi tội lỗi với ông Gordon Russel, hy vọng được khoan hồng. Sadar Makhan cũng bị tóm sau vài phút.

Đêm xuống. Người ta đốt một ngọn lửa thật to tại khu rừng thưa. Bốn tên

tù bị cột cứng như bốn khúc dồi, mỗi tên nghĩ một cách đến những hình phạt đang chờ ngoài đảo Andaman. Tù Jaggat Singh nói như rên:

– Thật là thiên bất dung gian, lưới trời lồng lộng...

Radha Kishen và Khan râu rĩ, lặng im trong khi Gaffar Khan nổi xung, mắng Jaggat Singh:

– Thôi! Câm lại! Mở miệng là chữ vọt ra liền!

* * *

Gupta giúp chủ nằm xuống và nhét mùng xuống nệm cẩn thận. Nó chào ông rồi bung đèn định lui ra. Ông Xã sai người dọn cho thằng bé can đảm trung

tín một chỗ thật tốt, dưới gốc cây to. Ông nói bằng giọng âu yếm:

– Thằng Gupta thật đúng là anh hùng, tuy nó còn nhỏ. Tụi bay – Ý ông muốn trả bộn Gaffar Khan – không đáng xách giày cho nó? Tao ưng có đứa con như vậy!

Ông Gordon Russel gọi Gupta lại gần:

– Này con! Hãy nghe đây: ta không biết làm cách nào để đền ơn con cho xứng. Không có con, ta đã mất xác trong rừng già. Ta thật lòng biết ơn con. Bây giờ con hãy nói con muốn gì đi! Cứ nói, ta sẽ chiu con...

Gupta nghe như mình lại sắp khóc. Kỳ chưa, sung sướng mà cũng ứa nước mắt được ư! Nó quệt vội hai giống lệ nóng, run rẩy trả lời:

– Thưa ông chủ, con biết ông cần một người giúp việc khi ông trở về thành phố. Một người giúp việc để đem áo quần sạch tới mỗi sáng khi ông thức giấc và mỗi tối khi ông đi làm về. Một người để đánh thức ông khi ông ngủ quên, bưng trà đến mỗi sáng. Đó, thưa ông con muốn vậy!

Giọng nói cảm động của Gupta làm Bob nằm bên giường chủ chú ý. Bob cảm thấy có điều quan trọng sắp xảy ra, nó nhồm dầy, liếm mép mừng. Gupta đặt tay lên đầu con chó chờ đợi chủ trả lời. Bob liếm bàn tay gầy của Gupta và vẫy đuôi vui vẻ nhưng mắt không rời hai chủ, phản chiếu ánh sáng của ngọn đèn.

Bỗng như chợt nhớ ra, Gupta nói thêm:

– Con cũng xin ông cho con nuôi Bob nữa.

Ông Gordon Russel cười, thông thả trả lời Gupta:

– Cái sau thì được, cái trước thì... không! Ta không muốn con làm người giúp việc.

Gupta há hốc miệng, suýt kêu to nếu không cố gắng. Như vậy là thế nào? Chính ông chủ vừa mới nói nó muốn gì cũng được kia mà. Nhưng ông Gordon Russel đã tiếp:

– Phải! Ta ghét hai tiếng giúp việc mà con vừa nhắc đến! Không! Con sẽ ở cạnh ta từ nay trở đi. Nhưng vì con đã xử sự với ta như đứa con đối với người cha, nên ta có bốn phen cũng coi con như con ruột của ta, ta muốn thế! Con không còn cha mẹ, nên ta sẽ nhận con làm con, ta sẽ là cha nuôi của con!

Gupta không rõ nghĩa tiếng cha nuôi, song cũng mang máng hiểu. À! Như vậy, từ nay nó sẽ không còn là đứa trẻ vô gia đình, lạc lõng bơ vơ? Nó sẽ gọi ông Gordon Russel bằng tiếng “CHA” êm ái mà lâu lắm nó không còn được gọi, kể từ khi cha nó bị hổ phân thây! Gupta sung sướng quá! Nó toan nói “cám ơn ông chủ” thì ông Gordon Russel đã lại hỏi:

– Thế nào? Con có bằng lòng không? Sao không trả lời ta?

Cùng lúc ấy, nó nhìn đôi mắt xanh biếc và làn da trắng mát của ông Gordon Russel. Rồi nó nhìn lại mình đen thui, đen cậy! Gupta nghẹn ngào, lắc đầu thưa:

– Dạ, thưa ông chủ, chắc không được, người ta sẽ cười ông chủ, người ta sẽ nói: “con gì không giống cha?” con không muốn ông chủ buồn...

Ông Gordon Russel không tỏ ra phật ý, ông chỉ cười, ôn tồn bảo nó:

– Này Gupta! Con có thương ta không?

– Dạ, thưa ông chủ, con thương ông chủ lắm! Con đã...

– Thì ta đã biết, song tại sao con đã thương ta mà còn do dự! Ta không sợ ai cười, sao con lại sợ?

Gupta bí, không trả lời được, ông Gordon Russel thêm:

– Con có thấy máu ta chảy trong đêm nọ khi ta bị Gaffar Khan đâm không?

– Dạ thấy (Gupta ngơ ngác vì câu hỏi vô lý, song cũng trả lời). – Nó màu gì?

– Dạ, đỏ, đỏ tươi... (Lại một câu vô lý nữa, Gupta trả lời và nghĩ thầm).

– Còn con, khi con đứt tay vì gọt khoai cho Jaggat Singh, máu con chảy ra màu gì?

– Dạ, cũng đỏ nữa, thưa ông chủ!

– Vậy là đủ! Máu con cũng đỏ như máu của ta. Bể ngoài không ăn thua chi. Tâm hồn con cao đẹp, ta quý tâm hồn đó. Ta sung sướng nhận con làm con của ta! Gupta! (giọng ông xúc động) Lại đây với cha nào!

Gupta chỉ chờ có thế! Nó lao vào vòng tay người đàn ông da trắng, úp mặt vào ngực ông, khóc nức lên. Ông Gordon Russel không ngăn nó khóc... ông để mặc nó vì chính ông, ông cũng cùng tâm trạng của Gupta. Giây lâu, ông vuốt tóc Gupta và hỏi:

– Bây giờ con đã bằng lòng chớ? Ta muốn nghe con nói hai tiếng đó...

Gupta nhoẻn cười, nước mắt còn mọng trên mi:

– Dạ, con bằng lòng, thưa... ông...

– Không! phải nói “thưa cha”!

– Thưa... khó quá.... chắc con phải tập.

– Khởi cần phải tập, hãy nói đi, ngoan nào!

– Dạ! Con nói đây: con bằng lòng lắm thưa... CHA.

– Tốt lắm rồi! Cha cảm ơn con! Nhưng còn một điều nữa, con phải hứa.

– Con xin hứa, một chục điều cũng được...

– Không! Một điều thôi: con có nhớ những khi rảnh, ta bảo con tập đọc và tập viết, con vẫn từ chối chớ...

– Thưa cha, con nhớ...

– Bây giờ không nên thế. Rồi đây khi cha lành vết thương, con sẽ đi học, học tại trường đảng hoàng...

– Thưa, có khó lắm không?

– Cũng hơi khó đấy. Nhưng cha tin con học được. Học không khó hơn bắn báo và qua cầu dây dâu.

– Vâng! Con sẽ học. Gupta lại nhớn cười. Sự sung sướng vì có cha làm nó tự tin thêm. Ủ! cái gì khó hơn tìm phương hướng trong rừng già? Cái gì khó hơn bắn một con báo? Cái gì khó hơn qua cầu dây? Cái gì khó hơn dọa một tên khát máu chỉ bằng cái súng không có đạn?

Vậy mà Gupta làm được hết!

Gupta cười lên thành tiếng, giọng chắc nịch:

– Dạ, con sẽ đi học để cha bằng lòng, con học được thừa cha!

HẾT

1970

